Mary Higgins Clark
Străinul care stă la pîndă

A Stranger is Watching
1977

CAPITOLUL I

Călătorul din camera 932 a hotelului Biltmore stătea cît se poate de liniştit în faţa televizorului. Ceasul sunase la ora şase, dar el se trezise cu mult înainte. Vîntul rece, în rafale, zgîlţîia geamurile şi zgomotul făcut era suficient pentru a-l trezi din somnul lui agitat.

Sonorul fixat la minim nu lăsa sa se audă nimic din programul de actualităţi care abia începuse, dar nu-l potrivi mai tare. Nu-l interesau nici ştirile, nici reportajele speciale. Voia să vadă doar interviul.

Aşezat în scaunul incomod, îşi frămînta fără astîmpăr picioarele. Făcuse un duş, se bărbierise şi îmbrăcase costumul verde de poliester pe care îl purtase seara trecută, cînd sosise.

Gîndul că ziua mult aşteptată venise, în sfirşit, îi dădea o stare de nervozitate şi făcea să-i tremure mîinile. Se tăiase la buză cînd se rădea şi gustul sărat al sîngelui îi dădea o senzaţie de scîrbă.

Ura sîngele.

Ieri seară, la biroul din hol, simţise ochii portarului cercetîndu-i cu dispreţ hainele. Îşi ţinea sacoul pe braţ pentru că îsi dădea seama cît este de ponosit. Dar costumul era nou, făcuse economii pentru a-l cumpără. Şi totuşi portarul îl privea în silă şi îl întrebă, ridicîndu-şi o sprînceană, dacă are rezervare.

Chiar dacă nu mai intrase într-un hotel de prima mîna, ştia cum trebuie să procedeze.

— Da, am rezervare...Glasul îi sunase foarte sigur şi o clipa funcţionarul îl privi nehotărît, dar cînd omul se oferi să plătească în avans, nehotărîrea dispăru.

— Pînă miercuri dimineaţa – preciză noul sosit. Camera costa 140 dolari pentru trei nopţi. Asta însemna că-i mai rămîneau doar 30 de dolari. Suficient pentru aceste cîteva zile, pînă miercuri, cînd va pune mîna pe 82.000 de dolari. Figura aceea îi plutea mereu înaintea ochilor, cu obstinaţie. Se forţă să o îndepărteze căci după ea, apăreau ochii. Ochii aceia ca două faruri care îl urmăreau, care îl priveau, care nu se închideau niciodată...

Avea poftă de încă o ceaşcă de cafea. Sună cameristul după ce citi cu mare atenţie instrucţiunile de pe perete. Băuse o cană mare de cafea şi mai rămăsese puţin pe fund, dar spălase deja ceaşca şi paharul de suc.

O reclamă era pe sfîrşite; dintr-o dată interesat, se apropie de televizor. Acum urma să înceapă interviul, într-adevăr, chipul familiar al lui Tom Brokaw umplu ecranul. Răsuci spre dreapta butonul sonorului şi vocea gravă, joasă, a crainicului se făcu auzită:

— Reintroducerea pedepsei capitale a devenit în acest stat cea mai controversată problemă de la războiul din Vietnam încoace. Peste numai cincizeci şi două de ore, pe 24 martie, la ora 11 şi 30, va avea loc a şasea execuţie din acest an, cînd tînărul Ronald Thompson, în vîrstă de 19 ani, va muri pe scaunul electric. Oaspeţii mei din această dimineaţă...

Camera se depărtă pentru a include în imagine două persoane aşezate de-o parte şi de alta a lui Tom Brokaw. Bărbatul din dreapta avea în jur de 30 de ani.

Părul blond-cenuşiu grizonat îi stătea ca o perie, răsculat în toate direcţiile. Bărbia sprijinită pe vîrful degetelor împreunate îi dădea o aparenţă de cucernică reculegere, impresie accentuată de sprîncenele întunecate, arcuite deasupra unor ochi de un albastru îngheţat.

Tînăra aşezată de cealaltă parte stătea dreaptă, cu spatele ţeapăn. Părul de culoarea mierii întunecate îl purta tras pe spate într-un conci lejer. Îşi ţinea mîinile în poală, încleştate una pe cealaltă. Îşi umezi buzele şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

Tom Brokaw continuă, privind în obiectiv:

— În precedenta lor apariţie pe acest post, acum şase luni, oaspeţii noştri ne-au prezentat o foarte documentată dezbatere, susţinîndu-şi fiecare punctele de vedere asupra pedepsei capitale. Sharon Martin, reporter, este de altfel şi autoarea unui best-seller: Crima pedepsei capitale. Stephen Peterson, redactor la revista „Events Magazine”, este una din cele mai autorizate voci în domeniu, care cere reintroducerea pedepsei cu moartea.

Tonul deveni mai dur şi crainicul se întoarse spre Steve:

— Să începem cu dumneavoastră, domnule Peterson. Acum, după ce aţi luat cunoştinţă de reacţia marelui public faţă de execuţiile care au avut loc, vă mai menţineţi poziţia?

Steve se aplecă în faţă. Cînd răspunse, vocea îi era perfect calmă.

— Absolut.

Reporterul se întoarse către celălalt oaspete.

— Sharon Martin, care este părerea dumneavoastră?

Sharon se răsuci în scaun pentru a-şi privi interlocutorul în faţă. Arăta foarte obosită. În ultima vreme lucrase şi cîte douăzeci de ore pe

zi, contactase personalităţi proeminente, senatori, congressmani, judecători, membri ai organizaţiilor de binefacere, vorbise pe la colegii, cluburi ale femeilor, cerîndu-le tuturor să ia legătura cu Guvernatorul pentru a protesta împotriva execuţiei lui Ronald Thompson. Reacţia fusese unanimă şi ea era sigură că Guvernatorul îşi va reconsidera poziţia.

Se surprinse căutîndu-şi cuvintele:

— Cred, sînt convinsă, că noi, statul nostru, am făcut un uriaş pas înapoi, către anii întunecaţi ai Evului Mediu.

Puse mîna pe teancul de ziare de lîngă ea:

— Priviţi titlurile acestei dimineţi: sînt însetate de sînge. Răsfoi repede printre ele.

— Acesta…ascultaţi…”Statul Connecticut testează scaunul electric”…şi acesta:”Un tînăr de 19 ani va muri miercuri”. Şi încă: „Ucigaşul îşi reclamă nevinovăţia”…Toate sînt la fel, sălbatice, în căutare de senzaţional.

Îşi muşcă buzele şi vocea i se frânse.

Steve o privi cu atenţie. Tocmai li se comunicase că Guvernatorul convocase o conferinţă de presă pentru a anunţa refuzul absolut de a comuta pedeapsa lui Thompson. Ştirea o bulversase; ar fi un miracol dacă nu s-ar îmbolnăvi după toate astea. Niciodată nu ar fi trebuit să accepte să mai apară în acest program. Decizia Guvernatorului făcea inutilă prezenţa lui Sharon şi numai Dumnezeu ştie că Steve ar fi vrut să fie oriunde în altă parte. Dar, din păcate, era aici şi trebuia să spună ceva.

— Cred că orice persoană decentă deplînge goana după senzaţional şi necesitatea pedepsei capitale, zise el. Dar să ne reamintim că aplicarea ei a fost făcută în toate cazurile numai după o amănunţită examinare a tuturor dovezilor şi a circumstanţelor atenuante. Nici o condamnare la moarte nu a fost nefondată.

— Dumneavoastră credeţi că circumstanţele în cazul Ronald Thompson, faptul că el a săvîrşit crima la doar cîteva zile după cea de-a şaptesprezecea sa aniversare, ar trebui luate în considerare? Întrebă Brokaw.

— Trebuie să ştiţi că nu mă refer în mod special la cazul Thompson. Ar fi cu totul nepotrivit.

— Vă înţeleg scrupulele, domnule Peterson, dar dumneavoastră aţi luat poziţie cu privire la această problemă încă de acum cîţiva ani…înainte ca Ronald Thompson să o fi ucis pe soţia dumneavoastră.

Steve fu surprins de rezonanţa cuvintelor. După doi ani şi jumătate încă mai simţea şocul şi durerea îngrozitoare cauzate de moartea Ninei. Încercînd să alunge această imagine din minte privi în gol şi vorbi încet:

— Într-o vreme am sperat ca interdicţia pedepsei capitale să devină definitivă. Dar, aşa cum aţi amintit, cu mult înainte de tragedia din propria-mi familie, am ajuns la concluzia că – dacă vrem să apărăm drepturile fundamentale ale fiinţei umane, libertatea de a circula nestingheriţi, libertatea de a ne simţi în siguranţă în propriile noastre cămine, trebuie să stopăm criminalitatea. Din nefericire, singura cale de a-i putea opri pe potenţialii criminali pare a fi ameninţarea lor cu aceeaşi neîndurătoare judecată ca aceea pe care o aplică ei victimelor lor. De altfel, trebuie remarcat că, de cînd a avut loc prima execuţie acum doi ani, numărul crimelor a scăzut în majoritatea oraşelor.

Sharon se întoarse spre el:

— Dumneata faci ca totul să pară foarte rezonabil! Nu-ţi dai seama că 45% din numărul crimelor sînt comise de tineri sub douăzeci şi cinci de ani -majoritatea cu o situaţie familială precară şi cu probleme de instabilitate emoţională?

Telespectatorul solitar din camera 932 a hotelului Biltmore îşi îndreptă privirea către tînăra din imagine şi începu să o studieze cu atenţie. Aşa arăta deci scriitoarea după care umbla Steve. Nu semăna deloc cu fosta lui soţie. Era înaltă şi avea trupul zvelt al unui atlet – spre deosebire de Nina care fusese scundă şi drăgălaşă ca o păpuşă, cu sîni mari şi păr întunecat ce i se ondula în valuri largi pe obraji. Ochii lui Sharon Martin îi aduceau aminte de culoare oceanului în ziua aceea cînd coborîse pe plajă, vara trecută. Auzise că Jones Beach era un loc unde poţi agăţa fete, dar lui nu-i ieşise nimic. Prima pe care o abordase în apă strigase „Bob!” şi imediat apăruse un tip întrebînd care-i problema. Aşa că se resemnase să privească oceanul, admirînd culorile lui schimbătoare. Verde. Asta era. Verde bătînd în albastru. Îi plăceau ochii de această culoare.

Dar ce tot spune Steve? A, da, spune ceva despre compasiunea pentru victime, pentru cei incapabili de a se autoapăra, şi nu pentru asasinii lor.

— Dar şi mie îmi pare rău pentru ei! – strigă Sharon şi continuă apoi:

— Însă nu aşa se pune problema – pentru unii sau pentru alţii! Nu înţelegi că închisoarea pe viaţă ar fi o pedeapsă suficientă pentru toţi Ronald Thompsonii din lume?

Uitase de Tom Brokaw, de aparatul de filmat şi încercă încă o dată să-l convingă pe Steve.

— Cum poţi dumneata...care eşti atît de înţelegător...care respecţi şi iubeşti viaţa atît de mult...vrei să te substitui lui Dumnezeu? Cum poate cineva să se creadă Dumnezeu pe Pămînt?

Era o discuţie care începea şi se sfîrşea de fiecare dată la fel, cum se întîmplase şi în urmă cu şase luni, la prima lor întîlnire pe acest program. În cele din urmă Tom Brokaw interveni:

— Emisiunea noastră se apropie de sfîrşit. Putem să încheiem cu concluzia că, în ciuda demonstraţiilor publice, a tulburărilor din închisori şi a atîtor adunări studenţeşti, dumneavoastră, domnule Peterson, susţineţi în continuare pedeapsa capitală?

Steve îşi alese cu grijă cuvintele:

— Cred în dreptul moral...în datoria societăţiL.de a se autoproteja; cred în datoria guvernului de a apăra drepturile sacre ale cetăţenilor.

— Sharon Martin?

— Eu cred că pedeapsa capitală este brutală şi lipsită de orice simţ moral. Cred că străzile şi casele noastre pot deveni mai sigure prin pedepsirea rapidă şi corectă a făptuitorilor, garantată de existenţa organismelor autorizate însărcinate cu aceasta. Cred că numai în acest fel ne putem manifesta respectul pentru viaţă, pentru viaţa tuturor şi acesta este, după părerea mea, testul final pentru noi – ca indivizi şi ca societate.

Fără a mai lăsa timp pentru o altă intervenţie, Tom Brokaw încheie – Sharon Martin, Stephen Peterson, vă mulţumesc pentru participarea la emisiunea noastră. Dragi prieteni, vom reveni după...

Aparatul din camera 932 se întrerupse, dar omul în costum verde continuă să privească mult timp după aceea ecranul întunecat. Îşi revăzu în minte planul care începea cu închiderea valizei în seiful de la Grand Central Station şi se sfîrşea cu aducerea lui Neil – fiul lui Peterson – în această cameră.

Însă acum trebuia să se mai gîndească. Diseară Sharon Martin va fi acasă la Steve pentru a sta cu Neil pînă se întorcea tatăl lui. Plănuise să o elimine chiar acolo...însă...chiar era nevoie s-o facă? Era atît de frumoasă...! Îşi aminti ochii ei de culoarea oceanului.

Cînd privise drept în obiectiv, parcă îl privise pe el; parcă l-ar fi chemat. Poate îl iubea! Dacă nu, avea cum să scape de ea. Nu trebuia decît s-o lase cu copilul în holul din Grand Central Station miercuri dimineaţa. Şi la ora 11 şi 30 va fi prefăcută în mii şi mii de bucăţele.

CAPITOLUL II

Părăsiră studioul împreună, făcînd primii paşi departe unul de celălalt. Sharon simţea paltonul de tweed apăsîndu-i cu greutate umerii, iar mîinile şi picioarele îi erau îngheţate. Îşi puse mănuşile şi observă în treacăt că inelul vechi dăruit de Steve la Crăciun îi înnegrise iar degetul; unii oameni au o aciditate internă atît de ridicată încît nu pot purta nici aur fără ca acesta să le păteze pielea.

Steve trecu înaintea ei şi deschise uşa grea de sticlă. Păşiră amîndoi în vîntul aspru al dimineţii. Era foarte frig şi începuse să ningă cu fulgi mari, jucăuşi, ce le cădeau pe faţă.

— Îţi chem un taxi.

— Nu, prefer să merg pe jos.

— E o prostie, eşti frîntă de oboseală.

— Nu-i nimic, o să-mi ajute să-mi limpezesc gîndurile. Oh, Steve! Cum poţi fi atît de dur, de sigur, de nemilos?

— Iubito, nu începe iar!

— Dar trebuie să încep iar...

— Nu acum.

Steve îi aruncă o privire plină de îngrijorare şi teamă. Ochii ei priveau neliniştiţi, împăienjeniţi de mici firişoare roşii. Fardul nu-i mai ascundea paloarea accentuată acum de zăpada topită pe obraji.

— Ar trebui să mergi acasă, ai nevoie de odihnă...zise Steve. Trebuie să mă întorc la ziar.

— Bine, dar încearcă să dormi totuşi cîteva ore. Făcură cîţiva paşi în tăcere, apoi el reluă:

— Poţi să fii la mine pe la şase fără un sfert?

— Steve, nu sînt sigură...

— Eu sînt. Sharon, nu ne-am mai văzut de trei săptămîni! Familia Lufts iese în oraş diseară, iar eu vreau să-mi petrec seara asta cu tine şi cu Neil.

Fără să-i pese de lumea ce se scurgea pe lîngă ei către Rockefeller Center, Steve îi prinse faţa în mîini înălţînd-o spre el. Privi chipul ei trist şi tulburat şi spuse grav:

— Te iubesc, Sharon, ştii că te iubesc. Mi-ai lipsit îngrozitor toate săptămînile astea! Avem atîtea de vorbit...

— Steve, nu gîndim la fel. Noi...

Fără a o lăsa să termine, se aplecă şi-i sărută buzele strînse, simţind cum trupul musculos i se încordează în braţe. Se îndepărtă şi făcu semn unui taxi.

Îi deschise portiera şi dădu el însuşi adresa clădirii News-Dispatch, apoi o întrebă înainte de a trînti uşa:

— Contez pe tine pentru diseară?

Ea încuviinţă moale din cap şi taxiul demară.

După ce privi lung în urma automobilului ce se îndepărta pe Fifth Avenue, Steve o luă din loc repede. Peste noapte rămăsese la hotelul Gotham pentru a putea fi la studio la ora 6 şi 30. Oricum voia neapărat să-l prindă pe Neil înainte de a pleca la şcoală.

Era îngrijorat, ca de fiecare dată cînd lipsea de acasă. Neil încă mai avea coşmarurile acelea şi întotdeauna după ele se trezea pradă unor accese sufocante de astm. În aceste cazuri doamna Lufts chema repede medicul, dar chiar şi aşa...

Iarna fusese umedă şi geroasă, iar Neil era atît de palid şi de slăbuţ...Poate la primăvară, cînd va putea sta mai mult pe afară, se va mai înzdrăveni puţin.

Primăvară! Dar era primăvară! Chiar ieri noapte fusese echinoxul şi iarna calendaristică se sfîrşise, deşi după vremea de afară n-ai fi zis.

Dădu colţul şi se îndreptă spre nord, realizînd ca exact acum şase luni o întîlnise prima dată pe Sharon. Conducînd-o către apartamentul ei, cum ea propusese o plimbare prin Central Park, crezu nimerit să o prevină că era prima zi de toamnă şi că se lăsa din ce în ce mai frig.

— Minunat! Răspunse, chiar mă plictisisem de vară.

Primii paşi îi făcuseră în tăcere. Steve urmărea pe furiş felul cum mergea, cu un pas înaintea lui admirîndu-i trupul zvelt strîns într-un taior havan perfect asortat cu părul ei auriu. Vîntul împrăştia frunzele moarte şi, în lumina slabă a crepusculului, o auzise şoptind:

— Într-o noapte ca asta îmi vine în minte melodia aceea din Camelot – o ştii: „Dacă vreodată te voi părăsi”. Începu să fredoneze încet:

„Cum de am plecat în toamnă, niciodată n-o să ştiu; te-am văzut îmbujorată de al gerului sărut. Te-am cunoscut în toamnă şi nu ştiu cum te-am pierdut...” Avea o voce încîntătoare.

„Dacă vreodată te voi părăsi... „ Oare atunci se îndrăgostise de ea?

Fusese o seară atît de plăcută...Leneviseră în restaurant vorbind vrute şi nevrute în timp ce la celelalte mese oamenii veneau, plecau şi alţii le luau locul. Despre ce discutaseră? Despre cîte-n lună şi în stele. Tatăl ei era inginer la o companie petrolieră. Mai avea două surori, amîndouă căsătorite.

— Tu cum ai scăpat?

Amîndoi ştiau că adevărata întrebare era: „Există cineva în viaţa ta?”

Nu exista. Îşi petrecuse aproape tot timpul în deplasări şi îi plăcuse. Fusese o viaţă interesantă, plină de distracţii şi nici nu ştia cum trecuseră cei şapte ani de la absolvirea colegiului.

Înainte de a ajunge la apartamentul ei, se ţineau de mînă ca doi adolescenţi. Sharon îl invitase să urce „pentru un pahar”. Pusese un mic accent pe cuvîntul „pahar”.

Aprinse focul în cămin în timp ce Steve prepara băuturile şi se aşezaseră unul lîngă altul în faţă şemineului. Amintirea acelei nopţi era foarte vie; vedea şi acum reflexul flăcărilor în părul ei, umbra delicată a profilului luminat de un zîmbet fugar. Dorinţa de a o îmbrăţişa era aproape insuportabilă, dar se mărginise să o sărute uşor la plecare.

— Sîmbătă, dacă nu eşti ocupată...se oprise aşteptînd.

— Nu sînt ocupată.

— Atunci te sun dimineaţă.

Rulînd spre casă, în acea noapte începuse să înţeleagă că durerea, singurătatea ultimilor doi ani se sfîrşise. „Dacă vreodată te voi părăsi... „ Nu mă părăsi, Sharon!

Ceasul arăta 8 şi 15 cînd ajunse la numărul 1347 pe Avenue of the Americas. Lucrătorii de la „Events Magazine” nu se remarcau prin conştiinciozitate şi coridoarele erau încă pustii. Steve urcă direct la etajul 36 -unde se afla biroul său şi telefonă acasă. Răspunse doamna Lufts.

— Da, Neil este bine. Tocmai ia micul dejun, sau mai bine zis ciuguleşte. Neil...tatăl tău la telefon!

După o pauză auzi glasul copilului:

— Bună, tată! Cînd vii acasă?

— Pînă diseară la 8 şi 30 cu siguranţă. Am o şedinţă la ora cinci şi vin apoi. Familia Lufts pleacă la cinema, nu-i aşa?

— Da, cred că pleacă.

— Sharon va fi acolo înainte de ora şase, aşa că se pot duce liniştiţi.

— Ştiu, mi-ai mai spus.

Vocea copilului era necăjită, plictisită.

— Ei, o zi bună, băiete! Şi îmbracă-te bine, s-a lăsat ger. Pe-acolo a început să ningă?

— Nu, e doar înnorat.

— Bine, ne vedem diseară.

— Pa, tăticule!

Steve se încruntă? Îşi aminti cu durere că odată Neil fusese un puşti vesel şi vioi. Moartea Ninei îl schimbase.

Îşi dorea ca el şi Sharon să fie mai apropiaţi. Ea încercase, îşi dădea toată silinţa să străpungă carapacea îndărătul căreia se ascundea Neil, dar băiatul nu făcea nici un pas către ea. Cel puţin pînă acum.

Timp. Era nevoie de timp. Oftînd, Steve reveni la birou şi la editorialul pe care-l începuse noaptea trecută.

CAPITOLUL III

Ocupantul camerei 932 părăsi hotelul Biltmore la ora 9 şi 30. Ieşi prin Strada 44 şi se îndreptă spre Second Avenue. Vîntul rece şi ninsoarea grăbeau rarii trecători înfofoliţi în fulare sau blănuri groase. Pentru el era o vreme bună -vremea aceea cînd nimeni nu se sinchiseşte de ce fac ceilalţi.

Se opri mai întîi la un magazin de solduri. Ignorînd autobuzele ce treceau la fiecare cîteva minute, merse pe jos. Mersul era un bun exerciţiu şi trebuia să se menţină în formă.

În magazin nu mai era decît o vînzătoare care citea ziarul.

— Doriţi ceva anume?

— Nu, mă uit doar.

Intră în raionul cu confecţii de damă. Scotoci printre hainele cu preţ redus şi alese o jachetă cenuşie de lînă ce-i păru suficient de lungă; Sharon Martin era înaltă.

Pe un raf alăturat se aflau cîteva baticuri. Îl lua pe cel mai mare – o bucată de pînză albastru spălăcit. Le îndesa pe amîndouă într-o sacoşă, plăti şi plecă.

Următoarea oprire fu un magazin al armatei. Alese cu grijă un sac marinăresc asigurîndu-se că era suficient de lung pentru a acoperi în întregime copilul, suficient de gros pentru a nu se vedea prin el, suficient de larg pentru ca aerul să poată pătrunde. Cumpără apoi şase role de bandaj lat şi două bobine mari de sfoara, dupa care se întoarse la Biltmore.

În cameră, patul fusese făcut şi prosoapele schimbate. Controlă cu atenţie dacă se umblase în dulap, dar cealaltă pereche de pantofi era acolo, exact aşa cum o lăsase – un pantof la un milimetru în faţa celuilalt, fără să atingă valiza cu dublă încuietoare.

Încuie uşa şi aşeză cumpărăturile pe pat. Cu infinite precauţiuni aduse valiza şi o puse cu grijă pe un colţ de pat. Apoi scoase o cheiţă dintr-un compartiment al portmoneului şi descuie valiza. Făcu un inventar amănunţit al conţinutului: fotografiile, praful de puşcă, ceasul, firele, fitilul, cuţitul de vînătoare şi revolverul. Satisfăcut, o închise la loc.

Luă valiza şi sacoşa cu cumpărături şi coborî în holul hotelului, îndreptîndu-se către pasajul ce făcea legătura cu Grand Central Station.

Îmbulzeala obişnuită din primele ore ale dimineţii dispăruse, dar peroanele erau încă pline de lume, oameni ce foloseau metroul ca pe o scurtătură spre Strada 42 sau Park Avenue, încrucişîndu-se în drumurile lor către micile buticuri, chioşcuri de ziare sau case de bilete.

Grăbit, omul în costum verde coborî scările şi se îndreptă spre platforma 112 de unde plecau trenurile de Mount Vernon. Zona era pustie

căci următorul tren sosea abia peste 18 minute. Asigurîndu-se că nu se află nici un paznic prin apropiere şi că nici o privire indiscretă nu-l observă, individul coborî pe peron şi se îndreptă în fugă către rampa ce ducea la subsol. Sus, gara zumzăia în du-te-vino-ul miilor de călători. Aici, jos, o pompă pneumatică duduia, ventilatoarele zornăiau, apa se scurgea clipocind de-a lungul pereţilor murdari. Umbre tăcute de pisici mişunau pe la intrarea în tunel.

Omul în costum verde îşi continuă grăbit coborârea pînă ce ajunse la picioarele unei scări metalice, apoi mai departe, silindu-se să păşească fără zgomot. Chiar în lumina aceea chioară, întîlnirea cu vreun paznic prea conştiincios ar fi fost dezastruoasă.

La căpătul micului coridor se afla o uşă metalică lîngă care depuse valijoara şi se scotoci în portmoneu după cheie. Descuie cu mîna tremurîndă. Înăuntru era un întuneric de smoală. Pipăi după comutatorul electric şi, cînd îl găsi, rămase cu mîna pe el, în timp ce cu cealaltă îşi trase înăuntru bagajele, apoi închise încet uşa metalică. Întunericul era acum absolut.

În cameră plutea un miros puternic de mucegai. Încercînd să-şi domolească respiraţia, ascultă atent zgomotele staţiei; erau atît de îndepărtate încît numai cu greu putea percepe ceva. În regulă. Răsuci comutatorul şi camera se umplu de o lumină palidă. Lămpile prăfuite aruncau umbre adîhci prin colţuri, accentuînd mizeria care domnea.

Era o cameră cu pereţi de beton pe care pete mari de mucegai imitau o pictură abstractă. Două cazane vechi de spălătorie zăceau în stînga uşii. Apa ce picura continuu din robinetele defecte striase interiorul de tablă cu dîre lungi de rugină amestecată cu praf.

În mijlocul camerei, cîteva plăci metalice prinse între ele închipuiau un soi de tejghea. O uşă strîmtă în capătul din dreapta al camerei lăsa să se vadă un WC murdar. Ştia că funcţionează. Săptămîna trecută fusese aici pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani şi verificase lumina şi instalaţiile sanitare.

Ce-l determinase oare să vină aici? Ceva îi reamintise de această cameră pe cînd îşi făcea planurile. Un pat de campanie şubrezit zăcea lipit de perete lîngă o cutie cu fundul în sus. Patul şi cutia îl speriau. Cineva, odată, găsise această cameră şi locuise în ea. Dar praful aşternut şi umezeala stătută, mărturiseau limpede că uşa nu fusese deschisă de luni de zile, poate chiar de ani.

Nu mai fusese aici de mai bine de jumătate de veac; pe atunci el avea 16 ani şi camera aparţinea barului Oysted. Aflată chiar sub bucătăria barului, tejgheaua de tablă era folosită la spălatul şi uscatul munţilor de vase murdare ce veneau de sus. Cu ani în urmă bucătăria fusese renovată, se instalaseră maşini de spălat automate, iar cămăruţa

fusese închisă, căci nimeni nu mai acceptase să lucreze în această gaură murdară. Totuşi mai putea folosi la ceva.

Îşi amintise de ea pe cînd se chinuia să găsească o ascunzătoare pentru fiul lui Peterson. O cercetase şi-şi dăduse seama cît de bine se potrivea planurilor sale. Cînd lucra aici, cu mîinile umflate de detergenţi şi apă murdară, strecurîndu-se umil printre oamenii bine îmbrăcaţi ce trîndăveau la mese, el trebuia să cureţe resturile de pe farfuriile lor şi nimeni nu-l băga în seamă. Dar acum o să-l cunoască toţi. Toţi din Grand Staţion, toţi din New York, ba chiar toţi din lume! De miercuri încolo nimeni nu-l va mai uita vreodată.

Reuşise uşor să intre în cămăruţă: o amprentă în ceară a încuietorii, apoi o cheie şi acum putea pleca şi veni cînd voia.

În această noapte Sharon Martin şi copilul vor fi aici: Grand Central Staţion. Cel mai aglomerat loc din oraş; cea mai bună ascunzătoare.

Rîse tare. Acum putea să rîdă. Se simţea limpede, strălucitor, plin de elan, iar zidurile murdare, patul jerpelit şi robinetele defecte îl excitau. Aici el era stăpînul şi va avea grijă să-şi capete banii. La naiba cu ochii aceia! Nu mai avea timp de ei. Nu mai avea răbdare. Acum deveniseră un pericol.

Miercuri. Peste exact 48 de ore. La ora aceea va fi într-un avion spre Arizona – unde nimeni nu-l cunoaşte. În Carley n-ar fi în siguranţă: prea multe întrebări la care să răspunzi. Dar acolo...va fi plin de bani, şi dacă Sharon l-ar iubi...ar lua-o cu el.

Deschise valiza şi scoase un casetofon minuscul şi o cameră video la fel de mică şi le puse în buzunarul stîng al paltonului. Cuţitul şi arma încăpură în cel drept. Buzunarele erau adînci şi nu lăsau să se ghicească obiectele ascunse. Apoi împrăştie metodic lucrurile din sacoşă pe pat. Jacheta, baticul, sfoara şi bandajul le îndesă în sacul marinăresc. Scoase după aceea fotografiile legate sul, le desfăcu şi le întinse privindu-le cu un zîmbet nostalgic. Pe primele trei le atîrnă deasupra patului, lipindu-le conştiincios cu bandă adezivă. Pe a patra o privi un timp, apoi o rulă la loc. Încă nu, decise.

După o sumară reverificare a interiorului, întredeschise uşa şi ascultă: nici un zgomot. Se strecură afară, încuie şi străbătu în fugă scara metalică, trecu tiptil pe lîngă generatorul în funcţiune, pe lîngă ventilatoarele ce zăngăneau, urcă rampa, apoi scările spre primul nivel al staţiei şi, acolo, deveni parte integrantă a puhoiului de oameni, un ins durduliu, la vreo 40 de ani, îndesat, cu o faţă rotundă cu buze subţiri, cu pleoape grele ce-i ascundeau parţial ochii gălbui, iscoditori.

Ţinîndu-şi biletul în mînă, alergă la peronul de la care tocmai pleca ultimul tren către Carley, Connecticut.

CAPITOLUL IV

Neil Peterson stătea în colţul străzii aşteptînd autobuzul şcolii. Ştia că doamna Lufts îl urmăreşte de la fereastră şi asta îl enerva. Nici unul din prietenii lui nu era urmărit aşa. Parcă era copil de grădiniţă, nu elev într-a-ntîia! Şi ori de cîte ori ploua, trebuia să aştepte în casă pînă ce apărea autobuzul. Şi asta-l enerva! Doar nu era un prostănac! Încercase să-i spună lui Steve, dar tata nu înţelegea. I-a explicat doar, că din cauza puseurilor de astm, avea nevoie de îngrijiri speciale.

Sandy Parker era în clasa a patra. Locuia pe cealaltă stradă, dar lua autobuzul de la aceeaşi staţie şi totdeauna se aşeza lîngă Neil, ceea ce băiatului îi displăcea; Sandy vorbea mereu despre lucruri despre care Neil n-ar fi vrut să vorbească.

Chiar cînd autobuzul îşi făcu apariţia, dădu şi Sandy colţul, alergînd cu cărţile în braţe. Neil încercă să ajungă la un scaun gol, în spate, dar Sandy strigă:

— Aici, Neil, sînt două scaune libere!

Toţi copiii ţipau, se strigau, rîdeau, şi autobuzul era plin de gălăgie. Sandy nu vorbea tare dar, nu ştiu cum, nu puteai pierde un singur cuvînt din tot ce spunea. Iar acum ardea de emoţie şi de nerăbdare. Nici nu se aşeză bine şi începu:

— L-am văzut pe tatăl tău azi-dimineaţă, la TV.

— Tata? Glumeşti!

— Ba nu. Şi era şi doamna aceea care vine pe la voi, Sharon Martin. Se certau.

— De ce?

Mai bine n-ar fi întrebat! Niciodată nu ştia dacă trebuie să creadă tot ce spune Sandy.

— Pentru că ea nu crede că oamenii răi trebuie omorîţi, iar tatăl tău crede că da. Tăticu' zice că el are dreptate. Zice că tipul care a omorît-o pe maică-ta trebuie prăjit.

Repetă apăsat: „prăjit”.

Neil se întoarse spre fereastră şi îşi lipi fruntea de geamul rece. Afară începuse iar să ningă. Ar fi vrut să fie seară; ar fi vrut ca tata să fi fost acasă noaptea trecută. Nu-i plăcea să stea cu familia Lufts. Erau drăguţi cu el, dar se certau des şi domnul Lufts pleca la bar, iar doamna Lufts rămînea supărată, deşi încerca să n-o arate în faţa lui.

— Nu te bucuri că-l vor omorî pe Ronald Thompson?, insistă Sandy.

— Nu...adică...nu mă gîndesc la asta.

Dar nu era adevărat. Se gîndea tot timpul. Şi visa. Totdeauna acelaşi vis despre noaptea aceea. El se juca în camera lui cu trenuleţele. Mami era în bucătărie, aranja cumpărăturile. Abia se întunecase cînd un

trenuleţ sărise de pe linie şi el fusese obligat să oprească jucăria. În liniştea care urmă auzise sunetul acela ciudat ca un ţipăt înăbuşit şi se repezi pe scări. În sufragerie era aproape întuneric, dar o văzu pe mami. Împingea pe cineva cu braţele şi scotea nişte sunete oribile. Un bărbat răsucea ceva în jurul gîtului ei.

Neil rămăsese înţepenit în prag. Ar fi vrut să o ajute, dar nu se putea mişca. Ar fi vrut să strige după ajutor, dar nu putea scoate nici un sunet. Se auzea pe sine însuşi respirînd ca mami, cu zgomote urîte, hîrîite şi genunchii i se înmuiară. Bărbatul se întoarse spre el şi mami căzu. Căzu şi Neil. I se păru că în cameră s-a făcut lumină. Mami a lui zăcea pe podea. Limba îi atîrna din gură, faţa îi era vînătă, iar ochii i se holbau în gol. Acum omul acela îngenunchiase lîngă ea şi mîinile lui îi strîngeau gîtul. Zări copilul şi o rupse la fugă, dar prea tîrziu: Neil îi văzuse deja faţa. Era transpirată şi speriată.

Apoi trebui să povestească totul poliţiştilor care îl întrebau şi să-l arate pe omul acela la proces. Mai tîrziu tata îi spusese „încearcă să uiţi, Neil, aminteşte-ţi doar de zilele fericite cu mami”. Dar el n-a putut să uite. Avea mereu coşmaruri şi se trezea sufocat de astm.

Acum probabil că tata se va însura cu Sharon. Aşa zicea Sandy. Şi mai zicea că nimeni nu vrea copilul altei femei, mai ales un copil bolnav. Domnul şi doamna Lufts voiau să se mute în Florida, şi Neil se întreba dacă tata o să-l dea familiei Lufts cînd se va însura cu Sharon. Spera că nu.

Se simţea mizerabil şi rămase cu privirea aţintită pe fereastră, atît de adîncit în gînduri încît Sandy trebui să-l zgîlţîie cînd autobuzul opri în faţa şcolii.

CAPITOLUL V

Taxiul frînă pe Strada 42, în faţa blocului News-Dispatch şi Sharon coborî după ce întinse şoferului doi dolari. Ninsoarea încetase, dar se lăsase mai frig şi trotuarul devenise alunecos. Urcă direct în redacţie, unde pregătirile pentru ediţia de după-amiază erau în toi.

Pe masa ei, un bilet o înştiinţa să treaca imediat pe la redactorul-şef. Tulburată de urgenţa mesajului, se grăbi către biroul de sticlă.

Şeful era singur şi-i făcu semn să ia loc.

— Intră şi închide uşa. Ai adus, articolul?

— Da.

— Mai ai ceva despre noi demersuri pentru comutarea pedepsei lui Thompson?

— Sigur. M-am gîndit bine şi vreau să schimb şpaltul.

Faptul că Guvernatorul refuză comutarea pedepsei este o lovitură care-i poate hotărî pe mulţi să treacă la acţiune. Mai avem încă 24 de ore.

— Las-o baltă!

Sharon nu-şi crezu urechilor.

— Cum adică s-o las baltă?! Ai fost mereu alături de mine în chestia asta...

— Am spus s-o laşi baltă. Guvernatorul, personal i-a telefonat şefului cel mare şi l-a blagoslovit de mai mare dragul. Ne-a acuzat că alergăm după senzaţional în mod intenţionat, pentru încasări mai mari şi a adăugat că, personal, nu este de acord cu pedeapsa capitală, dar că nu are nici un drept să intervină în decizia Curţii atîta timp cît nu are elemente suplimentare. A mai spus că dacă vrem să pornim o campanie de amendare a Constituţiei, e dreptul nostru şi el ne va fi alături, dar a face presiuni asupra domniei sale în acest caz particular ar echivala cu o aplicare aleatorie a justiţiei.

Sharon simţi stomacul strîngîndu-i-se şi, pentru o clipă, se temu că începe să vomite. Se strădui să înghită nodul din gît.

— Te simţi bine, Sharon?

— E-n regulă, mulţumesc, îngăimă ea.

— Pot să găsesc pe altcineva pentru şedinţa de mîine. Ar fi bine să-ţi iei cîteva zile libere.

— Nu.

Adunarea legislativă urma să dezbată problema pedepsei capitale şi ea nu voia să lipsească.

— Fă cum vrei. Redactează-ţi articolul şi apoi du-te acasă. Vocea i se înmuie:

— Îmi pare rău, Sharon. Amendarea Constituţiei e o problemă de durată; eu, personal, cred că dacă l-am fi determinat pe Guvernator să comute pedeapsa, am fi creat un precedent, aceeaşi metodă putînd fi apoi Folosită de la caz la caz. Dar înţeleg şi poziţia lui.

Sharon vorbi şi vocea ei era tăioasă.

— Eu înţeleg că asasinatul legalizat nu mai poate fi recuzat decît cel mult teoretic.

Ieşi fără a mai aştepta vreun răspuns şi se duse la biroul ei unde scoase din geantă cîteva foi bătute la maşină – munca ei de o noapte. Le rupse fără grabă în două, apoi în patru, apoi în opt, lăsîndu-le să cadă în coşul de gunoi; puse o foaie albă în maşină şi începu să scrie: „Societatea se pregăteşte să-şi exercite prerogativele recent dobîndite: dreptul de a ucide. În urmă cu 400 de ani, filozoful francez Montaigne scria: «Oroarea ce mi-o inspiră faptul că un om îl omoară pe altul mă face să urăsc uciderea acestuia». Dacă sînteţi de părere că pedeapsa capitală trebuie abolită...”

Lucră fără întrerupere timp de două ore, şterse paragrafe întregi, introduse altele, iar cînd fu gata îl bătu repede la maşină şi îl trimise la tipografie. Apoi coborî, chemă un taxi şi dădu adresa:

— Strada 95, vă rog, chiar după Central Park West.

Zăpada care începuse să se depună îi aminti că exact acum o lună se dusese cu Steve la patinoar, la Wohlman Rink. Trebuia să vină şi Neil; Sharon plănuise ca după aceea să meargă la zoo şi apoi să cineze împreună. Dar în ultimul moment, Neil acuză o durere de cap şi rămase acasă. N-o plăcea, era clar.

Glasul şoferului o aduse la realitate.

— A treia casă pe stînga, răspunse Sharon, arătînd o casă de cărămidă cu grădina în faţă. Privi contorul şi dădu şoferului un bacşiş gras, ceea ce-l făcu să coboare şi să-i deschidă portiera, flecărind.

— Da' ştiu că-i o vreme să nu scoţi un cîine afară. Cine-i deştept stă la căldurică acum.

— Eu o să plec spre Connecticul ceva mai tîrziu.

— Bine de dumneavoastră, doamnă. Vă mulţumesc.

Angie, menajera ei de „două zile pe săptămînă”, probabil că tocmai plecase. În casă plutea un miros slab de coajă de lămîie, şemineul fusese curăţat şi plantele udate.

Micul apartament fusese totdeauna o oază de linişte pentru Sharon. Îmbrăcase în albastru canapeaua şi scaunele – cumpărate la a doua mînă -pentru a se asorta cu covorul persan în tonuri blînde de roşu şi albastru - moştenire de la bunica ei. Tablourile şi gravurile atîrnate pe pereţi le alesese singură, unul cîte unul, la licitaţii, prin anticariate sau în călătoriile pe care le făcuse. Lui Steve îi era dragă camera şi observa

totdeauna cea mai mică schimbare. Ca un robot, intră în dormitor şi începu să se dezbrace. O să facă un duş, o să bea un ceai şi o să-ncerce să doarmă puţin. Acum nici măcar nu putea gîndi coerent.

Abia la amiază reuşi să se culce, după ce potrivi ceasul să sune la ora 3 şi 30.

Mult timp nu izbuti să adoarmă. Ronald Thompson. Fusese atît de sigură că Guvernatorul îi va comuta pedeapsa! Era vinovat, fără nici o îndoială; o minciună în acest sens l-ar fi jignit chiar şi pe el. Dar, în afară de acest episod grav petrecut la vîrsta de 17 ani, trecutul său era curat. Şi era atît de tînăr!

Steve! Oameni ca Steve aveau puterea de a modela opinia publică, integritatea, fair-play-ul său binecunoscut erau un garant în faţa oamenilor.

Îl iubea?

Da.

Cît de mult? Foarte, foarte mult. Voia să se mărite cu el?

Despre asta vor discuta diseară, era sigură că acesta era principalul motiv pentru care Steve ţinea să o vadă. Ar fi vrut ca şi Neil să o accepte, dar n-o să meargă, nu poţi impune dragostea sau prietenia. Copilul era retras, rezervat, şi Sharon nu-şi dădea seama dacă era aşa din cauza ei sau ar fi reacţionat la fel faţă de orice femeie care ar fi încercat să atragă spre ea o parte din afecţiunea tatălui. Oftă şi se întoarse pe partea cealaltă.

Dacă s-ar mărita cu Steve ar trebui să se mute la Carley şi ea era îndrăgostită de New York; iubea aerul lui, străzile, aglomeraţia. Steve n-ar fi acceptat niciodată să-l aducă pe Neil la oraş. Şi tocmai acum cînd începuse să-şi facă un nume...! Cartea ei era deja la a şasea ediţie. O publicase în foileton pentru că nu găsise pe nimeni interesat să-i realizeze coperta, dar critica şi vînzările fuseseră peste aşteptări. Era oare înţelept să se lase implicată tocmai acum într-o căsnicie? O căsnicie cu un om al cărui fiu o respingea!

Steve. Involuntar îşi atinse faţa simţind viu mîinile lui mari, calde, bune, ca atunci cînd îşi luase rămas bun de la ea. În ciuda atracţiei puternice pe care o simţeau unul faţă de celălalt, cum s-ar fi putut împăca ea cu intransigenţa şi încăpăţînarea de care dădea el dovadă o dată ce-şi punea ceva în minte?

Într-un sfîrşit reuşi să adoarmă şi imediat începu să viseze. Trebuia neapărat să termine un articol, dar oricît apăsa tastele maşinii, pe hîrtie nu rămînea nici un semn. Apoi apăru Steve care împingea un tînăr în încăpere. „Îmi pare rău, îmi pare tare rău, dar e necesar, trebuie să înţelegi”, îl auzea pe Steve spunînd, şi îl vedea cum lega mîinile şi picioarele tînărului şi apoi apăsa pe un comutator.

Se trezi în sunetele unei voci ascuţite, vocea ei, care striga: Nu...Nu...Nu...

CAPITOLUL VI

La ora şase după-amiază puţinii pietoni aflaţi pe străzile din Carley, Connecticut, treceau grăbiţi, nedînd atenţie decît ninsorii abundente care acoperea asfaltul. Omul ce aştepta în umbră în parcarea restaurantului Cabin trecea complet neobservat! Ochii lui măturau cu atenţie zona în timp ce se gîndea la picioarele care începuseră să-i îngheţe. Atinse sacul marinăresc, pipăi armele din buzunar şi surîse satisfăcut: erau la îndemînă.

Familia Lufts trebuia să pice dintr-un moment în altul. Aveau rezervare la restaurant pentru ora şase şi plănuiseră să meargă apoi la Carley Square Theatre unde rula versiunea originală a filmului „Pe aripile vîntului”.

Înţepenise aproape cînd o camionetă apăru de după colţ şi îşi făcu loc în parcare. Ascuns în dosul şirului de molizi ce mărgineau parcarea, îi privi cum coboară şi se îndreaptă spre intrarea în restaurant, păşind cu grijă pe asfaltul alunecos. Aşteptă cîteva secunde, apoi îşi luă sacul şi, strecurîndu-se nevăzut, traversă strada către cinematograf. Alese din cele 15 maşini oprite acolo un Chevrolet maroniu, model vechi, parcat fără pretenţii în cel mai îndepărtat colţ al terenului. Descuie portiera fără probleme, intră şi porni motorul. După ce aruncă o ultimă privire împrejurimilor pustii, demară şi un zîmbet larg i se întinse pe faţă. Cinci minute mai lîrziu, Chevroletul intra pe aleea din faţa casei lui Peterson şi parca în spatele unei Vega mici, roşii.

CAPITOLUL VII

În mod obişnuit, drumul de la Manhattan la Carley nu-i lua nici o oră, dar acum, speriaţi de previziunile meteo, navetiştii se grăbeau către casele lor, iar traficul îngreunat şi de troienele de zăpadă întîrzie sosirea lui Sharon cu aproape 20 de minute.

Tot drumul repetase în minte ce avea să-i spună lui Steve: „Nu are rost...nu gîndim la fel...Neil nu mă va accepta...ar fi mai bine dacă nu ne-am mai întîlni... „ Casa lui Steve, o clădire în stil colonial, o deprima. Becul de pe verandă lumina prea puternic; gardul viu era prea înalt. Petersonii se mutaseră în această casa cu numai cîteva săptămîni înainte de moartea Ninei, şi după aceea Steve renunţase la toate modificările pe care le gîndiseră împreună.

Opri maşina chiar în faţa verandei şi se încurajă singură pentru ce va urma; bombardamentul de bun venit al doamnei Lufts şi primirea rece pe care i-o va face Neil. Dar va fi pentru ultima dată. Şi totuşi, acest gînd nu făcea decîl să-i mărească tristeţea şi însingurarea. Doamna Lults lăsa clar să se vadă că o aştepta. Uşa din faţă se deschise înainte ca Sharon să fi coborît din maşină, şi silueta grăsună a menajerei îşi făcu apariţia.

— Vai, doamnă Martin, ce plăcere să vă văd!

Era îmbrăcată cu o haină lungă de lînă şi purta galoşi.

Saron o salută şi se strecură pe lîngă ea pentru a intra în casă. Doamna Lufts avea obiceiul de a sta foarte aproape de persoana cu care vorbea, de parcă ar fi vrut să i se bage în suflet. Acum se trase înapoi doar atît cît să nu se izbească de Sharon. Faţa ascuţită, ca de veveriţă, vorbea tot timpul:

— Ce frumos din partea dumneavoastră că aţi venit! Lăsaţi-mă să vă ajut. Să vă iau etola. Îmi plac la nebunie etolele. Te fac să arăţi dulce şi feminină, nu credeţi?

— Probabil...Nu m-am gîndit niciodată.

Îşi lăsă poşeta şi mănuşile în hol şi intră în sufragerie.

Neil stătea turceşte pe covor cu o pereche de foarfeci tocite în mînă, înconjurat de o mulţime de reviste împrăştiate în dezordine. Părul lui nisipiu, avînd exact aceeaşi nuanţă ca părul lui Steve, îi cădea în neorînduială pe frunte, urma linia urechilor lăsînd dezgolit gîtul subţire şi fragil. Oasele umerilor se reliefau ascuţite prin tricoul alb cu maron. Faţa îi era trasă şi palidă cu excepţia a două pete roşii în jurul ochilor căprui, enormi, plini de lacrimi.

— Neil, spune bună seara lui Sharon! Comandă doamna Lufts.

— Hello, Sharon. Vocea mică tremura şi privirea era tristă şi resemnată. Părea atît de mic, de firav şi de neajutorat încît Sharon ar fi

vrut să-l ia în braţe, dar ştia că el ar fi respins-o. Doamna Lufts emise un plescăit uşor.

— Naiba să mă ia dacă ştiu care-i necazul. A început să plîngă din senin acum cîteva minute, fără să spună de ce. Ei, niciodată nu poţi să ştii ce se petrece în capul ăsta mic! Poate dumneavoastră sau tatăl lui să aflaţi cîte ceva. Se întoarse şi vocea îi urcă o octavă:

— Bill...

Cu timpanele zbîrnîind, Sharon se aşează pe covor în faţa copilului.

— Ce decupezi tu acolo?

— Nişte poze tîmpite cu animale – răspunse fără să o privească. Era necăjit că îl văzuse plîngînd.

— Mă duc să-mi prepar un sherry, apoi vin să-ţi dau o mînă de ajutor. Să-ţi aduc un suc?

— Nu...ezită şi adăugă în silă: Mulţumesc.

— Dar făceţi-vă comodă! Simţiţi-vă ca acasă, doar cunoaşteţi totul pe aici. Am cumpărat tot ce-mi lăsase domnul Peterson pe listă: carne, salată, sparanghel şi îngheţată; am pus totul în frigider. Îmi pare rău că vă zoresc aşa, dar vrem să cinăm înainte de film şi...Bill!

— Vin acuma, Dora!

Bill îşi făcu apariţia pe scările de la subsol.

— Am vrut să verific ferestrele, să mă asigur că sînt închise.

— Hello, doamnă Martin!

— Ce mai faceţi, domnule Lufts?

Era un bărbat în jur de 40 de ani, scund şi îndesat, cu ochi albaştri apoşi. Nasul şi obrajii îi erau împestriţaţi cu mici pete roşietice – probabil nişte capilare sparte – şi Sharon îşi aminti că Steve îl bănuise de alcoolism.

— Hai, Bill, ce mai aştepţi?

Vocea femeii tremura de nerăbdare.

— Ştii doar că nu sufăr să mănînc pe apucate, şi sîntem în întîrziere. Singura dată cînd mă scoţi şi tu din casă e la o aniversare şi cred că ai putea cel puţin să te grăbeşti!

— Da, Dora, bine, bine.

Bill oftă adînc şi moţăi un salut către Sharon.

— Pe curînd, doamnă Martin.

— Distracţie plăcută. ŞL.oh, da...La mulţi ani!

— Ia-ţi pălăria, Bill. O să faci o pneumonie...!

Poftim? Oh, mulţumesc, doamnă Martin. După ce o să mă aşez jos şi o să mănînc ceva, atunci o să simt şi eu că e aniversare. Acum, cu toată graba asta...

— Dora, tu eşti cea care vrea să vadă filmul!

— Bine, gata. Am luat totul. Să vă distraţi bine amîndoi! Neil, arată-i carnetul de note lui Sharon. E un băiat grozav, nu-i aşa, Neil? l-am dat o gustare să-l ţină pînă la cină, dar abia s-a atins de ea. Nu mănîncă nici cît o păsărică...Da, Bill, vin acum!

În sfîrşit, plecaseră. Îngheţase pînă să poată să închidă uşa în urma lor. Se duse în bucătărie şi luă din frigider sticla de Sherry Bristol Cream, apoi, după o ezitare, scoase şi o cutie cu lapte. Chiar dacă Neil spune că nu vrea nimic, ea tot o să-i prepare nişte cacao fierbinte.

În timp ce-şi sorbea sherry-ul şi aştepta să fiarbă laptele, aruncă o privire în jurul ei. Doamna Lufts îşi dădea toată silinţa, dar nu era o menajeră prea bună. Bucătăria era cam murdară, plină de praf şi firimituri. De fapt, toată casa avea nevoie de o curăţenie generală.

— Aş tăia pomii aceia care acoperă priveliştea – gîndi ea, aş închide terasa din spate şi aş uni-o cu livingul printr-un glasvant din podea pînă-n tavan, aş sparge peretele şi aş pune acolo un mic bar...

Se opri.

— În definitiv nu e treaba mea.

Nu doar casa, ci şi Neil şi chiar Steve aveau o înfăţişare cam neglijentă. „Dar n-o să-i schimb eu”, hotărî.

Însă gîndul de a nu-l mai vedea pe Steve, de a nu-i mai aştepta telefoanele, de a nu-i mai simţi braţele mari în jurul trupului ei, gîndul de a nu-i mai vedea expresia amuzată ce-i lumina ochii cînd ea spunea ceva caraghios, toate astea o umpleau de o neagră însingurare.

„Aşa trebuie să fie cînd ştii că renunţi la cineva”. Oare cum se simţea doamna Thompson ştiind că singurul ei copil va muri poimîine? Îi luase un interviu cînd decisese să se implice în cazul Thompson şi mai avea încă numărul ei de telefon. În ultimul timp încercase de cîteva ori să o sune, pentru a-i da de ştire că multe persoane influente fac demersuri pe lîngă Guvernator pentru a solicita schimbarea pedepsei, dar nuo găsise niciodată acasă.

Biata femeie! Se arătase atît de încrezătoare cînd o vizitase Sharon, dar se supărase foarte rău cînd înţelesese că ziarista nu crede în nevinovăţia lui Ron. Dar care mamă îşi poate crede copilul capabil de crimă? Poate că acum este acasă. Poate îi face bine să vorbească cu cineva care a încercat să-i salveze fiul.

Micşoră flacăra aragazului şi formă numărul la telefonul de pe perete. O voce de femeie răspunse dupa primul apel. Era surprinzător de calmă.

— Doamnă Thompson, aici e Sharon Martin. V-am sunat să vă spun cît de rău îmi pare. Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră...

— Aţi făcut destul, doamnă Martin. Tonul amar o surprinse neplăcut.

— Dacă băiatul meu moare miercuri, vreau sa ştiţi ca vă fac responsabilă. V-am implorat să nu vă amestecaţi...

— Dar, doamnă Thompson, nu înţeleg ce vreţi sa spuneţi...

— Vreau să spun că în articolele dumneavoastra aţi scris mereu şi mereu că nu se discută nevinovăţia fiului meu, şi că nu aceasta este problema. Dar tocmai aceasta este problema, doamnă Martin!

Vocea îi devenise aspră.

— Aceasta este problema. Există mulţi oameni care îl cunosc pe băiatul meu şi care ştiu că el nu este capabil nici măcar să rănească pe cineva, şi ei ar fi încercat să-mi salveze copilul. Dar dumneavoastră...dumneavoastră l-aţi determinat pe Guvernator să nu mai examineze cazul. Încă mai încercăm şi nu cred că Dumnezeu o să ne părăsească, dar, dacă fiul meu moare, nu mai răspund de ce aş putea să vă fac.

Legătura se întrerupse, dar Sharon rămase cu receptorul în mînă. Oare doamna Thompson chiar credea...?

Puse receptorul în furcă şi se îndreptă spre dulap, de unde scoase cutia de cacaoa. Puse o linguriţă în ceaşcă, adăugă lapte şi începu să amestece. Făcea totul în mod mecanic şi, îngrozită de implicaţiile pe care le-ar fi putut avea cuvintele doamnei Thompson, se pregătea să iasă din bucătărie, cînd auzi soneria.

Înainte de a-l putea opri, Neil se repezi la uşă.

— Poate e tăticul meu!

„Nu-i place să rămînă singur cu mine”, gîndi Sharon.

Auzi declicul încuietorii şi un semnal de alarmă se aprinse în mintea ei.

— Neil, aşteaptă puţin! Întreabă cine e! Tatăl tău are cheie. Aruncă ceaşca şi paharul de sherry pe masă şi alergă în hol. Neil o ascultase. Era deja cu o mînă pe yală, dar ezită şi întrebă:

— Cine e?

— Bill Lufts e acasă? Am adus motorul pe care l-a comandat pentru barca domnului Peterson.

— E-n regulă – zise Neil – domnul Lufts îl aşteaptă.

Răsuci clanţa şi se pregăti să deschidă, cînd uşa fu izbită cu violenţă, iar Neil – proiectat în zid.

Înmărmurită, Sharon văzu un om intrînd în hol şi închizînd uşa cu o mişcare grăbită.

Cu un icnet, Neil căzu la podea. Instinctiv, Sharon se repezi şi îl prinse. Susţinîndu-l cu un braţ, se întoarse spre uşă. Două imagini distincte se întipăriră în mintea ei. Una era strălucirea ciudată din ochii străinului.

Cealaltă era ţeava lungă şi neagră a unui pistol îndreptat spre capul ei.

CAPITOLUL VIII

Şedinţa care avusese loc în sala de conferinţe a ziarului „Events” se încheiase cu puţin înainte de ora 19 şi 10. Subiectul discuţiilor fusese recent publicatul Raport Nielson foarte favorabil de altfel.

Două treimi din absolvenţii de colegiu intervievaţi – cu vîrste cuprinse între 25 şi 40 de ani – preferau „Events” ziarelor „Times” sau „Newsweek”. În plus, încasările erau cu 15% mai mari decît anul trecut şi noua reclamă fusese foarte bine primită.

La sfîrşitul şedinţei, Bradley Robertson, editorul, se ridică în picioare: -Cred ca mîndria noastră este justificată. Am muncit cu toţii pe brînci timp de aproape trei ani, dar pînă la urmă am reuşit. Nu este deloc uşor să lansezi un ziar în zilele noastre şi eu unul sînt convins că direcţia artistică a lui Steve Peterson a fost un factor decisiv în reuşita noastră. După şedinţă, Steve coborî împreună cu editorul.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Brad! A fost frumos din partea ta. Bătrînul clătină din cap:

— A fost cinstit. De-acum vom cîştiga bani mulţi, Steve. Era şi timpul. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

Peterson surîse cu o umbră de tristeţe.

— Nu, nu mi-a fost uşor.

Ajunşi jos, Steve îşi luă rămas bun.

— Noapte bună, Brad. Alerg să prind trenul de 19 şi 30.

— O clipă, Steve! Te-am văzut la TV azi dimineaţă.

— Da.

— Cred că ai fost formidabil, ca şi Sharon. Dar eu, personal, sînt de acord cu ea.

— Mulţi oameni sînt.

— Mie-mi place Sharon. Este inteligentă şi grozav de frumoasă. O adevărată doamnă..

— Sînt de acord cu tine, Brad.

— Steve, ştiu prin cîte ai trecut în ultimii ani. Nu vreau să mă amestec, dar... ea este femeia care îţi trebuie ţie...şi lui Neil. Nu lăsa problemele să vă despartă, oricare ar fi ele.

— Mă rog şi eu să nu se întîmple asta, răspunse Steve. Acum, cel puţin, voi fi în stare să-i ofer ceva mai mult decît un sărăntoc cu un copil gata făcut.

— E o femeie norocoasă dacă vă are pe voi doi. Vino, am maşina afară. Te las la Grand Central.

— Grozav! Sharon mă aşteaptă şi nu vreau să pierd trenul. Se aşează pe bancheta din spate şi oftă fără să-şi dea seama.

— Eşti obosit, Steve. Chestia asta cu execuţia lui Thompson te dă gata.

— Aşa e. Îmi reaminteşte totul. Nu există ziar în Copnecticut care să nu relateze...moartea Ninei. Ştiu că şi copiii vorbesc la şcoală şi nu-mi dau seama cît înţelege Neil. Îmi pare rău pentru mama lui Thompson şi...chiar pentru el.

— De ce nu-l iei pe Neil şi să plecaţi undeva pînă se sfîrşesc toate astea?

— S-ar putea să o fac. E o idee bună.

Maşina se apropia de intrarea în Grand Central Station. Bradley Robertson clătină din cap.

— Eşti prea tînăr ca să-ţi aminteşti, dar prin anii 30 Grand Central era placă turnantă a traficului în aceasta ţară. Se făcuse chiar şi un serial radiofonic: „Grand Central Station – încrucişarea a mii de destine”.

Steve rîse:

— Şi apoi am intrat în era avioanelor. Mulţumesc pentru că m-ai condus, zise şi deschise portiera.

Mai avea cinci minute pînă la 19 şi 30 şi se hotărî să sune acasă pentru a o anunţa pe Sharon că soseşte cu primul tren.

„Nu fi copil”, se mustră singur, „o suni ca să fii sigur că a venit”. Telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori...

— Nu vă răspunde, interveni operatoarea.

— Cu siguranţă este cineva acasă, vă rog, mai insistaţi!

— Desigur, domnule.

Ţîrîitul continuă. După al şaselea apel, operatoarea reveni:

— Nu răspunde, domnule. Poate încercaţi ceva mai tîrziu.

— Numai puţin, vă rog, vreţi să verificaţi numărul? Am cerut 203-565-1313.

— Formez din nou.

Degeaba. Steve rămase cu receptorul în mînă. Unde puteau să fie? Dacă Sharon nu venise, poate că doamna Lufts îl lăsase pe Neil la familia Perry... Dar nu, Sharon l-ar fi anunţat dacă ar fi hotărît să nu se ducă.

Poate Neil a avut iar un atac de astm; poate acum sînt deja la spital. N-ar fi fost deloc surprinzător dacă auzise ceva despre execuţia lui Thompson.

În ultimul timp avusese din ce în ce mai des coşmaruri.

Era 19 şi 29 de minute. Îi mai rămînea un minut pînă la plecarea trenului. Dacă ar încerca să-l sune pe doctor, sau la spital, sau la familia Perry, pierdea trenul şi avea de aşteptat apoi 45 de minute pînă la următorul.

Poate era ceva în neregulă cu liniile telefonice, din cauza furtunii. Începu să formeze numărul lui Perry, dar se răzgîndi. Agăţă receptorul şi

o rupse la fugă. Coborî scările două cîte două şi reuşi să prindă trenul chiar înainte de închiderea uşilor.

În aceeaşi clipă, un bărbat şi o femeie treceau prin faţa cabinei telefonice. Femeia era îmbrăcată cu o haină lungă, ponosită, iar pe cap avea un batic mare, albastru. Bărbatul o ţinea de braţ, iar pe celălalt umăr ducea un sac greu, din pînză de corabie.

CAPITOLUL IX

Privirea lui Sharon fixa mîinile mari, puternice care ţineau arma şi ochii aceia lucitori care alergau de colo-colo prin încăpere.

— Ce vrei? Reuşi să articuleze şi îşi simţi braţul zguduit de tremurul violent al copilului sprijinit de ea.

— Tu eşti Sharon Martin.

Fusese o propoziţie, nu o interogaţie. Vocea plata, fără inflexiuni, o înspăimîntă şi îşi simţi inima bătîndu-i cu furie în gît, înecînd-o.

— Ce vrei?

Şuierul acela persistent din respiraţia lui NeiL.daca va avea un atac de astm? Mai bine să coopereze.

— Am cam 40 de dolari în geantă...

— Taci!

Deşi abia şuierat, cuvîntul o îngheţă. Individul lasa jos sacul pe care îl ţinea în mînă – un sac marinăresc din pînză de corabie şi scotoci în buzunar, de unde scoase un ghem de sfoară şi o rolă de bandaj lat. Le aruncă spre ea.

— Leagă copilul şi acoperă-i ochii.

— Nu!

— Ar fi mai bine să faci ce-ţi spun.

Sharon privi în jos, spre Neil. Se holba la străin, cu ochii aproape ieşiţi din orbite, cu pupilele enorme. Îşi aminti că după moartea mamei lui rămăsese pentru mult timp puternic şocat.

— Neil, eu...Cum ar putea oare să-l ajute...să-l liniştească?

— Stai jos! Lătră intrusul către Neil.

Copilul privi în sus spre Sharon cu o implorare mută în ochii lui mari, apoi se aşează supus pe treapta cea mai de jos a scării. Sharon îngenunchie lîngă el.

— Nu-ţi fie frică, Neil. Sînt lîngă tine.

Mîinile îi tremurau şi reuşi cu greu să înfăşoare rola de bandaj în jurul capului copilului, înnodînd-o la ceafă.

Cînd ridică ochii, străinul se holba la Neil cu pistolul îndreptat spre el. Ea auzi un clic şi se aruncă asupra băiatului, acoperindu-l cu trupul ei. -Nu! Nu! Nu trage!

Individul îşi îndreptă privirea către ea şi coborî încet arma lăsînd-o să atîrne la capătul braţului.

„L-ar fi ucis”, gîndi, „era gata să-l ucidă”.

— Leagă copilul, Sharon.

Distinse o nuanţă de intimitate în vocea lui.

Se supuse, mînuind cu neîndemînare frînghia. Îi legă încheieturile una de alta lăsînd nodul suficient de larg ca să permită circulaţia sîngelui, apoi cuprinse mîinile micuţe în palmele ei.

Străinul făcu un pas şi pe deasupra ei tăie restul de sfoară care atîrna. I-o azvîrli lui Sharon.

— Repede, şi picioarele.

De această dată în vocea lui se simţea nerăbdarea. Se supuse încercînd să se grăbească, dar Neil tremura atît de tare încît reuşi cu greu să-i alăture picioarele. Înfăşură sfoara în jurul gleznelor subţiri şi o înnodă.

— Astupă-i gura! Veni un nou ordin.

— Dar o să se sufoce! Are astm...

Protestul îi muri pe buze. Figura necunoscutului era schimbată acum, înstrăinată. Pometii îi tresăltau vizibil în spasme pe sub pielea întinsă. Era aproape de panică.

Înfundă cu disperare bandajul în gura lui Neil, lăsînd căluşul cît de larg îndrăzni. Numai de nu s-ar zbate...!

O mînă o smulse de lîngă copil şi căzu la podea. Individul îi apăsă un genunchi în spinare şi îi trase mîinile la spate. Sfoara îi rănea încheieturile. Deschise gura pentru a protesta, dar imediat fu înăbuşită de un ghemotoc de pînză. Apoi îi legă gura şi obrajii cu o fişie de tifon pe care i-o înnodă la ceafă.

Nu putea respira...îi simţi mîinile alunecîndu-i într-o mîngîiere lascivă pe coapse şi picioarele îi fură legate strîns unul de altul peste ghetele de piele.

Apoi o ridică de jos. Capul îi atîrna pe spate. Ce avea de gînd cu ea?

Aerul rece îi izbi faţa. Coborî scările de la intrare în fugă, cărînd-o de parcă ar fi fost un fulg. Era întuneric beznă; probabil închisese lumina de pe verandă. Îşi simţi apoi umerii lipiţi de ceva rece, metalic. O maşină, încercă să respire adînc pe nas şi să-şi obişnuiască ochii cu întunericul adînc. Trebuia să-şi limpezească mintea. Gata cu frica! Gîndeşte!

Sunetul unei uşi deschise. Căzu. Coatele şi gleznele preluară izbitura şi faţa i se lipi de podeaua murdară, mirosind a mucegai. Se afla în partea din spate a unei maşini.

Auzi paşii îndepărtîndu-se. Tipul se întorcea în casă, deci. Neil! Ce avea de gînd cu Neil?

Încercă cu disperare să-şi elibereze mîinile, dar sfoara aspră îi intra în carne şi durerea o sili să renunţe, îşi aminti felul cum individul îl privise pe Neil, cum ridicase piedica armei...

Minutele treceau. Te rog, Doamne, te rog...!

Sunetul unei uşi deschise. Paşi apropiindu-se. Ochii i se obişnuiseră deja cu întunericul de afară şi văzu silueta masivă. Căra ceva...Sacul

marinăresc! Oh, Doamne! Neil era în sac, era sigură. Se apropie, puse sacul pe banchetă şi îi făcu vînt la podea. O să-l lovească!

O uşă închisă. Paşi deplasîndu-se în jurul maşinii. Portiera din faţă se deschise şi se închise la loc. Zări o umbră: individul se aplecase şi o privea.

Sharon simţi ceva acoperind-o...ceva care îi zgîria obrajii. O pătură sau o haină. Întoarse capul încercînd să scape de mirosul acru şi persistent de transpiraţie stătută ce emana din obiectul acela. Motorul porni şi maşina începu să se mişte.

Concentrează-te! Reţine orice detaliu! Poliţia va avea nevoie de ele.

Maşina făcu o curbă la stînga. Era frig. Atît de frig! Sharon începu să tremure şi mişcările spasmodice ale muşchilor făceau ca sforile să-i intre adînc în carne. Mîinile îi schiţaseră o mişcare involuntară de protest, nu te mai mişca! Calm! Fii calmă! Nu intra în panică!

Dacă mai ninge, vor rămîne urme pe zăpadă. Dar nu. Era lapoviţă, se auzea plescăitul fulgilor grei de apă în geam. Unde se duceau?

Căluşul o rănea. Respiră adînc pe nas, Neil! Cum putea respira în sacul acela? Se va sufoca!

Maşina prindea viteză. Unde îi ducea?

CAPITOLUL X

Roger Perry privea pe fereastră fără a vedea nimic. Era o noapte mizerabilă şi era bine aici, în sufrageria casei sale din Driftwood Lane. Ninsoarea parcă se mai întetise de cînd sosise acasă.

Ciudat! Ceva îl apăsase toată ziua mărindu-i nervozitatea. Glenda nu arăta prea bine în ultimul timp. Asta era. Avea obiceiul să o tachineze mereu că era genul de femeie care se făcea tot mai frumoasă pe zi ce trece. Părul ei, argintiu acum, accentua în mod izbitor albastrul pur al ochilor, mărindu-le luminozitatea. De cînd băieţii crescuseră, slăbise şi se subţiase – „ca să arăt bine la bătrîneţe”, glumise ea.

Dar în această dimineaţă, cînd îi adusese cafeaua la pat, nu putuse să nu observe cît era de palidă şi trasă la faţă. Îi telefonase imediat doctorului de la aparatul din birou şi conveniseră amîndoi că execuţia de miercuri o tulbura; mărturia ei fusese hotărîtoare pentru condamnarea tînărului Thompson.

Roger clătină din cap. Fusese o afacere urîtă, nefericită. Nefericită pentru băiatul acela şi pentru toţi cei implicaţi. Steve, micul Neil, mama lui Thompson şi Glenda. Soţia lui suportase greu această continuă stare de tensiune. Avusese chiar şi nişte probleme coronariene după ce depusese mărturie la proces.

Roger îndepărtă repede gîndul înnebunitor că un alt proces ar ucide-o.

Glenda avea 58 de ani. Acum, că băieţii crescuseră, el dorea ca anii ce le mai rămîneau să-i petreacă împreună. Fără ea nu putea trăi.

Fusese bucuros cînd ea acceptase să angajeze o menajeră cu ziua. Doamna Vogler urma să înceapă de mîine dimineaţă să lucreze zilnic de la nouă la unu.

De aceea Glenda putea lenevi de-acum mai mult în pat.

Se întoarse cînd auzi uşa deschizîndu-se. Glenda aducea o tavă îngustă şi două pahare.

— Tocmai voiam să fac eu asta! Protestă el.

— Nu-i nimic. Arăţi ca şi cum ai avea nevoie.

Îi întinse un pahar cu whisky şi se aşeză lîngă el în faţa ferestrei.

— Într-adevăr, am nevoie. Mulţumesc, dragă. Observă că sorbea o Coca. Dacă Glenda nu lua împreună cu el un aperitiv, nu putea să însemne decît un lucru.

— Ai avut dureri de piept azi? Nu fusese o întrebare.

— Puţin...

— Cîte pastile de nitroglicerină ai luat?

— Doar două. Fii liniştit, mă simt bine. Oh, ia te uită! Ce ciudat!

— Ce e ciudat?

„Nu schimba subiectul!” gîndi Roger.

— Casa Petersonilor – veni răspunsul ei. Becul de afară este stins.

— De-asta mi se părea mie atît de întuneric! Roger continuă după o pauză:

— Sînt sigur ca lumina era aprinsă cînd am venit.

— Mă întreb cînd şi de ce s-o fi stins.

Vocea Glendei exprima tulburare cînd continuă:

— Dora Lufts e atît de fricoasă! Poate ar fi bine să te duci pînă acolo...

— Nici nu mă gîndesc. De altfel sînt sigur că există o explicaţie foarte simplă.

— Bănuiesc, oftă Glenda. Doar că...toate astea...întîmplarea aceea m-a preocupat în ultimul timp.

— Ştiu, dragă.

Îi cuprinse umerii cu un braţ ocrotitor.

— Acum hai să ne aşezăm şi să ne odihnim...

— Stai, Roger! Priveşte! Glenda se aplecă pe fereastră.

— O maşină iese din faţa casei lui Steve...Farurile sînt stinse! Mă întreb cine...

— Nu te mai întreba şi stai jos. Mă duc să aduc nişte brînză. Fără să-i mai dea vreo atenţie, Glenda scotoci în buzunarul capotului şi scoase o pereche de ochelari. Cu ei pe nas, se aplecă din nou pe fereastră scrutînd silueta întunecată a casei de peste drum. Dar maşina pe care o zărise trecuse deja de fereastra ei şi se pierduse în noapte.

CAPITOLUL XII

„La urma urmelor, şi mîine e o zi”. Ghemuită pe scară, cu o umbră de speranţă în glas, Scarlet O'Hara murmură replica finală şi muzica se înălţă în crescendo pe fundalul conacului de la Tara.

Marian Vogler oftă adînc cînd luminile se aprinseră în sală. „Nu se mai fac asemenea filme!” suspină ea. Nici nu se gîndea să vadă urmarea la „Pe aripile vîntului”. Cu siguranţă ar fi dezamăgită.

Se ridică fără tragere de inimă – era timpul să revină cu picioarele pe pămînt. Figura ei plăcută, pistruiată, căpătă iar expresia obişnuită de îngrijorare în timp ce se îndrepta încet spre ieşire.

Copiii aveau nevoie de haine noL.Slavă Domnului, Jim acceptase în sfîrşit ca ea să-şi ia slujba accea de menajeră. Aranjase să meargă la uzină cu autobuzul, aşa că putea să folosească ea maşina toată ziua. Avea suficient timp să pregătească copiii pentru şcoală şi să deretice puţin prin casă înainte de a pleca la familia Perry.

Mîine urma să fie prima zi de lucru şi se simţea puţin emoţionată. Nu mai lucrase de doisprezece ani, de cînd se născuse micul Jim. Dar dacă era un lucru la care se pricepea, acela era cum să ţină o casă.

Ieşi din sala de cinema în aerul rece al serii de martie şi se îndreptă zgribulită spre parcare, într-un slalom grăbit printre stropii grei de lapoviţă. Slavă Domnului, hotărîseră să cheltuiască ceva bani şi să repare Chevrolet-ul. Trecuseră deja opt ani de cînd îl aveau, dar caroseria arăta încă bine şi, cum spunea şi Jim, mai bine să cheltuiască 400 de dolari ca să o ţină în formă, decît să folosească aceeaşi sumă ca să cumpere o altă sursă de probleme.

Marian mergea atît de repede încît curînd depăşi mulţimea ce se revărsa din sala de cinema. Jim promisese s-o aştepte cu cina gata pregătită şi chiar era flămîndă. Dîndu-şi seama de starea ei depresivă îi spusese azi dimineaţă:

— Nu ne-au făcut pe noi trei dolari. Am eu grijă de copii, du-te şi distrează-te, puiule, şi mai lasă-le încolo de griji!

Se opri o clipă. Era sigură că parcase maşina pe undeva pe-aici, în partea dreaptă a parkingului. Îşi amintea că observase reclama afişată în fereastra băncii de alături – ceva de genul „Vrem să spunem «Da» împrumutului dvs.”. Mare brînză! „Da” cînd nu ai nevoie, dar cînd te împresoară necazurile, îţi spun

„nu”.

Cu siguranţă lăsase maşina aici. Era absolut sigură. Banca era alături, reclama luminoasă se vedea chiar şi prin zloata deasă. Zece minute mai tîrziu telefonă acasă de la secţia de poliţie. Bîigui printre lacrimi:

— Jim...Jim...nu, eu sînt bine. Dar Jim...cineva...un ticălos...ne-a furat maşina!

CAPITOLUL XIII

Rulînd cu atenţie prin ninsoarea deasă, îşi rememora planul, reluînd toate detaliile. Chiar acum, probabil, se anunţa dispariţia maşinii. Mai mult ca sigur femeia va mai umbla puţin de colo-colo pentru a fi sigură că nu se înşeală, apoi va începe să strige chemînd poliţia. Dar pînă cînd dispecerul va anunţa departamentul maşinilor furate, el va fi departe de urîcioşii poliţai din Connecticut.

Cine va da atenţie acestei rable?! Poliţiştii vor rostogoli ochii peste cap plictisiţi cînd vor afla că trebuie să caute o maşină care nu valora mai mult de

200 de dolari.

S-o posede pe Sharon Martin! Ochii îi străluceau de emoţie cînd îşi amintea de valul de căldură ce-l cuprinsese pe cînd stătea aplecat deasupra ei, legînd-o. Trupul ei era atît de zvelt, şi totuşi coapsele şi şoldurile erau rotunde şi moi. Simţise chiar prin rochia groasă de lînă. Păruse ostilă şi speriată cînd o cărase în braţe pînă la maşină, dar era sigur că intenţionat îşi lăsase capul pe umărul lui.

Urma atent drumul către Cross County, şi mai departe, spre Henry Hudson Parkway. Se simţea în siguranţă pe şoseaua aglomerată. Dar apropiindu-se de centrul Manhattan-ului, pe autostrada West Side, îşi dădu seama că a rămas în urma orarului planificat. Dacă porniseră deja în urmărirea maşinii...!

Ceilalţi automobilişti abia se tîrau. Tîmpiţi! Speriaţi de drumul alunecos, prea fricoşi pentru a risca, îi stăteau lui în cale...îi făceau probleme! Spasmele musculare din obraz începuseră iar. Sperase să ajungă pînă cel mai tîrziu la ora 19, înainte ca puhoiul navetiştilor să se răărească.

Nimeni nu l-ar fi observat.

Era 19 şi 10 cînd intră pe strada 46. Parcurse cîţiva metri, apoi o luă la dreapta pe o alee ce se înfunda în spatele unui depozit. Nu era nici un poliţist prin împrejurimi...şi nu-i trebuia mai mult de un minut.

Opri motorul şi stinse farurile. Fulgi minusculi îi căzură pe faţă cînd deschise uşa. Era al naibii de frig. Privi cu atenţie zona întunecată. Satisfăcut, trecu în spatele maşinii şi trase la o parte haina ce o ascundea pe Sharon. Aproape că simţi fizic privirea arzătoare cu care îl întîmpină. Rîzînd încetişor, ridică un aparat foto şi o fotografie. Flash-ul brusc al aparatului o orbi. Scoase apoi o lanternă-stilou dintr-un buzunar interior şi o aprinse. Îndreptă fasciculul subţire de lumină spre ochii lui Sharon, mişcînd lanterna înainte şi înapoi pînă cînd ea nu mai putu suporta şi încercă să-şi întoarcă faţa.

Îi plăcea grozav să o sîcîie. Cu un rîs scurt o apucă de umăr, o forţă să se întoarcă cu faţa în jos şi tăie sforile ce-i legau mîinile şi picioarele cu lovituri scurte de cuţit.

Un suspin înăbuşit de căluş, o uşoară înfiorare a trupului ei...

— E mai bine acum, nu-i aşa, Sharon? O să-ţi scot căluşul. Dacă aud un singur strigăt, copilul moare. Ai priceput?

Nu mai aşteptă încuviinţarea ei mută şi tăie fişia de tifon înnodată la ceafă. Sharon scuipă ghemotocul de cîrpă, încercînd cu disperare să nu geamă.

— Neil...vă rog... o să se sufoce. Şoapta ei abia se auzise.

— Asta depinde de tine.

Individul o ridică sprijinînd-o de maşină. Era ameţită, iar muşchii braţelor şi ai picioarelor îi trăsăltau în crampe violente. Se clătină, dar mîna lui o prinse cu duritate de umăr.

— Pune asta pe tine.

Vocea îi era altfel acum...ordona, îi întinse ceva aspru, unsuros...haina cu care o acoperise în maşină. Ridică braţul şi individul i-l împinse pe mînecă.

— Pune-ţi baticul!

Era murdar, încercă să-l îndoaie pentru că era prea mare şi, pînă la urmă reuşi să şi-l înnoade sub bărbie,

— Treci în maşină. Cu cît ne mişcăm mai repede, cu atît mai curînd va scăpa băiatul de căluş. O împinse cu violenţă pe scaunul din faţă. Sacul de pînză era pe podea. Se împiedică încercînd să nu-l calce; se aplecă şi pipăi forma de jos pînă cînd simţi conturul capului. Observă că baierele nu erau legate. Cel puţin avea aer!

— Neil...Neil, sînt aici. E-n regulă, Neil.

Oare îl simţise mişcîndu-se? Oh, Doamne, nu-l lăsa să se sufoce! Necunoscutul se aşeză în scaunul alăturat şi porni motorul.

„Dar ne aflăm în centru!” Abia se stăpînise să nu strige în gura mare. Faptul o ajută să se concentreze. Trebuie să fie calmă.

Trebuie să facă orice-i spune individul.

Maşina se apropia de Broadway şi Sharon observă ceasul din Times Square. 19 şi 20. Era doar 19 şi 20...

Aseară, la acea oră, abia se întorsese de la Washington. Făcuse un duş, pusese un cotlet la grătar şi savura un pahar de Chablis. Era obosită şi nervoasă şi încerca să nu adoarmă înainte de a-şi termina articolul. Se gîndea la Steve, la dorul pe care îl resimţise în cele trei săptămîni cît fuseseră departe unul de altul.

O sunase. Sunetul vocii lui o făcea să simtă, în mod ciudat, o senzaţie de plăcere amestecată cu nervozitate. Conversaţia fusese scurtă, impersonală:

„Bună...Voiam doar să fiu sigur că te-ai întors cu bine. Am auzit că la Washington este o vreme mizerabilă. Ne vedem la studio...” Apoi, după o pauză: „Mi-a fost dor de tine. Nu uita că te aşteptăm la noi mîine seară.”

Închisese telefonul şi nevoia de a-l vedea devenise mai intensă de cînd îi vorbise. Totuşi era stăpînită de dezamăgire şi îngrijorare.

Nici ea nu ştia ce vrea!

Îşi scutură capul şi se întrebă ce va gîndi el cînd va ajunge acasă şi va descoperi dispariţia lor. Oh, Steve!

Opriră la un semafor pe Sixth Avenue. O maşină de patrulare se apropie şi Sharon văzu cum şoferul îşi împinge cascheta pe spate şi le aruncă o privire prin fereastră. Îşi aţinti ochii asupra poliţistului, încercînd să-i comunice fără cuvinte că ceva nu e în regulă. Maşina porni. Simţi o apăsare în coastă şi privi în jos. Individul ţinea un cuţit în mînă.

— Dacă se iau după noi, o să ai parte de el prima. Îmi rămîne destul timp şi pentru băiat.

Tonul era închegat.

Maşina poliţiei era chiar în spatele lor. Deodată sirena începu să urle.

— Nu, te rog!

În trombă, patrula îi depăşi şi dispăru între blocuri. Intrară pe Fifth Avenue, îndreptîndu-se spre sud. Strada era aproape pustie; nu se zăreau pietoni. Era mult prea frig pentru a te plimba prin New York. Maşina făcu la stînga pe strada

44.

Unde îi ducea?

Strada 44 nu era o stradă lungă: la capătul ei se ridica Grand Central Station. Oare el ştia asta?

Înaintară spre Vanderbilt Avenue, apoi întoarse spre dreapta şi parcă lîngă intrarea hotelului Biltmore, chiar în faţa gării.

— O să coborîm, zise cu voce joasă.

— O să intrăm în gară. Mergi lîngă mine. Nu încerca nimic. Eu o să duc sacul şi, dacă cineva vă dă vreo atenţie, copilul capătă o lovitură de cuţit.

Privi către Sharon şi ochii îi străluceau din nou. Obrazul începu să i se zbată.

— Ai priceput?

Încuviinţă. Oare Neil auzise?

— Aşteaptă o clipă!

Se întinse pe lîngă ea şi căută în compartimentul mînuşilor, de unde scoase o pereche de ochelari întunecaţi.

— Pune-ţi-i!

Deschise portiera, ieşi şi aruncă o privire în jur. Strada era pustie; doar cîteva taxiuri aşteptau aliniate în faţă gării. Nimeni care să-i bage în seamă.

„Vrea să luăm trenul!” Vom fi la zeci de mile depărtare înainte ca cineva să înceapă măcar să ne caute!”, gîndi Sharon.

Deveni conştientă de o usturime la mîna stîngă. Inelul! Cadoul de Crăciun de la Steve! Se răsucise cînd îi legase mîinile şi montura înaltă o tăiase la deget. Aproape fără a se gîndi, Sharon trase de inel. Abia avu timp să-l ascundă în perna scaunului, înainte de a coborî. Clătinîndu-se, păşi pe asfaltul alunecos. Omul o prinse de mînă, apoi cercetă cu atenţie interiorul maşinii. Strînse repede căluşul şi sforile cu care o legase.

Sharon îşi ţinu respiraţia. Nu observase inelul!

Individul se aplecă, apucă sacul şi îl trase afară. Îi strînse baierele şi le legă bine.

Neil se putea sufoca acolo!

Chiar îndărătul ochelarilor negri, luminile strălucitoare din gară o orbiră. La cîţiva paşi în stînga lor era un stand de ziare. Vînzătorul le aruncă o privire indiferentă cînd începură să coboare spre primul nivel.

Reclama uriaşă a firmei Kodak îi atrase privirea.

„Reţine frumosul oriunde îl găseşti... „

Un rîs isteric ameninţa să-i scape de pe buze. Reţine?! Zări faimosul orologiu ce trona deasupra biroului de informaţii, în mijlocul gării.

Sharon citise undeva că atunci cînd cele şase lumini roşu de la baza lui clipeau, semnalau o urgentă pentru poliţia staţiei.

Oare ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut ce se întîmnlă acum?

Era 7 şi 29. Steve! Steve aştepta trenul de 7 şi 30; era chiar aici, într-un tren care îl va duce departe!

Steve! Ar fi vrut să strige...Steve...

Degetele de oţel se înfipseră în mîna ei.

— Coboară!

O împinse pe scări în jos către ultimul nivel. Mulţimea se mai rărise, erau puţini oameni pe peroane, şi încă şi mai puţini cu cît coborai.

Ar trebui să încerce ceva... o căzătură...să atragă atenţia asupra lor...Nu, nu putea risca, nu cu acel cuţit gata să fie împlîntat în micul Neil.

Ajunşi la parter, Sharon observă intrarea în barul Oyster, în dreapta lor. Luna trecută se întîlnise aici cu Steve pentru un prînz grăbit. Mîncaseră ostropel de stridii...Steve, vino...ajută-ne!

Se simţi împinsă spre stînga.

— Coborîm acolo...nu atît de repede...peronul 112.

Tăbliţa indica: „Mount Vernon-20 şi 10”. Trenul tocmai plecase. De ce mergeau acolo?

Dincolo de rampa care cobora spre peron, Sharon văzu o bătrînă sărăcăcios îmbrăcată, cu o sacoşă în mînă. Era înfăşurată într-o haină bărbătească peste o rochie de lînă peticită. Nişte ciorapi groşi de bumbac îi atîrnau pe picioare. Femeia îi privi cu o curiozitate nedisimulată.

— Mişcă-te!

Coborînd spre platforma 112, aerul cald de sus era treptat înlocuit de un curent rece. Peronul era pustiu.

— Pe aici.

Acum o silea să meargă mai repede, spre capătul platformei, către o altă rampă. Unde se duceau? Ochelarii întunecaţi o împiedicau să vadă pe unde merge. Un duduit ritmic... o pompă... o pompă pneumatică. Înseamnă că se îndreptau spre subsolul gării, dedesubt! Ce avea de gînd cu ei?

Putea să audă acum uruitul trenurilor...probabil era un tunel prin apropiere.

Cam la vreo 20 de picioare la stînga era o scăriţă strîmtă.

— Pe aici, grăbeşte-te!

Respiraţia necunoscutului devenise gîfîită, îi auzea hîrîitul în spatele ei. În mod inconştient numără treptele: zece, unsprezece, doisprezece. Ajunseră într-un coridor strîmt, în faţa unei uşi metalice.

— Dă-te la o parte!

O împinse cu pieptul, aruncîndu-i o privire scurtă şi dădu drumul sacului. În lumina slabă Sharon îi văzu fruntea lucind, plină de mici stropi de sudoare în momentul cînd se aplecă să descuie uşa. O îmbrînci înăuntru înaintea lui, ridică iar sacul icnind scurt, intră şi închise uşa. Bezna dinăuntru fu împrăştiată repede de lumina prăfoasă a unei lămpi fluorescente.

Sharon privi în jurul ei, la pereţii murdari, la chiuveta ruginită, cu apa curgînd, la patul desfundat lîngă care era aşezată o valiză neagră veche.

— Unde sîntem? Ce ai de gînd cu noi?

Deşi vorbise încet, aproape în şoaptă, glasul ei răsună puternic între pereţii aceia ca de beci.

Fără a-i răspunde, tipul se apropie de pat şi lăsă sacul de pe umăr, făcînd apoi cîteva mişcări de dezmorţire cu braţele.

Sharon se lăsă în genunchi şi începu să dezlege cu înfrigurare baierele sacului. Îl trase apoi în jos, scoţînd la iveală chipul mic şi boţit al lui Neil. Scoase repede căluşul şi respiraţia copilului deveni sacadată, gîfîită, înghiţind aerul. Auzind şuierul ascuţit al plămînilor şi bătăile sălbatice ale inimii, Sharon trase cu disperare de legătura ce-i acoperea ochii.

— Lasă-l în pace! Ordinul fusese dur, rece.

— Te rog, e bolnav...are un atac de astm, trebuie să-l ajutăm!

Îşi aruncă privirea în sus şi îşi reţinu cu greu un urlet de groază; deasupra patului trei fotografii enorme erau lipite pe peretele murdar.

O femeie tînără alergînd cu braţele întinse în lături, privind înapoi peste umăr cu o teroare de nedescris întipărită pe faţă, cu gura căscată într-un urlet mut.

O tînără blondă zăcînd lîngă o maşină, cu picioarele nefiresc încrucişate sub ea.

O adolescentă cu păr negru, cu o mînă ridicată la gît, cu o privire tulbure şi absentă în ochii larg deschişi.

CAPITOLUL XIV

Cu multă vreme în urmă, Lally fusese învăţătoare în Nebraska. Ajunsă la pensie, singură, venise la New York în vizită. Nu s-a mai întors niciodată acasă.

Seara în care sosise în Grand Central Staţion fusese hotărîtoare pentru tot restul vieţii ei. Ameţită şi impresionată de cîte vedea, rătăcise de colo-colo cu valiza în mînă, aruncînd în jur priviri admirative. Fusese una din puţinele persoane ce-şi dăduseră seama că cerul zărit pe uriaşa boltă a sălii de aşteptare era pictat invers: aştrii estici apăreau în vest. Se oprise rîzînd tare, arătîndu-şi doi incisivi enormi. Lumea de lîngă ea îi arunca o privire, apoi trecea mai departe fără a-i mai da vreo atenţie. Reacţia lor a fost o încîntare pentru ea. Acasă, dacă Lally ar fi fost văzută privind în sus şi apoi rîzînd de una singură, a doua zi ar fi ştiut tot oraşul.

Îşi închise valiza la bagaje de mînă, se spălă la toaleta de la parter a doamnelor şi îşi perie cu grijă fusta mototolită şi sweaterul gros. Apoi îşi umezi părul cărunt, tuns scurt, şi îl pieptănă aşezîndu-l în jurul Feţei late, cu bărbia pătrată.

Următoarele şase ore le petrecu făcînd turul uriaşei săli cu o plăcere copilărească de a se amesteca prin aglomeraţia de pe peroane. Mîncă într-unul din birturile ieftine înşiruite pe holurile dinspre hoteluri şi la urmă se întoarse în sala de aşteptare. Fascinată, admiră o tînără mamă ce-şi hrănea sugarul plîngăreţ, se zgîi o grămadă la un cuplu absorbit într-o îmbrăţişare pasionată, urmări cu atenţie desfăşurarea unei partide de cărţi între patru bărbaţi, fără a se plictisi cîtuşi de puţin.

Îmbulzeala orelor de vîrf scăzuse, crescuse apoi şi scăzuse iar spre seară. Aproape de miezul nopţii, remarcă un grup de şapte oameni: şase bărbaţi şi o femeie micuţă, ca o păsărică, strînşi unul lîngă altul, discutînd între ei cu dezinvoltura caracteristică unei vechi camaraderii.

Într-un tîrziu, femeia păru să o observe şi veni spre ea.

— Oi fi nouă pe-aici? Vocea era aspră, dar amabilă.

— Da, zise.

— Ai un' să te duci?

..Lally avea o rezervare la hotel, dar ceva o făcu să mintă.

— Nu.

— Eşti venită demult?

— Nu,

— Ceva bani ai?

— Nu prea mult. Altă minciună.

— Bine. Nu-ţi fă griji. O să-ţi arătăm totul p'aici. Sîntem „localnici”. Braţul său zvîcni, arătînd spre grupul de bărbaţi.

— Locuiţi prin apropiere? Întrebă Lally timid.

Un zîmbet luminã ochii femeii ca o pasăre şi îi dezgoli cîţiva dinţi stricaţi.

— Nu. Locuim chiar aici. Io-s Rosie Bidwell.

În toată viaţa ei amărîtă de 62 de ani, Lally nu avusese niciodată o prietenă. Rosie Bidwell schimbă aceasta situaţia.

Foarte curînd, Lally era acceptată şi tratată ca o „localnică”. Se descotorosi de valiză şi, la fel ca Rosie, îşi păstră lucrurile într-o sacoşă. Învăţă repede obiceiurile locului: cum să lenevească în faţa unui prînz ieftin la automat, duşurile ocazionale la baia publică, dormitul prin barăci sau pensiuni de un dolar pe noapte, sau la Armata Salvării. Sau... în camera ei din Grand Central.

Acesta era singurul secret pe care Lally îl păstră faţă de Rosie. Explorator neobosit, se familiariza repede cu fiecare metru pătrat al „gării ei”. Studie scările din dosul uşilor cărămizii de pe peroane, cercetă cu mare atenţie ungherele întunecate ascunse între tavanul parterului şi podeaua etajului. Găsise astfel scăriţa ce făcea legătura între cele două WC-uri publice, şi cînd unul din ele fusese închis pentru reparaţii, se furişase nevăzută pe această scăriţă, rămînînd peste noapte acolo, fără ca nimeni să o deranjeze.

Se plimbase chiar şi de-a lungul şinelor, în tunelul de sub Park Avenue, facîndu-se una cu zidul de beton cînd trecea cîte o garnitură, împărţind resturile de mîncare cu pisicile ce-şi făceau veacul pe acolo.

Dar cel mai tare o fascina zona din adîncul staţiei – cea pe care paznicii o numeau Sing-Sing. Cînd pompele, generatoarele şi ventilatoarele duduiau, scîrţîiau, gemeau pe toate tonurile, Lally se simţea ea însăşi o parte integrantă din chiar inima gării ei.

Uşa metalică nevopsită din capătul unei scăriţe strîmte din Sing-Sing o intrigase peste măsură. Ca din întîmplare, pomeni despre ea unuia din oamenii de pază cu care se împrietenise. Rusty îi spuse că era doar o gaură mizerabilă în care se spălau odată vasele pentru Oysted Bar, şi ca ea nu avea ce căuta acolo. Dar cînd Lally voia ceva, ştia cum să obţină: îl bătu atîta la cap, pînă ce el consimţi să-i arate camera.

Fusese încîntată. Pereţii scorojiţi şi mucegăiţi, aspectul dezolant n-o deranjau; camera era spaţioasă, lumina şi apa funcţionau. Lally îşi dăduse imediat seama că acel loc îi satisfăcea şi ultima dorinţă pe care o mai avea: un locşor numai al ei, pentru zilele în care avea nevoie de singurătate.

— Cameră cu baie! Rusy, lasă-mă să dorm aici! Omul o privise complet interzis.

— În nici un caz. M-ar costa slujba pe care o am.

Dar se puse iar pe capul lui şi, pînă la urmă, o lăsă de cîteva ori să doarmă acolo. Într-o astfel de zi, împrumută cheia de la Rusty pentru

cîteva ore, şi îşi făcu în secret o dublă. Cînd Rusty ieşi la pensie, camera îi rămase ei.

Încetul cu încetul, Lally îşi mobilă cămăruţa cu tot soiul de obiecte: un pat de campanie dezafectat," o saltea peticită; un cufăr portocaliu. Începu să doarmă acolo foarte des; nimic nu-i părea mai plăcut decît să stea ascunsă în bezna din pîntecele staţiei, să adoarmă leganata de uruitul continuu al trenurilor ce scădea pe măsură ce se lăsa noaptea, ca să crească iar la ivirea zorilor.

Cîteodată, întinsă pe patul ei, visa să le poată povesti elevilor despre Fantoma de la Operă: „Şi sub uriaşa minunata clădire a Operei, era o altă lume, o lume întunecată şi misterioasă, o lume de tuneluri şi canale unde un om se poate ascunde la nesfîrşit... „

Singurul nor ce-i umbrea fericirea era teama grozava că, într-o zi, gara ei ar putea fi demolată.

Cînd Comitetul pentru salvarea Gării Grand Central se întruni, participă şi ea, ascunsă într-un colţ, nevăzută, dar aplaudînd frenetic cînd celebrităţi ca Jackie Onasis apreciau că Grand Central era o parte integrantă a tradiţiei new-yorkeze şi că niciodată n-ar trebui distrusă.

Dar, chiar şi după desemnarea gării ca monument istoric, Lally ştia că sînt încă mulţi oameni care doresc să o vadă demolată, şi se temea.

Nu, Doamne, te rog, nu gara mea!

În timpul iernii nu folosea niciodată camera – era prea rece şi umedă. Dar, din mai pînă în septembrie dormea acolo cam de două ori pe săptămână, suficient de rar ca poliţia să nu se prindă şi ca Rosie să nu devină curioasă.

Şase ani trecură astfel, cei mai frumoşi ani din viaţa ei. Cunoştea acum toţi paznicii, toţi vînzătorii de ziare, reţinuse figurile navetiştilor, ştia ce tren lua fiecare şi la ce oră. Ajunsese să-i cunoască chiar şi pe beţivii care aşteptau mereu ultimul tren, împleticindu-se grăbiţi pe peroane.

Luni seara, Lally se întîlnise cu Rosie în sala de aşteptare cea mare. Toată iarna o chinuise artrita, şi din această cauză nu-şi vizitase deloc cămăruţa. Dar trecuseră şase luni şi acum era nerăbdătoare s-o facă. „Mă duc doar să văd cum arată", îşi zise. Dacă nu era prea frig, ar fi putut chiar să doarmă acolo. Dar nu credea.

Coborî scările, privind cu grijă împrejur, ferindu-se de paznici. Dacă ar fi prins-o, n-ar fi lăsat-o niciodată să stea acolo, nici chiar tipii cei mai drăguţi.

Observă o familie cu trei copii, frumuşei cu toţii. Îi plăceau copiii şi fusese o bună învăţătoare. După ore, neavînd ce face, îşi conducea elevii spre casele lor, rîzînd şi distrîndu-se împreună cu ei. Fuseseră timpuri frumoase, dar nu le regreta. Nu, pentru nimic în lume!

Tocmai cobora rampa spre peronul 112, cînd atenţia îi fu atrasă de o haină cenuşie, jerpelită, cu căptuşeală roşie, atîrnînd descusută.

Lally recunoscuse haina. O probase săptămîna trecută într-un magazin de solduri de pe Second Avenue. Nu erau două la fel, era sigură, nu cu căptuşeala aceea roşie, oribilă. Curiozitatea era mai tare decît ea şi se opri să privească femeia care purta o asemenea haină. O surprinse cît de tînără şi de drăguţă era, chiar cu baticul acela mare pe cap şi îndărătul ochelarilor negri. Bărbatul care era cu ea...îl văzuse prin gară în ultimul timp. Apoi observă ghetele scumpe cu care era încălţată fata genul de încălţăminte pe care o purtau cei de pe ruta Connecticut.

„Ciudată combinaţie!”, gîndi. „O haină de la solduri şi pantofi de lux!”

Intrigată, urmări perechea de-a lungul peronului. Sacul de pînză de pe umărul bărbatului părea cam greu. Văzu cu spaimă că se îndreptau către platforma 112, ori de acolo nu mai pleca nici un tren timp de 30 de minute.

„Nebuni!” îşi zise, „De ce să aştepte pe peron atîta vreme, cînd era frig şi umezeală acolo?!”

Începu să se enerveze; nu se putea duce în camera ei dacă ăştia stăteau acolo. Va trebui să aştepte pînă mîine.

Cu o filozofică resemnare, Lally urcă înapoi în sala de aşteptare şi porni în căutarea lui Rosie.

CAPITOLUL XV

— Vorbeşte, Ron! Vorbeşte, lua-te-ar naiba! Avocatul opri casetofonul aflat pe pat, între cei doi.

— Nu!

Ronald Thompson se ridică şi începu să se plimbe fără astîmpăr de la un capăt la altul al celulei, oprindu-se apoi în dreptul ferestrei zăbrelite:

— Chiar şi zăpada arată murdară aici murdară, cenuşie şi urîtă. Vrei să înregistrezi asta?

— Nu, nu vreau.

Bob Kurner se ridică şi îşi puse mîinile pe umerii băiatului.

— Ron, te rog!

— La ce bun, la ce bun?

Buzele tînărului începură să tremure şi figura îi deveni copilăroasă şi neajutorată. Întoarse capul şi îşi acoperi ochii cu mîna.

— Bob, ai făcut tot ce ai putut...ştiu asta. Dar acum nimeni nu mai poate face nimic...

— Nimic...decît să-i ofere guvernatorului un motiv pentru clemenţă...chiar o amînare...chiar o animare, Ron!

— Dar ai mai încercat! Scriitoarea aceea...Sharon Martin...dacă ea nu a reuşit nimic cu toate semnăturile acelea pe care le-a obţinut...

— S-o ia dracul pe nenorocita aceea! Bob Kurner îşi încleştă pumnii.

— Să-i ia dracul pe toţi „binevoitorii” care se amesteca unde nu le fierbe oala!

Ea te-a pierdut! Noi am trimis o petiţie...o petiţie adevărată, de la oameni care te cunosc...care ştiu că eşti incapabil să răneşti pe cineva...şi ea umblă peste tot zbierînd că binenţeles că eşti vinovat, dar nu trebuie să mori! Din cauza ei guvernatorului i-a devenit imposibil să-ţi comute pedeapsa...Imposibil!

— Atunci de ce-ţi mai pierzi timpul? Dacă n-are rost, dacă nu mai este nici o speranţă...Nu mai vreau să vorbesc despre asta!

— Ba o să vorbeşti!

Vocea lui Bob Kurner se-nmuie cînd privi în ochii băiatului. Aveau o privire curată şi sinceră. Îşi aminti cum era el la 19 ani, cu zece ani în urmă. Pe vremea aceea era student la Villanova. Ron plănuise şi el să meargă la colegiu...În loc de asta urma să moară în scaunul electric. Cei doi ani petrecuţi în închisoare nu-i slăbiseră trupul musculos. Făcuse cu regularitate exerciţii fizice în celulă era un copil ordonat. Dar pierduse 20 de livre şi faţa îi devenise albă ca de cretă.

— Ascultă, Ron, trebuie sa fie ceva, pe undeva, care mi-a scapat.

— Nu ţi-a scăpat nimic!

— Ron, te-am apărat la proces; tu nu ai omorît-o pe Nina Peterson şi totuşi ai fost condamnat. Dacă am putea găsi o dovadă pe care să i-o prezentăm guvernatorului, un singur motiv pentru o amînare! Mai avem 42 de ore...doar 42 de ore!

— Chiar adineauri ai spus că nu-mi va comuta sentinţa! Bob Kurner se aşează şi împinse casetofonul.

— Ron, poate n-ar trebui să-ţi spun asta. Dumnezeu ştie cît îţi este de greu! Dar ascultă-mă! Cînd ai fost condamnat pentru uciderea Ninei Peterson, mulţi au fost convinşi că eşti vinovat de încă două crime nerezolvate. Ştii asta, nu-i aşa?

— M-au interogat destul despre ele.

— Te duceai la şcoală cu tînăra Carfolli, ai curăţat zăpada pentru doamna Weiss...era normal să te interogheze. Asta este procedura. Şi apoi, după ce au fost arestat, n-a mai fost nici o crimă... pînă acum. Ron, în ultima lună au mai fost ucise încă două femei în Fairfield County. Dacă am putea introduce ceva, o umbră de îndoială...ceva care să sugereze o legătură între moartea Ninei Peterson şi a celorlalte femei...

Bob cuprinse cu braţul umerii băiatului şi-l trase spre el:

— Ron, îmi dau seama cît de greu îţi este. Îmi închipui prin cîte treci, dar tu mi-ai spus că ai revăzut ziua aceea în mintea ta de sute de ori. Poate există ceva acolo, ceva care poate ţie nu ţi se pare important, un amănunt.

Dacă ai vrea doar să vorbeşti...

Ron îl privi în ochi şi se aşează pe pat. Acţionă butonul pentru înregistrare al casetofonului, se întoarse astfel ca vocea să-i fie direcţională spre microfon, şi cu faţa încordată de concentrare începu să vorbească.

— Lucram în după-amiaza aceea, după cursuri, în magazinul lui Timberly. Doamna Peterson era acolo, făcea cumpărături. Domnul Timberly tocmai îmi comunicase că mă concediază ca să îmi rămînă timp liber pentru antrenamentul de baschet. Ea l-a auzit şi cînd am ajutat-o să-şi aşeze cumpărăturile în maşină, mi-a spus...

CAPITOLUL XVI

Trenul intră în gara Carley la ora nouă fix. Neliniştea de pînă atunci pusese stăpînire pe mintea lui Steve, transformîndu-se într-o vie îngrijorare. Mai bine iar fi telefonat doctorului. Dacă Neil s-a simţit rău, poate că Sharon l-a dus la medic să-i facă o injecţie. Poate de asta nu răspundeau.

Sharon venise, era sigur. Nu s-ar fi răzgîndit fără să-l anunţe.

Poate că totuşi telefoanele erau de vină. Şi dacă ar fi pierdut trenul, Dumnezeu ştie cînd ar mai fi ajuns următorul! Conductorul spusese ceva despre înzăpezirea liniilor.

Ceva era în neregulă. Simţea. Ştia.

Dar poate de vină era doar execuţia aceea care îl tulbura.

Dumnezeule, ziarul de seară relatase iar toată afacerea! Fotografia Ninei pe prima pagină! Titlul cu majuscule: „Un adolescent va muri pentru uciderea violentă a unei tinere mame din Connecticut!” Fotografia lui.Thompson lîngă a Ninei! Un puşti frumuşel! Greu de crezut că a fost capabil de crimă cu sînge rece.

Fotografia Ninei! Tot drumul nu putuse să-şi ia ochii de la, ea. După crimă, ziariştii ceruseră cu insistenţă o fotografie a victimei. Steve se blestemase apoi pentru că le-a permis să scoată copii după toate astea.

Fusese favorita lui, un instantaneu luat pe cînd briza îi umfla buclele negre şi nasul i se încreţea uşor, ca totdeauna cînd rîdea. În jurul gîtului avea înnodată lejer o eşarfă. Numai după aceea realizase că era chiar eşarfa cu care o sugrumase Thompson. Oh, Doamne!

Steve era primul în uşa vagonului cînd trenul ajunse în sfîrşit în gara Carley, cu 40 de minute întîrziere. Alergînd pe treptele alunecoase, coborî în parcare şi începu să arunce zăpada ce se aşezase pe maşină O crustă subţire de gheaţă depusă pe parbriz rezista eforturilor lui. Scormoni cu nerăbdare în portbagaj şi scoase ştergătoarele.

Ultima dată cînd o văzuse pe Nina în viaţă fusese în dimineaţa cînd îl condusese la tren cu maşina ei. Steve observase că anvelopa de rezervă era pusă pe roata din faţă-dreapta şi ea îi explicase că seara trecută avusese o pană şi că n-o reparase. Atunci se răstise la ea. „Cum mergi cu aşa o nenorocită de anvelopă? La naiba, iubito, neglijenţa asta a ta o să te omoare!”

"O să te omoare!”

Nina promisese să o înlocuiască imediat. La gara Steve voise să coboare fără a-şi mai lua rămas bun, dar ea se întinsese spre el şi sărutul ei îi atinsese ceafa. Cu rîsul ei uşor ironic, îi spusese:

— O zi bună, Grouchy! Te iubesc.

Nu-i răspunsese, nici măcar nu se întorsese să o privească. Avusese de gînd să o sune de la birou, dar se convinsese singur că e mai bine să-l creadă supărat. Adevărul e că neglijenţa ei îl îngrijora. De vreo două ori, cînd venise acasă seara tîrziu, îi găsise pe amîndoi – ea şi Neil – dormind cu uşa descuiată.

Aşa că nu-i telefonase. Şi seara, cînd se întorsese cu trenul de 17 şi 30, Roger Perry îl aştepta la gară pentru a-l duce acasă şi a-l anunţa că Nina era moartă.

De atunci trecuseră aproape doi ani de durere şi suferinţă, pînă în acea dimineaţă, în urmă cu şase luni, cînd îi fusese prezentat celălalt oaspete al emisiunii Today, Sharon Martin.

Parbrizul era acum curat. Steve se urcă în maşină, porni motorul, şi fără a mai aştepta să se încălzească, apăsă acceleraţia. Voia să ajungă mai repede acasă şi să vadă că Neil este bine. Voia să-l facă iar fericit. Voia să o ia în braţe pe Sharon şi să nu-i mai dea drumul. În această noapte voia să o audă mişcîndu-se prin casă, să o ştie aproape de el. Venise timpul să clarifice situaţia. Nimic nu trebuia lăsat să strice relaţia lor.

Drumul de 5 minute îi luă de data aceasta un sfert de oră. Strada era îngheţată şi alunecoasă; la un semafor, cînd pusese frînă, maşina derapase pînă în intersecţie. Slavă Domnului că nu venea alt automobil!

În sfîrşit, ajunse în Driftwood Lane. Zona i se păru neobişnuit de întunecată. Dar...casa lui...luminile erau stinse! Inima îi făcu un salt nebunesc. Ignorînd poleiul, apăsă cu furie pe accelerator şi maşina ţîşni înainte. Opri în faţa casei, chiar în spatele automobilului lui Sharon.

Urcă scările verandei şi îşi găsi cheia în broască, împinse uşa şi intră.

— Sharon...Neil...Strigă din nou: – Sharon...Neil...

Aruncă o privire în sufragerie. Pe covor erau răspîndite o grămadă de ziare şi reviste; probabil că Neil făcea decupaje; foarfeca rămăsese pe o pagină deschisă.

O ceaşcă de cacao neatinsă şi un pahar de sherry se aflau pe măsuţa de lîngă cămin. Atinse ceaşca: cacaoa era rece. Alergă în bucătărie, observă în treacăt ibricul în chiuvetă, apoi fugi în pivniţă. Senzaţia că se întîmplase ceva rău îl copleşi. Pivniţa era goală. În sobă ardea un foc slab. Îl rugase pe Bill să-l aprindă înainte de a pleca.

Fără a şti prea bine ce caută, Steve alergă din pivniţă înapoi în hol unde văzu geanta şi mănuşile lui Sharon. Deschise dulapul: etola era acolo. Ce ar fi putut-o determina să plece fără a-şi lua haina? Neil! Trebuie să fi avut unul din atacurile acelea violente – care încep brusc şi aproape îl sufocă.

Se duse la telefonul de perete şi răsfoi agenda: salvare, poliţie, pompieri, medicuL.Sună întîi la cabinetul doctorului, unde îi răspunse asistenta:

— Nu, domnule Peterson, n-am fost anunţaţi despre Neil. Pot să vă ajut cu ceva?

Închise fără să-i mai explice şi formă numărul spitalului, la serviciul „Urgenţe”: – Nu, nici un apel...

Unde puteau fi? Ce li s-a întîmplat? Simţea că i se taie respiraţia. Privi ceasul: 9 şi 20. Aproape două ore de cînd încercase să sune acasă. Lipseau cel puţin de atunci.

Perry! Poate s-au dus peste drum, la Perry. Sharon ar fi putut să fugă cu Neil acolo dacă i s-ar fi făcut rău...Puse iar mîna pe telefon.

„Te rog Doamne, te rog, fă să fie la Perry! Să fie amindoi sănătoşi!”

Şi atunci văzu mesajul de pe agendă cu litere groase, inegale:

„Dacă îţi vrei copilul şi prietena înapoi vii, aşteaptă instrucţiuni.” Următoarele trei cuvinte erau violent subliniate:

„Nu chema poliţia.”

Mesajul era semnat „FOXY”.

CAPITOLUL XVII

La sediul F.B.I. din Manhattan, Hugh Taylor oftă şi închise sertarul de sus al biroului.

„Ei, ar fi bine să plec acasă”, îşi spuse. Era aproape 9 şi 30 şi şoseaua era probabil liberă la această oră, dar furtuna blocase autostrada West Side şi pe pod trebuie să fie o îmbulzeală de zile mari.

Se întinse cu voluptate. Avea umerii şi gîtul încă tari, musculoşi. „Mă apropii de 50 de ani şi mă simt ca la 18” îşi zise cu plăcere.

Fusese o zi zdrobitoare. Încă o spargere la bancă – de data asta Chase Bank de pe Madison Avenue. Cineva acţionase alarma şi poliţia reuşise să-i încercuiască pe ticăloşi, dar nu înainte ca paznicul să fie împuşcat. Bietul om, era într-o stare critică şi probabil că nu va mai apuca dimineaţa.

Hugh se încruntă. Criminalii ăştia vor fi închişi pentru mult timp. Închişi.

Dar nu executaţi. Ăsta era unul din motivele pentru care Hugh fusese necăjit toată ziua. Puştiul acela, Thompson...

Nu-şi putuse scoate din minte cazul Peterson, de acum doi ani. Hugh fusese însărcinat cu investigarea lui. Îl urmărise cu echipa pe Thompson pînă la un motel, în Virginia, şi acolo pusese mîna pe el.

Puştiul a negat tot timpul că ar fi ucis-o pe Nina Peterson. Chiar cînd singura lui şansă de a-şi salva pielea rămăsese mila juriului, el continuase să-şi afirme nevinovăţia.

Acum nu mai depindea de el, cu siguranţă. Poimîine, Ronald Thompson va fi executat.

Hugh ieşi din birou şi chemă liftul. Era mort de oboseală; abia aştepta să ajungă acasă.

Jumătate de minut mai tîrziu se urcă în ascensor şi se pregătea să apese pe buton, cînd îşi auzi numele strigat. Deschise uşa şi-l văzu pe Hank Lamont -unul din agenţii tineri – venind în fugă. Era la capătul puterilor şi îi spuse printre gîfîieli:

— Hugh, Steve Peterson la telefon...ştii.. soţul Ninei Peterson...puştiul Thompson...

— Ştiu cine e. Ce vrea?

— E vorba despre fiul lui...zice că fiul lui şi scriitoarea aceea...Sharon Martin...au fost răpiţi.

CAPITOLUL XVIII

— Cine a făcut fotografiile astea?

Sharon îşi dădu seama că din glasul ei răzbătea teama şi ştia că e o greşeală. Aruncîndu-i o privire scurtă, văzu că era surprins de tonul ei. Spasmul din obraz pornise iar.

Intuitiv, Sharon adăugă:

— Vreau să spun...par atît de reale:

— Poate le-am găsit.

Ceva din rigiditatea lui dispăruse acum. Îşi aminti de flash-ul ce o orbise în maşină şi spuse cu o nuanţă admirativă în voce:

— Sau poate le-ai făcut chiar tu.

— Poate.

Ridică mîna şi-i atinse părul, o mîngîie pe obraz.

„Nu trebuie să arăt că mi-e frică", gîndi. Îl ţinea încă pe Neil în braţe şi simţi cum trupul lui slăbuţ începe să tremure. Suspine adînci întrerupeau şuierul ascuţit al respiraţiei chinuite.

— Neil, nu plînge. Îţi faci rău singur. Privi către răpitorul lor.

— E atît de speriat! Dă-i dmmul lui..

— O să mă placi dacă îi dau drumul?

Piciorul lui se lipi de al ei, aşa cum stătea îngenunchiată lîngă pat.

— Sigur că o să te plac...dar, te rog!

Degetele ei mîngîiau buclele blonde de pe fruntea micuţă, apropiindu-se de bandajul de pe ochi.

— Nu atinge bandajul!

Îi prinse mîinile, trăgînd-o de lîngă Neil.

— Nu-l ating. Vocea ei era calmă, împăciuitoare.

— Bine. Numai un pic. Dar numai mîinile. Mai întîi întinde-te pe pat. Sharon înţepeni.

— De ce?

— Nu pot să vă las pe amîndoi nelegaţi. Dă drumul băiatului.

Nu avea ce face, decît să-l asculte. De data aceasta îi legă picioarele de la glezne pînă la genunchi, apoi o aşeză în capul oaselor pe pal.

— Mîinile nu ţi le leg pînă nu plec, Sharon.

Era o concesie; îi rostise numele ca pe o mîngîiere.

„Pînă nu pleacă? Are de gînd să ne lase singuri aici?"

Necunoscutul tăie sforile ce legau încheieturile lui Neil şi mîinile copilului începură să bată aerul cu mişcări spasmodice. Gîfîielile se înteţiră şi şuierul respiraţiei deveni mai ascuţit. Sharon îl trase în poala ei, îl înfăşură în haina cenuşie pe care o avea încă pe ea, şi îl strînse cu putere. Trupul micuţ începu să se zbată încercînd s-o împingă.

— Neil, termină! Linişteşte-te! Aminteşte-ţi ce ţi-a spus tata să faci cînd ai un atac: să stai liniştit, calm, şi să respiri foarte regulat.

Privi în sus.

— Te rog, vrei să-i dai un pahar cu apă?

Făcu un semn că da şi se îndreptă spre chiuveta ruginită. Umbra lui pe peretele de beton, mare şi neagră, părea fragmentată de petele de mucegai. Cînd el se întoarse cu spatele, Sharon îşi ridică ochii la fotografiile de pe perete. Două din acele femei erau moarte sau pe moarte. Cealaltă încerca să fugă de ceva sau de cineva. Oare de el? Cu ce fel de nebun avea de-a face?

De ce îi răpise pe ea şi pe Neil?

Drumul acela prin toată gara, cu ei doi...a fost o îndrăzneală din partea lui. Era clar că plănuise totul cu grijă. De ce?

Respiraţia lui Neil devenise mai grăbită. Începu să tuşească şi să horcăie.

Tipul se întoarse ţinînd în mînă un pahar de hîrtie. Horcăitul părea să-l sperie. Cînd îi întinse lui Sharon paharul, mîna îi tremura.

— Fă-l să se oprească! Zise.

Sharon duse paharul la gura lui Neil şi băiatul începu să bea pe nerăsuflate, cu sorbituri mari.

— Nu aşa...încet, NeiL.acum întinde-te. Gata.

Neil suspină şi Sharon simţi o uşoară relaxare a trupului chinuit. Necunoscutul se aplecă asupra ei.

— Eşti o femeie foarte drăguţă, Sharon. De-asta m-am îndrăgostit de tine. Pentru că nu ti-e frică de mine. Nu-i aşa că nu ţi-e frică?

— Nu...sigur că nu.

Încercase ca vocea să-i sune normal, cu un ton de conversaţie banală.

— Dar de ce ne-ai adus aici?

Fără a răspunde, luă cu grijă valiza cea neagră de lîngă pat şi o aşeză încet pe podea, aproape de uşă. Se ghemui lîngă ea şi o deschise.

— Ce-i acolo? Întrebă Sharon.

— Ceva ce trebuie să fac înainte de a pleca.

— Unde te duci?

— Nu pune prea multe întrebări, Sharon.

— Voiam doar să ştiu ce faci.

Privea cum degetele lui umblau în valiză, calme, sigure pe ele; păreau că au o viaţă a lor proprie, aşa cum mînuiau cu precizie nişte fire.

— Nu pot să vorbesc cînd lucrez. Trebuie să ai grijă cînd umbli cu nitroglicerină...Chiar şi eu trebuie să am grijă.

Braţele lui Sharon se strînseră cu spaimă în jurul lui Neil. Nebunul umbla cu explozibil la un metru de ei! Dacă face o greşeală...dacă încurcă ceva...

Îşi aduse aminte de explozia din Greenwich Village. Era în New York în ziua aceea, făcea cîteva cumpărături, două clădiri mai departe, cînd izbucnise zgomotul acela asurzitor. Îşi aminti grămada de moloz, bucăţi de beton şi aşchii de lemn. Oamenii aceia crezuseră şi ei că ştiu să umble cu explozibili!

Începu să se roage cu ochii la el, simţind umezeala pătrunzînd-o şi picioarele amorţindu-i. Respiraţia lui Neil, deşi încă foarte alertă şi hîrîită, se mai liniştise puţin.

În cele din urmă, omul se ridică.

— E-n regulă, zise satisfăcut.

— Ce vrei să faci cu chestia aceea?

— Este dădaca voastră.

— Cum adică?

— Trebuie să vă părăsesc pînă mîine dimineaţă. Nu pot risca să vă pierd, nu?

— Cum poţi să ne pierzi dacă sîntem singuri aici, legaţi amîndoi?

— Este o şansă la un milion...una la zece milioane...ca cineva să încerce să intre aici cît timp sînt plecat.

— Cît ai de gînd să ne ţii aici?

— Pînă miercuri. Sharon, nu-mi mai pune întrebări. O să-ţi spun tot ce vreau eu să-ţi spun.

— Îmi pare rău, tocmai asta nu înţeleg.

— Nu pot să risc ca cineva să vă găsească, dar trebuie să plec, aşa că dacă cineva încearcă să intre aici...

N u. Nu voia să audă. Nu era adevărat.

— Nu-ţi face griji, Sharon. Mîine seară Steve Peterson o să-mi dea 82.000 de dolari şi totul se va sfîrşi.

— 82.000 de dolari!

— Da. Şi apoi, miercuri dimineaţa eu şi cu tine vom fi departe... O să las un mesaj unde poate găsi băiatul.

Undeva departe se auzea ecoul slab al unui uruit, apoi o pauză, apoi iar un uruit.

Veni lîngă ea.

— Îmi pare rău, Sharon.

Cu o mişcare bruscă i-l smulse pe Neil din braţe şi-l aruncă pe pat. Înainte ca ea să poată face o mişcare, îi răsuci braţele la spate şi îi legă încheieturile una de alta, după ce o dezbrăcă de haina cenuşie. Se îndreptă spre Neil.

— Nu îl lega la gură...te rog! Dacă se sufocă...nu mai capeţi nici un ban...va trebui să dovedeşti că e viu. Te rog! Eu...îmi placi...Pentru că eşti atît de deştept.

Stătea în cumpănă.

— Tu...tu îmi ştii numele, dar eu nu ştiu cum te cheamă. Mi-ar plăcea să mă gîndesc la tine.

Îi prinse faţa în mîini şi o ridică spre el. Erau mîini aspre, bătătorite, greu de crezut că erau atît de îndemînatice cu firele acelea delicale. Se aplecă pînă îi atinse faţa. Răsuflarea îi era grea, fierbinte. Suportă fără a se mişca sărutul lui aspru pe gură, umed şi lipicios pe obraz şi pe ureche.

Cînd vorbi, vocea îi tremura şi era răguşită.

— Mă cheamă Foxy. Spune-mi numele, Sharon.

— Foxy.

Legă mîinile lui Neil şi îl împinse lîngă ea. Amîndoi, unul lîngă altul, ocupau aproape tot peretele din dreptul patului.

O dureau mîinile strivite de peretele zgrunţuros.

Îi acoperi cu haina şi rămase în picioare privindu-i. Ochii îi alunecau de la pat la tejgheaua din mijlocul camerei.

— Nu, zise, părînd iarăşi încordat şi nesigur. Nu pot să risc ca cineva să vă audă.

Le îndesă din nou căluşele în gură, de data aceasta ceva mai larg.

Sharon nu avu curaj să mai protesteze, individul era din ce în ce mai nervos. Şi, deodată, îşi dădu seama de ce. Pentru că încet, cu o grijă criminală, fixase o sîrmă de ceva din valiza aceea şi o întinsese pînă la uşă. Avea de gînd să o lege de clanţă şi, dacă cineva ar fi încercat să intre, bomba s-ar fi declanşat.

Auzi declicul comutatorului electric şi lumina prăfoasă din încăpere se stinse. Uşa se deschise şi se închise la loc fără zgomot. Un moment silueta lui se contură în lumina de afară, apoi dispăru.

În cameră întunericul era de nepătruns şi liniştea de mormînt era întreruptă doar de răsuflarea greoaie a lui Neil şi de uruitul ocazional al cîte unui tren.

CAPITOLUL XIX

Roger şi Glenda Perry voiau să vadă ştirile de la ora 11 în pat. Glenda se îmbăiase deja şi-i promisese lui Roger un ceai cald cînd va ieşi de sub duş.

— Sună bine, dar nu începe să te agiţi prea mult, scumpo.

Verifică yala şi uşa de la bucătărie, apoi urcă în dormitor. Duşul fusese grozav. Îşi trase repede pijamaua albastră cu dungi, care era preferata Glendei, şi aprinse veioza de lîngă pernă; fiecare avea cîte una în partea lui de pat. Înainte de a intra sub pătură, se duse să deschidă fereastra. Chiar pe o vreme oribilă ca asta, era plăcut să-ţi intre în cameră aerul rece şi curat al nopţii. Privi fără să-şi dea seama către casa lui Peterson. Luminile erau aprinse acum în toată locuinţa şi în faţa verandei se aflau cîteva maşini.

Glenda intră, ducînd în mînă o ceaşcă.

— Roger, la ce te uiţi?

— La nimic. Să nu-ţi mai faci griji pentru lumina de la Steve casa lui străluceşte acum ca un pom de Crăciun.

— Probabil că are oaspeţi. Ei, bine că n-am ieşit în seara asta.

Îşi dezbrăcă halatul şi se aşează în pat oftînd adînc. Roger o văzu crispîndu-se dintr-o dată.

— Dureri?

— Da.

— Stai liniştită. Întinde-te. Îţi dau imediat o pastila, încerca din răsputeri să nu tremure cînd îi întinse cutiuţa cu tablete de nitroglicerină, ce nu lipsea niciodată de pe noptieră.

O privi cum îşi pune o tabletă sub limbă şi închise ochii. Un minut mai tîrziu o auzi oftînd uşurată.

— Of, a fost cam rea, dar a trecut.

Telefonul zbîrnîi şi Roger apucă receptorul furios.

— Dacă e pentru tine, îi spun că dormi, mormăi. Rosti un „Alo” tăios, dar imediat tonul i se schimbă, devenind amabil şi preocupat:

— Steve...S-a întîmplat ceva? Nu. Nu. Nimic. Sigur. Oh, Doamne Dumnezeule! Vin imediat.

Glenda îl privea speriată. Îi luă mîinile într-ale lui şi îi vorbi cu blîndeţe:

— Steve are un necaz. Neil şi Sharon Martin au...dispărut. Mă duc pînă acolo şi mă întorc cît pot de repede.

— Roger...

— Te rog, Glenda. Stai liniştită, de dragul meu. Ştii cît de rău ţi-a fost în ultima vreme. Te rog!

Îmbrăcă o jachetă groasă şi nişte pantaloni de lucru peste pijama şi îşi îndesă picioarele goale în mocasini.

Abia închise uşa în urma lui, cînd auzi telefonul sunînd. Ştiind că Glenda o să răspundă, Roger îşi făcu vînt în zăpada groasă. Tăie în diagonală prin curtea lui, traversă în goană strada către casa lui Steve, fără a simţi ninsoarea pe gleznele goale. Inima bătea să-i spargă pieptul cînd urcă scările verandei şi abia mai răsufla. Nici nu apucă să sune şi uşa se deschise. În prag apăru un bărbat elegant, cu trăsături fine şi ascuţite, cu păr argintiu.

— Domnul Perry? Sînt Hugh Taylor, FBI! Ne-am întîlnit acum doi ani. Roger rememoră ziua aceea cînd Glenda fusese trântită la pămînt de către

Ronald Thompson în fuga lui din această casă.

— Îmi amintesc, spuse.

Intră în sufragerie clătinînd din cap. Steve stătea lîngă foc, cu mîinile împreunate. Smiorcăindu-se, cu ochii roşii, Dora Lufts era aşezată pe canapea, iar lîngă ea Bill Lufts arunca în jur priviri neajutorate.

Roger se duse direct la Steve şi îi puse o mînă pe umăr:

— Steve, Dumnezeule, nu ştiu ce să spun...

— Roger, mulţumesc că ai venit atît de repede.

— De cît timp au dispărut?

— Nu ştim sigur. S-a întîmplat între ora 6 şi 7 şi jumătate.

— Neil şi Sharon erau singuri?

— Da. Ei...Vocea i se sparse, dar se reculese repede.

— Erau singuri.

— Domnule Perry, interveni Hugh Taylor, ne puteţi spune ceva? Aţi remarcat oameni necunoscuţi în zonă, maşini străine sau camioane...orice? Vă amintiţi de ceva neobişnuit, ceva care v-a atras atenţia?

Roger se lăsă greu pe scaun. Gîndeşte-te. A fost ceva. Ce oare? Ah, da!

— Becul de afară!

Steve se întoarse spre el, cu ochi arzători.

— Bill este sigur că luminile erau aprinse cînd au plecat ei. Cînd am venit eu erau stinse. Tu ce ai observat?

Mintea analitică a lui Roger le oferi un tablou precis al activităţilor lui din acea seară.

Plecase de la serviciu la ora 5 şi 10 şi ajunsese acasă la şase fără 20.

— Lumina era aprinsă atunci, altfel aş fi observat. Glenda a preparat un cocktail şi n-au trecut mai mult de 15 minute pînă cînd ne-

am uitat pe fereastră şi am văzut că lumina era stinsă. De fapt, ceasul bătuse ora cu puţin înainte, aşa că trebuie să fi fost şase şi cinci.

Făcu o pauză şi reluă cu fruntea încruntată:

— Glenda spunea ceva despre o maşină care pleca din faţa casei tale, Steve.

— O maşină? Ce fel de maşină? Izbucnirea îi aparţinuse lui Hugh Taylor.

— Nu ştiu, Glenda a văzut-o. Eu plecasem de la fereastră.

— Eşti sigur de oră?

Roger privi în ochii agentului.

— Sînt sigur.

Încă nu putea realiza ceea ce se întîmplase. Văzuse oare Glenda maşina îndepărtîndu-se cu Neil şi Sharon? Neil şi Sharon răpiţi! Ar fi trebuit ca ceva, un instinct, să-i prevină că se întîmplă ceva rău. Dar îi prevenise! Îşi aminti cît de tulburată fusese Glenda şi cum îi ceruse să dea o fugă pînă aici. Şi el i-a zis că exagerează! Se uită la Taylor cînd vorbi.

— Soţia mea va fi foarte necăjită.

— Înţeleg. Domnul Peterson crede că i se poate spune adevărul. Dar este vital să nu se facă absolut nici un fel de publicitate. Nu avem nici un interes să prevenim răpitorul...sau răpitorii.

— Înţeleg.

— Două vieţi depind de dumneavoastră, de felul cum acţionaţi – cît mai natural posibil.

— Două vieţi...Dora Lufts izbucni într-un plîns zgomotos.

— Micuţul meu Neil...şi fata aceea drăguţă! Nu pot să cred...după doamna Peterson...

— Taci, Dora! Vocea lui Bill Lufts părea că imploră.

Roger privi faţa lui Steve crispată într-un spasm de durere.

— Domnule Perry, o cunoaşteţi pe doamna Martin?

— Da. Am întîlnit-o pe Sharon de mai multe ori aici şi la mine acasă. Acum, vă rog, pot să mă duc la soţia mea?

— Desigur. Vreau să vorbesc şi cu dînsa despre maşina pe care a văzut-o. Mai este un agent cu mine. Pot să-l trimit pe el.

— Nu, prefer să mă duc eu. Nu se simte bine şi ţine la Neil foarte mult. Roger se opri o clipă şi încercă să se dezmeticească.

„Nu pot să cred că este adevărat. Pur şi simplu nu pot să cred. Cum suportă Steve?”

Tînărul Peterson părea calm, dar privirea albă, plină de durere, care dispăruse în ultimele luni, revenise iar în ochii lui. Reveniseră şi paloarea aceea cenuşie, cuta adîncă dintre sprîncene, ridurile groase din jurul gurii.

— Steve, arăţi zdrobit. De ce nu bei ceva tare, sau o cafea?

— Poate puţină cafea.

Dora Lufts se ridică nerăbdătoare.

— Mă duc să fac...şi nişte sandviciuri. Oh, Doamne, cînd mă gîndesc...de ce a trebuit să mă duc la film în seara asta?! Dacă i se întîmplă ceva copilului, n-am să suport. N-am să suport.

Bill astupă cu mîna gura soţiei lui.

— O dată în viaţa ta, taci! Taci!

Din glasul lui Bill răzbătea o ferocitate amară.

Roger observă că Hugh Taylor studia cuplul Lufts cu interes. Lufts? Puteau fi oare suspectaţi? Nu. Niciodată. Imposibil.

Era deja în hol, pregătindu-se să plece, cînd răsună soneria de la intrare. Săriră cu toţii, dar un agent tinerel care probabil fusese în bucătărie traversă holul din doi paşi, trecu de Roger şi deschise uşa.

Glenda stătea în prag, cu părul şi faţa ninse. Era încălţată cu papucii de casă şi nu avea pe ea decît capotul roz de lînă. Era albă ca marmura, iar ochii dilataţi aveau o expresie de groază. În mînă ţinea o foaie de hîrtie.

Roger o prinse chiar înainte de a se prăbuşi şi o strînse lîngă el.

— Roger, telefonul...Mi-a spus să scriu...şi mi-a spus să-i citesc ce am scris. A spus..."Scrie ce-ţi spun, că altfel..." Neil...Neil...

Hugh smulse hîrtia din mîna Glendei şi o citi cu glas tare:

— "Spune-i lui Steve Peterson că dacă îşi vrea înapoi copilul şi iubita, să fie mîine dimineaţă la ora opt în cabina telefonică din staţia Exxon, la ieşirea 22 din Merritt Parkway. O să primească instrucţiuni pentru, răscumpărare".

Ultimul cuvînt era indescifrabil.

— Ce cuvînt este acesta, doamnă Perry?

— M-a pus să îi citesc...de-abia puteam scrie...era foarte nervos. Este „FOXY". Asta este. A repetat cuvîntul.

Faţa i se schimonosi şi mîna i se încleştă pe piept. Se agăţă de Roger şi vorbi cu greu:

— El...încerca să-şi schimbe vocea...dar cînd a repetat numele acela...Roger, eu am mai auzit vocea aceea. Omul este cineva pe care îl cunosc.

CAPITOLUL XX

Înainte de a părăsi închisoarea Somers State, Bob Kurner îi telefonă lui Kathy Moore şi o rugă să-l aştepte la el în birou.

Kathy era procuror asistent la Curtea pentru minori în Bridgeport; se cunoscuseră pe cînd el era avocat pledant la aceeaşi Curte. Erau împreună de trei luni şi Kathy se implicase cu tot sufletul în lupta pentru salvarea lui Ronald Thompson.

Îl aştepta în hol, împreună cu dactilografa pe care o solicitase.

— Marge spune că stă şi toată noaptea dacă este nevoie. Ce noutăţi ai?

— Multe, zise Bob. Mi-a repetat pînă la urmă întreaga poveste de patru ori. Două ore de muncă, dar a meritat.

Marge Evans întinse mîna după cele patru casete.

— Dă-mi-le mie.

Îşi aşeză cu greutate trupul masiv în scaunul turnant din spatele biroului, introduse caseta numerotată „1" în aparat şi o derula pînă cînd vocea lui Ronald Thompson începu să povestească:

„Lucram în după-amiaza aceea, după cursuri, în magazinul lui Timberly...”

Marge opri caseta şi se adresă celor doi:

— OK, voi vă puteţi vedea de treabă, mă ocup eu de asta.

— Mulţumesc, Marge!

Bob se întoarse spre Kathy:

— Ai luat dosarele acelea?

— Da, sînt înăuntru.

Intrară într-o încăpere mică şi înghesuită. Biroul lui Kathy era gol, cu excepţia a patru dosare groase. Pe fiecare scria cîte un nume: Carfolli, Weiss, Ambrose, Callahan.

— Rapoartele poliţiei sînt deasupra. Les Brooks n-o să fie prea încîntat, Bob. De fapt, probabil că o să mă concedieze dacă află.

Les Brooks era procurorul.

Bob se aşeză la birou şi luă în mînă primul dosar, înainte de a-l deschide, privi spre Kathy. Purta pantaloni strîmţi şi un pulover gros. Părul negru era strîns la ceafă cu un elastic lat. Arăta mai degrabă ca o puştoaică de 18 ani, decît ca o avocată de 25. Dar, după prima lor înfruntare în faţa Curţii, Bob n-a mai făcut niciodată greşeala de a o subestima. Era un bun profesionist, cu o minte analitică, ascuţită, şi lucra cu pasiune.

— Ştiu ce risc îţi asumi, Kathy, dar dacă putem găsi cel mai mic fir de legătură între crime şi moartea Ninei Peterson...Singura speranţă a rămas acum găsirea unor probe noi.

Kathy îşi trase un scaun şi luă de pe birou două dosare.

— Ei bine, Dumnezeu ştie că dacă vom găsi o legătură între aceste cazuri. Les o să-mi treacă cu vederea această încălcare a regulamentului. Toate ziarele numai despre asta scriu. Azi dimineaţă, unul din ele numea ultimele două asasinate „crimele Citizen Band”.

— De unde şi pînă unde?

— Atît domnişoara Callahan cît şi doamna Ambrose aveau staţii radio Citizen Band montate la bordul maşinilor şi solicitaseră asistenţă prin intermediul lor. Doamna Ambrose se rătăcise şi rămăsese fără benzină, iar domnişoara Callahan făcuse o pană.

— Şi acum doi ani doamna Weiss şi Jean Carfolli au fost ucise în timp ce rulau singure pe o sosea pustie.

— Dar asta nu este o dovadă că ar exista o legătură între cazuri. Cînd Jean şi doamna Weiss au fost ucise, ziarele au început să scrie despre „ucigaşul de pe autostradă”. Totul pentru titluri cît mai şocante!

— Tu ce crezi despre asta?

— Nu ştiu ce să cred. După arestarea lui Ronald Thompson nu a mai fost semnalată nici o crimă în Fairfield County, pînă luna trecută, şi acum avem două morţi nesoluţionate. Dar în toată ţara s-au înregistrat crime pe care le putem include în aşa-n numita categorie Citizen Band.

— E un lucru grozav să ai o astfel de staţie la bord, dar este o imprudenţă uriaşă pentru o femeie să anunţe aşa în eter că este singură pe o şosea pustie şi că maşina ei e în pană. E o invitaţie pentru fiecare ticălos care aude. A fost un caz anul trecut, în Long Island, un puşti de 15 ani care avea obiceiul să asculte canalul poliţiei. În final l-au prins după ce înjunghiase o femeie ce solicitase asistenţă auto.

— Eu tot cred că exista o legătură între aceste patru cazuri şi Bob arătă cele patru dosare ca şi între acestea şi moartea Ninei Peterson. Spune-i intuiţie, presimţire, spune-i cum vrei. Dar ajută-mă.

— Bine. Trebuie să începi prin a face o listă: locul, ora, cauza morţii, arma folosită, starea vremii, marca maşinii, situaţia familială, martorii, unde se deplasau victimele, ce au făcut în ziua respectivă. În ultimele două cazuri notăm şi timpul scurs între apelul prin staţie şi găsirea cadavrului. Cînd sîntem gata, comparăm totul cu circumstanţele morţii doamnei Peterson. Dacă nu găsim nimic, reluăm din alt unghi.

Ceasul din perete arăta 8 şi 10 cînd începuseră să lucreze. La miezul nopţii Marge intră aducînd patru seturi de hîrtii.

— Am terminat, zise. Le-am bătut la trei rînduri pentru a fi mai uşor să marcaţi discrepanţele. Pe cuvîntul meu că numai ce l-am ascultat pe băiatul acela şi mi-a frînt inima! De 20 de ani, de cînd sînt dactilografă, am auzit o mulţime de chestii şi, credeţi-mă, pot să recunosc sunetul adevărului oriunde-l aud. Ei bine, puştiul spune adevărul!

Bob zîmbi amar.

— Mi-aş dori ca tu să fii Guvernator, Marge! Mulţumesc mult.

— Ce faceţi voi acolo? Kathy clătină din cap.

— Nimic. Absolut nimic.

— Bine. Poate o să iasă ceva din asta. Ce-aţi zice să fac cîte o cafea? Pun pariu că nici unul din voi n-a mîncat nimic în seara asta.

Cînd reveni 10 minute mai tîrziu, Bob şi Kathy aveau fiecare în faţă cîte două seturi de hîrtii şi Bob citea cu glas tare. Marge lăsă cafeaua pe birou şi ieşi în linişte, îmbrăcă paltonul călduros, coborî la parter şi îndreptîndu-se spre parkingul acoperit de zăpadă se surprinse rugîndu-se: „Te rog Doamne, dacă este ceva acolo care îl poate ajuta pe bietul băiat, fa-i să-l găsească!”

Bob şi Kathy lucrară pînă în zori, cînd fata spuse:

— Trebuie s-o ştergem, Bob. Mă duc acasă să mă spăl şi să mă îmbrac; la ora opt sînt aşteptată la Curte. Şi de altfel, nu vreau ca cineva să te vadă aici.

Bob încuviinţă. Cuvintele pe care le citea îi jucau în faţa ochilor. Comparaseră iar şi iar cele patru depoziţii ale lui Ronald Thompson despre ziua crimei, concentrîndu-se asupra intervalului scurs între întîlnirea cu doamna Peterson în magazinul lui Timberly şi fuga disperată din locuinţa ei. Nu găsiseră nici cea mai mică discrepanţă.

— Trebuie să fie ceva aici! Se încăpăţînă Bob. O să iau asta cu mine acasă...şi dă-mi şi listele pe care le-am făcut pentru cele patru crime.

— Bob, nu pot să te las să iei dosarele.

— Ştiu. Dar poate am scăpat noi ceva.

— Nu am scăpat nimic, Bob.

Avocatul se ridică şi strînse hîrtiile de pe masă.

— Mă duc direct la birou şi o iau de la capăt. Vreau să le compar şi cu mărturia de la proces.

— Nu uita casetofonul şi benzile.

— Nu le uit.

O luă în braţe şi pentru un moment Kathy se lipi de el.

— Te iubesc, Kath!

— Şi eu te iubesc, Bob! Tînărul izbucni cu furie:

— Dacă am avea mai mult timp! Blestemata asta de pedeapsă capitală! Cum naiba este posibil ca 12 oameni să decidă că puştiul acela trebuie să moară? Cînd – şi dacă – vor pune mîna pe adevăratul ucigaş, va fi prea tîrziu pentru Ron.

Kathy îşi freca uşor fruntea.

— La început am fost bucuroasă cînd s-a reintrodus pedeapsa capitală. Îmi pare rău pentru victime, mult mai rău decît pentru criminali. Dar ieri am avut un caz la Curtea pentru minori. Un puşti de 14 ani, care

părea de 11, mititel şi slăbuţ. Ambii părinţi – cu antecedente de alcoolism cronic – au depus o plîngere împotriva lui pe cînd avea 7 ani. Şapte ani, Bob! De atunci stă mai tot timpul la casa de copii, de unde fuge mereu. De data aceasta mama a înaintat plîngere, dar tatăl a respins-o. S-au despărţit şi acum vrea copilul.

— Ce s-a întîmplat?

— Am cîştigat...dacă pot spune aşa. Am insistat să fie trimis înapoi la casa de copii şi juraţii au fost de acord. Tatăl este abrutizat de băutură, este mai mult o legumă, nu un om. Băiatul a încercat să fugă din sală, ofiţerul de pază a trebuit să-l placheze ca la rugby ca să-l poată opri. Părea pradă unei crize de isterie, se zbătea şi striga mereu: „Vă urăsc pe toţi! De ce nu pot şi eu să am o familie ca ceilalţi copii?” Din punct de vedere psihic este atît de bolnav, încît probabil că e prea tîrziu pentru a mai fi salvat. Dacă peste 5 sau 6 ani va ucide pe cineva o să-l prăjim? Vom avea dreptul s-o facem?

Lacrimi de necaz îi apărură în ochi şi le şterse cu mîna.

— Ştiu, Kath. De ce ne-am ales aşa o meserie? Trebuia să fim mai deştepţi şi să facem orice altceva.

O sărută pe frunte şi îşi luă rămas bun.

— Vorbim mai tîrziu.

Ajuns în biroul său, Bob puse ibricul plin ochi pe reşou. Patru ceşti de ness tare şi negru îi înlăturară ceaţa de pe ochi. Îşi aruncă apă rece pe faţă şi se aşează la masa de lucru.

Întinse dosarele în faţa lui şi privi ceasul de perete: 7 şi 30. Mai rămîneau exact 28 de ore pînă la execuţie. Poate de asta simţea gheara aceea în gîtlej. Ba nu. Era altceva, mai mult decît lipsa de timp.

„Ceva ne-a scăpat cu siguranţă.”

De data asta nu mai era o presimţire. Era o certitudine.

CAPITOLUL XXI

După ce Roger şi Glenda Perry plecaseră şi familia Lufts se retrase şi ea, Steve şi Hugh Taylor se aşezară la masa din sufragerie. Tăcuţi şi eficienţi, ceilalţi agenţi măturau întreaga casă în căutarea amprentelor sau a altor eventuale urme ale răpitorilor. Însă mesajul zgîriat cu creta în agenda telefonică era tot ce găsiseră.

— Amprentele de pe ceaşcă şi de pe pahar probabil sînt aceleaşi cu cele de pe poşeta lui Sharon Martin – opină Hugh.

Steve făcu semn că da. Îşi simţea gura uscată şi amară după patru ceşti de cafea şi ţigări pe care nu le mai numărase. Se lăsase de fumat cînd împlinise 30 de ani, dar la moartea Ninei începuse iar. Hugh îi întinsese atunci prima ţigară.

Ceva ca un zîmbet, o strîmbătură fără pic de veselie îi ridică uşor colţurile gurii:

— Tu eşti cel care m-ai întors la buruiana asta.

Hugh surîse. Dacă cineva, vreodată, a avut într-adevăr nevoie de o ţigară, acesta fusese Steve Peterson la moartea soţiei sale. Şi acum copilul! Hugh îşi aminti cum stăteau împreună la această masă, cînd un nebun, un mistic probabil, telefonase şi spusese că Nina are un mesaj pentru Steve. Mesajul era: „Spune-i soţului meu să aibă grijă. Copilul meu este în pericol.” Era în dimineaţa în care o înmormîntau pe Nina.

Gîndindu-se la acest incident, Hugh speră ca Steve să nu şi-l amintească şi el. Începu să studieze notiţele ordonate pe care şi le luase.

— Vom instala un microfon în cabina telefonică din staţia Exxon, ca şi aici, şi în apartamentul lui Perry. Tot ce ai de făcut cînd vorbeşti cu Foxy este să-l ţii cît mai mult la aparat, ca noi să-i putem da de urmă şi să-i înregistrăm vocea. Marea noastră lovitură ar fi ca doamna Perry să poată recunoaşte glasul dacă-l mai aude.

— Crezi că mai avem vreo şansă? S-a străduit, dar nu şi-a putut reaminti cu nici un chip. Ai văzut doar cît era de supărată că nu ne poate ajuta.

— Orice este posibil. Pare o femeie cu capul pe umeri şi era foarte sigură că îl cunoaşte. Oricum...cooperează.

Hugh făcu o pauză, apoi continuă:

— Cere-i lui Foxy să-ţi dea o dovadă că Neil şi Sharon sînt vii şi nevătămaţi. Cere-i o casetă cu un mesaj din partea lor. Promite-i oricîţi bani îţi cere, dar insistă că nu-i dai nici un ban pînă nu primeşti o dovadă că trăiesc amîndoi.

— Asta n-o să-l enerveze?

Steve încercase să pună întrebarea pe un ton cît mai detaşat.

— Nu. Dar o să ne dea nouă o garanţie că tipul nu o să intre în panică şi... Hugh tăcu, dar era sigur că Steve pricepuse restul. Îşi răsfoi notesul şi îşi luă pixul.

— Hai s-o luăm de la capăt! Cîţi oameni ştiau că familia Lufts pleacă la film în seara asta şi că Sharon Martin vine aici?

— Nu ştiu.

— Perry?

— Nu. Nu i-am mai văzut de săptămîna trecută.

— Atunci înseamnă că ştiaţi doar dumneata, Sharon Martin şi cei doi Lufts.

— Şi Neil...

— Ai dreptate. Crezi că Neil a vorbit cu cineva despre Sharon? Cu colegii... sau cu vreun profesor?

— Este posibil.

— Cît de serioasă este prietenia dumitale cu Sharon Martin. Scuză-mă, dar trebuie să ştiu.

— Foarte serioasă. Am de gînd să-i cer să se mărite cu mine.

— Am auzit că aţi apărut împreună la emisiunea Today, azi dimineaţă şi că aţi fost în total dezacord cu privire la pedeapsa capitală. Ea este teribil de supărată din cauza execuţiei lui Thompson, se pare.

— Se vede că lucrezi repede.

— Nu am încotro. Cît de mult afectează acest dezacord relaţia dintre voi doi?

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce am spus. Toată lumea ştie că Sharon Martin a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-l salva pe Ronald Thompson. A fost de cîteva ori acasă la Perry şi a putut afla numărul lui de telefon. Nu uita că nu apare în cartea de telefon. Crezi că există vreo posibilitate ca această răpire să fie...un bluf... pentru a întîrzia execuţia?

— Nu! Nu! Nu! Hugh, înţeleg că trebuie să iei în considerare şi această ipoteză, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi pierde vremea cu ea! Oricine a scris mesajul a putut copia şi numărul lui Perry, este în agendă chiar lîngă numărul doctorului. Sharon ar fi incapabilă să-mi facă una ca asta! Incapabilă!

Hugh nu părea convins.

— Domnule Peterson, am întîlnit mulţi oameni cumsecade în stare să calce legea pentru a apăra o cauză. Dar ţine cont de asta: dacă Sharon Martin a pus la cale răpirea, copilul este în siguranţă.

O rază slabă de speranţă licări în ochii lui Steve. Dimineaţă Sharon îi spusese: „Cum poţi fi atît de sigur, de hotărît, de nemilos?” Dacă aşa gîndea ea despre el, ar fi putut oare...? Speranţa din ochii lui Steve muri.

— Nu. Este imposibil.

— Foarte bine. Să lăsăm asta deocamdată. Ce-mi poţi spune despre corespondenţa dumitale? Ai primit ceva ameninţări, scrisori duşmănoase?

— Cîteva scrisori, pentru poziţia mea faţă de pedeapsa capitală, în special acum, cu execuţia lui Thompson. Nu este ceva suprinzător.

— Dar nu ai primit ameninţări directe?

— Nu.

Steve tresări uşor.

— La ce te gîndeşti? Întrebă repede Hugh.

— Săptămîna trecută m-a abordat mama lui Ronald Thompson. Îl duceam pe Neil la tratamentul cu antihistaminice, ca în fiecare sîmbătă. Ea ne aştepta în parkingul spitalului şi cînd am ieşit a venit lingă noi şi m-a rugat să-i cer eu Guvernatorului să-l cruţe pe Thompson.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că nu pot face nimic. Eram nerăbdător să-l duc pe Neil de-acolo, binenţeles că nu voiam ca el să afle despre execuţia de miercuri. Voiam să-l urc în maşină, să nu ne audă vorbind, aşa că m-am întors cu spatele la femeia aceea. Dar ea probabil a crezut că nu vreau să-i dau nici o atenţie şi a spus ceva de genul: „Cum te-ai fi simţit dacă ar fi fost copilul tău...cum te-ai fi simţit?” Şi a plecat.

Hugh îşi notă ceva în carnet.

— O să o verificăm şi pe ea.

Se ridică şi se întinse, amintindu-şi vag că acum cîteva ore era gata să plece acasă.

— Steve, încearcă să ţii minte că rezultatele noastre în rezolvarea în timp util a răpirilor sînt foarte bune, şi vom face tot ce este posibil pentru a rezolva şi acest caz. Acum te sfătuiesc să încerci să dormi cîteva ore.

— Să dorm?

Steve arăta complet năucit.

— Atunci măcar odihneşte-te. Du-te în camera dumitale şi întinde-te pe pat. Vom fi aici şi îţi vom da de ştire imediat ce vom avea noutăţi. Dacă sună telefonul, răspunde; am pus deja un microfon. Dar eu nu cred că vei mai primi alt mesaj în această noapte.

— Bine.

Zdrobit, Steve se duse în bucătărie să-şi ia un pahar cu apă, dar regretă imediat. Cutia de cacao şi paharul de sherry – mînjite acum cu un praf negru, pentru amprente, erau pe masă.

Sharon! Doar cu cîteva ore în urmă fusese aici, cu Neil. Nu realizase pînă acum cît de mult îşi dorea ca Neil să aibă încredere în ea şi să o iubească; pînă acum, în aceste trei săptămîni în care îi fusese atît de dor de ea, atît de dor!

Părăsi bucătăria, urcă la etaj, trecu de dormitorul lui Neil şi de camera de oaspeţi şi intră în dormitorul mare. Deasupra se auzeau paşi. Cei doi Lufts umblau de colo-colo prin camera lor. Nici ei nu aveau somn. Aprinse lumina în camera lui şi rămase în prag să privească. După moartea Ninei o remobilase -nu mai suporta să fie înconjurat de mobila veche, albă, pe care ea o iubea atît de mult. Înlocuise patul dublu cu un fotoliu pat pe schelet de alamă, cu tapiţeria în alb şi maron. O cameră bărbătească, aşa îl asigurase decoratoarea.

Niciodată nu a ţinut la această cameră. Era impersonală, inospitalieră şi singură, la fel ca şi el. Toată casa era aşa. O cumpăraseră pentru că voiau o proprietate cu vedere la mare. Nina îi spusese: „Este o casă cu reale posibilităţi. Dă-mi şase luni şi o să-ţi demonstrez”. Avusese doar două săptămîni.

Ultima dată cînd fusese acasă la Sharon, visase să schimbe această cameră, să renoveze toată casa, împreună cu ea. Sharon se pricepea să aranjeze o cameră ca să fie încîntătoare, caldă şi primitoare. Prin alegerea culorilor şi prin aspectul necăutat. Şi prin prezenţa ei.

Îşi scoase pantofii şi se întinse în pat. Era rece în dormitor, şi se înveli cu cuvertura aspră. Stinse lumina şi întunericul inundă camera. Afară, vîntul zgîlţîia crengile copacilor, izbindu-le de zidul casei. Într-un tîrziu, Steve căzu într-un somn agitat şi începu să viseze.

Sharon...Neil...îl rugau amîndoi să-i ajute...şi el fugea printr-o ceaţă deasă...printr-un tunel lung. La capătul tunelului era o cameră şi el trebuia să intre în această cameră. Ajunse şi deschise uşa; ceaţa se destrama, dispărea. Neil şi Sharon zăceau pe podea, cu eşarfe legate la gît, iar în jurul trupurilor lor străluceau linii fluorescente trase cu creta.

CAPITOLUL XXII

Era prea riscant să fie văzut seara tîrziu în jurul peronului 112. Paznicii care se învîrteau pe acolo l-ar fi observat, cu siguranţă, de aceea părăsi camera de la subsol la ora 11 fără 2 minute. La ora 11 fix sosea în staţie un tren şi el se putea amesteca fără nici o dificultate printre cei opt sau zece pasageri care coborau. Urcă alături de trei călători care mergeau spre ieşirea din Vanderbilt Avenue, ştiind că, pentru oricine priveşte, el va fi unul dintr-un grup de patru persoane.

Se despărţi de cei trei cînd ei se îndreptară spre Vanderbilt Avenue. Coti la dreapta, traversă strada şi se opri brusc. O camionetă a poliţiei, în colţul opus, remorca un Chevrolet maron. Tocmai găsiseră maşina!

Înveselit la culme, se îndreptă spre centru. Plănuise să dea un telefon dintr-o cabină aflată în faţă la Bloomingdale. Drumul pe jos pînă în Lexington Avenue îl răcori şi mai reduse din intensitatea dorinţei ce urcase în el cînd o sărutase pe Sharon. Şi ea îl dorea. Simţea asta. Poate ar fi făcut dragoste cu ea chiar atunci, dacă n-ar fi fost copilul. Chiar dacă era legat la ochi. S-ar fi simţit intimidat şi poate n-ar fi...

Ninsoarea se oprise, în sfîrşil, dar cerul era tot întunecat. Se înfioră la gîndul că pentru el starea drumurilor era de o importanţă vitală, mai ales cînd va lua banii.

Avea de gînd să sune la Perry, şi dacă n-ar fi găsit pe nimeni acasă, ar fi telefonat direct lui Peterson. Dar putea fi riscant. Avu noroc. Doamna Perry ridică receptorul la primul apel. Se cunoştea după voce că era foarte nervoasă, probabil că Peterson îi anunţase de dispariţia lui Neil şi Sharon. Îi transmise mesajul vorbind pe o voce joasă, hîrîită, pe care o exersase îndelung. Numai cînd ea îi ceruse să repete numele se enervase şi ridicase tonul. Mare neglijenţă! Dar probabil că femeia era prea speriată ca să observe ceva.

Rîse mulţumit de el însuşi. Dacă FBI-ul fusese anunţat, mai mult ca sigur că puseseră sub urmărire cabina de la Exxon. De aceea, dimineaţa, cînd îl va suna pe Peterson, îi va spune să se ducă la telefonul din staţia imediat următoare. Nu vor avea timp să pună microfoane şi în aceasta.

O cam speriase pe femeia aceea, Perry. Părăsi cabina mîndru de el, simţindu-se în al nouălea cer. O fată ce stătea în uşa unui mic magazin îi zîmbi. În ciuda frigului, purta o fustă mini; o pereche de cizme albe şi o jacheţică de blană, tot albă, completau ansamblul pe care el îl găsi încîntător. Părul scurt i se ondula pe lîngă obraji. Era tînără, nu avea mai mult de 18-19 ani şi îl plăcea. Fără nici o îndoială. Fata îl privea veselă şi se duse spre ea, dar se opri în mijlocul străzii. Era, evident, o prostituată şi, chiar dacă îl plăcea în mod sincer, nu putea risca să-l surprindă poliţia.

Dacă îi aresta pe amîndoi? Auzise el de planuri mari năruite de o greşeală minusculă.

Se îndepărtă cu stoicism, trimiţînd fetei un surîs anemic şi se grăbi spre Biltmore.

Acelaşi portar scîrbos îi întinse cheia. Nu mîncase nimic şi era flămînd. O să comande ceva de mîncare şi trei sticle de bere. La ora asta mereu i se făcea poftă de bere. Obişnuinţa, probabil.

În timp ce aştepta cei doi hamburgeri cu cartofi franţuzeşti, plăcinta cu mere şi berea, intră în baie să facă un duş. Camera aceea din gară era atît de rece, umedă şi murdară, îngheţase acolo! Îmbrăcă pijamaua pe care şi-o cumpărase special pentru această călătorie şi apoi cercetă cu atenţie costumul. Era curat.

Iată că venise şi mîncarea lui. Dădu băiatului de serviciu un bacşiş generos -în filme totdeauna procedau aşa. Prima sticlă de bere o bău pe nerăsuflate; pe a doua o savură împreună cu cei doi hamburgeri, iar pe ultima o sorbi pe îndelete, în timp ce asculta ştirile de la miezul nopţii. Iarăşi vorbeau despre Ronald Thompson: „Ultima şansă de comutare a pedepsei a fost epuizată ieri. Execuţia va avea loc mîine la ora 11 şi 30, aşa cum era stabilit...” Dar despre Neil sau Sharon – nimic.

Publicitatea era singurul lucru de care se temea, căci pînă la urmă, cineva ar fi putut să pună alături doi şi cu doi.

Fetele de luna trecută fuseseră o greşeală, dar nu se putuse stăpîni. N-ar fi trebuit să se învîrtă deloc prin zonă, dar cînd le-a auzit prin staţia radio cerînd asistenţă...pur şi simplu nu s-a putut stăpîni.

Gîndul la cele două fete îi înfierbîntă sîngele. Închise repede radioul. N-ar trebuL.asta o să-l excite...dar nu se putea stăpîni. Nu putea!

Scoase din buzunarul hainei un casetofon miniatural şi casetele de care nu se despărţea niciodată. Alese una din ele, o introduse în aparat, apoi se întinse în pat. Aşternutul era curat, apretat, plăcut la pipăit. De acum încolo o să doarmă la multe hoteluri. Cu Sharon.

Îşi puse căştile pe urechi şi declanşa minicasetofonul. Cîteva minute se auzi doar zgomotul unui motor de maşină, apoi un scrîşnet slab de frînă, sunetul unei portiere deschizîndu-se şi propria lui voce, prietenoasă şi amabilă. Lăsă caseta să se deruleze pînă ajunse la cea mai bună parte, apoi o puse iar şi iar, de nenumărate ori. Cînd se satură, în cel din urmă, opri casetofonul şi căzu într-un somn adînc. În urechei îi mai stăruiau încă hohotele disperate ale lui Jean Carfolli: „nu...te rog...nu...”

CAPITOLUL XXIII

Marian şi Jim Vogler nu puteau dormi şi discutară pînă tîrziu în noapte. În ciuda eforturilor lui de a o consola, Marian era disperată:

— Nu mi-ar fi părut atît de rău dacă nu cheltuiam atîţia bani cu ea. 400 de dolari! Dacă trebuia să ne fure cineva maşina, de ce n-a furat-o săptămîna trecută, înainte de a o repara! Şi mergea atît de bine! Şi acum, cum mă mai duc eu la Perry? O să pierd slujba!

— Puiule, nu o să o pierzi. O să rog pe cineva să-mi împrumute 200 de dolari şi o să caut mîine altă rablă.

— Oh, Jim, adevărat?

Marian ştia cît de nesuferit îi era lui Jim să împrumute de la prieteni, dar dacă ar face-o...numai de data asta...

Era prea întuneric în dormitor pentru ca Jim să-i poată vedea faţa, dar simţi uşoara relaxare a trupului de lîngă el.

— Puiule, într-o zi o să rîdem amîndoi de toate lipsurile de acum! – o încuraja el.

— Aşa sper şi eu, oftă Marian şi se simţi dintr-o dată îngrozitor de obosită. Abia aţipiseră cînd zbîrnîi telefonul, făcîndu-i pe amîndoi să sară din pat. Jim pipăi pe noptieră şi ridică receptorul.

— Alo, da, aici Jim...James Vogler. Aseară. Într-adevăr. Oh, e grozav! Unde? Cînd? Cînd pot s-o iau? Glumiţi. Glumiţi. Da, e-n regulă. Strada 36, lîngă docuri. Ştiu. Bine. Mulţumesc.

Aşeză receptorul şi Marian îl privi incredulă.

— Maşina! Au găsit maşina!

— Da, în New York. Era parcată neregulamentar în centru şi poliţia a luat-o de acolo. Putem să o aducem mîine dimineaţă. Poliţaiul spunea că probabil a fost „împrumutată” de vreo bandă de puştani zănateci.

— Oh, Jim, e minunat!

— Mai este o mică problemă.

— Care?

Ochii lui Jim se încreţiră şi gura i se strînse.

— Puiule, poţi să crezi aşa ceva? Ne-au încărcat cu un tichet de parcare de 25 de dolari şi cu o taxă de remorcare de 50!

— Dar ăsta-i salariul meu pe prima zi de lucru!

Şi izbucni într-un hohot de rîs nervos la care se alătură curînd şi Jim.

A doua zi de dimineaţă, Jim Vogler lua trenul de 6 şi 15 spre New York şi, la 8 fără 5 cînd se înapoie cu maşină, Marian era gata de plecare. Punctuală, la ora nouă fix, intră în Driftwood Lane. Maşina se întorsese cu bine din călătoria ei ilegală la New York, şi acum avea şi cauciucuri de zăpadă. Chiar prindeau bine pe o vreme ca asta.

Un automobil frumos, Lin Mercury, era parcat în faţa garajului familiei Perry, dar Marian avea impresia că data trecută, cînd venise pentru angajare, îl zărise în faţa casei de vis a vis. Probabil că doamna Perry avea musafiri.

Opri Chevroletul lîngă Mercury, avînd grijă să nu-i blocheze ieşirea, şi ezită puţin înainte de a deschide portiera.

Era cam nervoasă...toată agitaţia asta cu furtul, chiar înainte de a-şi începe serviciul...

Suspină, mulţumi cerului că s-a terminat cu bine şi mîngîie cu dragoste scaunul de-alături cu mîna înmănuşată. Se opri, simţind ceva tare. Se aplecă şi cu două degete scoase din îndoitura pernei un obiect mic şi strălucitor. Ei bine, era o bijuterie pe care nu vor avea tupeul să o reclame. În ceea ce o privea, inelul era al ei. Îi despăgubea într-un fel de cei 75 de dolari pe care îi plătise Jim. Trase de mănuşă şi îşi puse inelul pe deget: se potrivea de minune.

Încrezătoare, Marian se îndreptă spre uşa de la bucătărie. Inelul acela era un semn bun. Abia aştepta să-i spună lui Jim!

CAPITOLUL XXIV

Telefonul din staţia Exxon sună fix la ora opt. Încercînd să-şi domolească bătăile spasmodice ale inimii, cu gura uscată ca o bucată de hîrtie, Steve ridică receptorul.

— Alo!

— Peterson...

Vocea era atît de slabă, de înăbuşită, încît trebui să facă eforturi pentru a o auzi.

— Peterson, în zece minute te sun în cabina de la ieşirea 21.

— Aşteaptă! Aşteaptă!

Dar în receptor nu se mai auzea decît bîzîitul de fond.

Privi disperat în lungul parkingului. Hugh venise în staţie cu cîteva minute înaintea lui şi acum stătea lîngă maşină, făcîndu-şi de lucru la una din anvelope. Steve ştia că îl urmăreşte.

Clătină din cap, sări în automobil şi întoarse către ieşirea din parcare. Din viteză îi aruncă o privire lui Hugh şi îl văzu urcîndu-se repede în maşină şi pornind pe urmele lui. Traficul era îngreunat de poleiul depus şi, cînd apăsă cu disperare pe acceleraţie, roţile patinară. N-o să reuşească niciodată să ajungă în zece minute!

Vocea aceea...abia putuse să o audă. Nici o şansă să poată fi localizat apelul. De data aceasta trebuia să prelungească discuţia cît de mult. Poate va recunoaşte şi el vocea. Pipăi hîrtia din buzunar; era necesar să scrie tot ce-i va spune Foxy.

Privi în oglinda retrovizoare: maşina cea verde, maşina lui Hugh, îl urma îndeaproape.

Era 8 şi 11 cînd se năpusti în cabină şi telefonul suna insistent.

— Peterson?

Trebui să-şi astupe cealaltă ureche ca să poată auzi ce spune.

— Vreau 82.000 în hîrtii de cîte 10, 20 şi 50. Fără bancnote noi. Să fii mîine dimineaţă la ora două în cabina telefonică de la intersecţia străzii 59 cu Lexington. Vino cu maşina proprie. Singur. Ţi se va spune unde să laşi banii.

— 82.000 de dolari. Steve începu să repete instrucţiunile în timp ce mintea îi lucra febril. „Ascultă intonaţia, încearcă să o memorezi...să o poţi reproduce...”

— Grăbeşte-te, Peterson!

— Scriu totul. O să aduc banii. Voi fi acolo. Dar de unde ştiu eu că fiul meu şi Sharon Martin sînt în viaţă? De unde ştiu că sînt la tine? Vreau o dovadă.

— Dovadă? Ce fel de dovadă? Vocea se enervase acum.

— O bandă...sau o casetă...cîteva cuvinte de la ei.

— O casetă!!!

Ce fusese chicotitul ăsta? Individul rîdea!

— Da. Vreau să o am, insistă Steve.

„Oh, Dumnezeule”, se rugă, „să nu fie o greşeală, te rog!”

— O să ai caseta, Peterson.

Auzi declicul de la celălalt capăt.

— Stai! Aşteaptă! Degeaba.

Steve se duse direct la Perry, aşa cum stabiliseră şi îl aşteptă pe Hugh. Prea nerăbdător pentru a sta în maşină, ieşi în şosea să facă cîţiva paşi şi se surprinse vorbind de unul singur:

— Oh, Doamne, ce se înlîmplă? Ce coşmar e ăsta? Hugh sosi după cîteva minute.

— Ce a spus?

Steve scoase hîrtia şi citi instrucţiunile.

— Ce poţi spune despre voce?

— Prefăcută, cred...foarte joasă. Chiar dacă aţi reuşit să o înregistraţi, nu cred că poate fi identificată.

Privirea îi rătăcea de-a lungul străzii, de parcă ar fi căutat un ajutor acolo, un fir cît de subţire.

— A promis să-mi aducă o casetă. Asta probabil înseamnă că sînt încă în viaţă.

— Sînt sigur că sînt în viaţă.

Hugh nu-i mai spuse că ar fi practic imposibil ca o casetă să ajungă la el înainte de a plăti răscumpărarea. Nu mai era timp ca tipul să o trimită recomandat; prin serviciul Mesagerii ar fi fost foarte uşor de depistat. Dat fiind că nu făcuse nici un fel de publicitate, era puţin probabil să lase caseta la un ziar sau post de radio.

— Şi răscumpărarea? Poţi scoate de la bancă 82.000 de dolari?

— Eu însumi n-am de unde scoate nici 5 cenţi. Am investit totul în revistă şi acum sînt pe geantă. Dar, mulţumită mamei lui Neil, am toată suma.

— Mama lui Neil?

— Da. A moştenit 75.000 de dolari de la bunica ei, chiar înainte de a muri. Am pus toată suma într-un fond pe numele lui Neil, pentru cînd va merge la colegiu. Cu dobînda, sînt exact 82.000.

— Exact 82.000! Domnule Peterson, cîţi oameni sînt la curent cu acest fond?

— Nu ştiu. Nimeni, cu excepţia avocatului meu şi a contabilului. Nu umblu peste tot povestind despre el.

— Dar Sharon Martin?

— Nu-mi amintesc să-i fi spus.

— Dar există posibilitatea să o fi făcut?

— Nu. Nu cred că i-am spus.

Hugh începu să urce treptele verandei.

— Domnule Peterson, va trebui să te gîndeşti foarte bine, şi să ţi-i aminteşti pe toţi cei care au cunoştinţă despre aceşti bani. Aceasta şi posibilitatea ca doamna Perry să-l poată identifica pe răpitor sînt singurele noastre piste.

Roger le deschise imediat. Puse un deget pe buze şi le făcu semn să intre. Era palid şi tras la faţă, cu umerii căzuţi.

— Tocmai a plecat doctorul; i-a dat Glendei un sedativ. Ea refuză să meargă la spital, dar doctorul e de părere că este în pragul unui alt infarct.

— Îmi pare rău, domnule Perry, dar trebuie să o rog să asculte o bandă. Am reuşit să înregistrăm primul apel de azi dimineaţă al răpitorului.

— Dar nu poate! Nu acum! Ar ucide-o!

Îşi duse mîna la frunte şi strînse din dinţi.

— Steve, îmi pare rău...Ce s-a întîmplat?

Ca un robot, Steve începu să povestească. Nu putea scăpa de senzaţia de ireal, de tragedie în care el nu avea nici un rol şi nu putea interveni. După o tăcere lungă, Roger vorbi în şoaptă:

— Glenda refuză să meargă la spital pentru că ştie că va fi nevoie să asculte banda aceea. Doctorul i-a dat un somnifer puternic, măcar cîteva ore să doarmă. Puteţi aduce înregistrarea puţin mai tîrziu? Acum nu se poate scula.

— Bineînţeles.

Se auzi zgomotul unei sonerii şi Roger se întoarse.

— Uşa din spate! Cine naiba...Oh, Doamne! Noua menajeră. Am uitat complet de ea.

— Cît timp o să stea pe-aici? Se repezi Hugh.

— Patru ore.

— Nu e bine. Ar putea auzi ceva. Prezintă-mă drept medic şi cînd plecăm noi trimite-o acasă. Spune-i că o chemi peste o zi sau două. Unde locuieşte?

— În Carley.

Ţîrîitul se auzi din nou.

— A mai fost aici în casă pînă acum?

— Săptămîna trecută.

— Poate c-o s-o verificăm şi pe ea.

— Bine.

Roger alergă la uşa din spate şi reveni cu Marian. Hugh o studie pe îndelete în timp ce gazda făcea prezentările. -I-am explicat doamnei

Vogler că soţia mea este bolnavă. Doamna Vogler... vecinul meu, domnul Peterson...şi...hm, doctorul Taylor.

— Bună ziua.

Avea o voce caldă, puţin timidă, şi o faţă plăcută.

— Ah, domnule Peterson, acea Mercury este maşina dumneavoastră?

— Da.

— Atunci acela trebuie să fi fost băieţelul dumneavoastră. Un copil foarte drăgălaş. Era în faţa casei cînd am venit aici săptămîna trecută şi l-am rugat să-mi arate locuinţa domnului Perry. A fost cît se poate de politicos. Trebuie să fiţi mîndru de el!

— Sînt mîndru de Neil.

Steve se întoarse cu spatele şi se duse lîngă uşă. Clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi şi puse mîna pe clanţa rece. „Dumnezeule, te rog...”

Hugh interceptă mîna doamnei Vogler, grijuliu să nu strîngă prea tare degetele împodobite cu un inel neobişnuit.

„Cam prea pretenţios pentru a spăla vase”, gîndi, şi expresia de pe chip i se schimbă dintr-o dată.

— Cred că este un adevărat noroc prezenţa doamnei Vogler aici, zise Hugh adresîndu-i-se lui Roger.

— Ştiu cît de grijulie este soţia dumneavoastră cu privire la casă. Ar fi bine ca doamna să înceapă lucrul chiar azi, cum era stabilit.

— Oh, da...înţeleg.

Roger se zgîia la Hugh, înţelegînd ce implicau spusele acestuia. Credea oare că femeia avea vreo legătură cu dispariţia lui Neil?

Zăpăcită, Marian îl privi pe Hugh, apoi pe Roger, şi în cele din urmă privirea i se opri asupra lui Steve care rămăsese cu spatele la ei. Poate gîndea că fusese nepoliticoasă oferindu-se să-i strîngă mîna. Poate trebuia să-şi ceară scuze. Ar trebui să ţină minte că aici era doar menajera. Întinse mîna spre umărul lui Steve, dar renunţă şi se mărgini să ţină uşa deschisă ca Hugh să poată ieşi. Apoi o închise încet şi inelul cel nou sună uşor lovindu-se de clanţă.

CAPITOLUL XXV

Nu voia să fie plîngăcios. Încerca din răsputeri să nu fie, dar se simţea ca atunci cînd începea astmul. Nu-l putea opri. I se punea un nod în gît, nasul se încreţea supărător şi lacrimi de bebeluş îi udau toată faţa. Şi la şcoală plîngea mult. Ştia că ceilalţi copii îl credeau un ţînc, şi învăţătoarea credea la fel, dar nu părea că asta o deranjează.

Nu era el de vină. Exista ceva înlăuntrul lui care îl necăjea mereu, ceva ca o grijă, ca o frică. Totul începuse în ziua cînd mami căzuse şi se dusese în rai. El se juca atunci cu trenuleţele. După aceea nu s-a mai jucat niciodată cu ele.

Amintirea acelei zile îl făcu să gîfiie. Nu putea respira pe gură din cauza cîrpei cu care era legat. Pieptul începu să i se ridice din ce în ce mai repede. Înghiţi şi o bucată de cîrpă îi intră în gură. Era aspră şi tare. Încerca să spună „Nu pot să respir” dar ticăloasa de cîrpă îi intra şi mai mult în gură. Acum o să înceapă să plîngă...

— Neil, astîmpără-te!

Vocea lui Sharon era caraghioasă şi răguşită, de parcă vorbea de undeva din burtă. Dar faţa ei era aici, lîngă a lui şi printr-un fel de pînză o simţea mişcîndu-se cînd îi vorbea. Probabil că avea şi ea ceva pe gură.

Unde erau oare? Era atît de frig, şi mirosea urît! Şi simţea ceva pe el, un fel de pătură, bănuia, care şi ea mirosea urît. Ceva îl strîngea peste ochi şi era întuneric.

Omul acela deschisese uşa şi-l trîntise jos. Îi legase pe amîndoi şi o dusese pe Sharon afară. Apoi se întorsese şi Neil se simţise luat pe sus şi băgat într-un fel de sac. Odată, cînd se jucau acasă la Sandy, el se ascunsese într-un sac de pînză pe care îl găsise în garaj. Atunci se simţise la fel. Nu-şi mai amintea nimic după ce omul îl băgase în sac, pînă cînd îl scosese Sharon de acolo. Era curios de ce nu-şi mai amintea. Aşa păţise şi cînd căzuse mami.

Nu voia să se gîndească la asta. Sharon spunea:

— Respiră încet, NeiL.Nu plînge, Neil...Eşti un băiat curajos. Probabil şi ea credea că e un ţînc plîngăcios.

Aseară, cînd a venit ea, plîngea. Doar fiindcă nu a vrut să mănînce ceaiul cu pîine prăjită pe care i-l dăduse doamna Lufts. Ea i-a spus:

— Se pare că trebuie să te luăm cu noi în Florida, să te mai îngrăşăm puţin! Şi el a priceput. Dacă tata se va însura cu Sharon, va fi cum a zis Sandy.

Nimeni nu vrea un băieţel bolnav şi o să-l trimită în Florida. Atunci începuse să plîngă.

Dar Sharon nu părea să fie supărată din cauză că el era bolnav. Spunea cu vocea aceea caraghioasă:

— Inspiră...expiră...încet...respiră...pe nas...

El încerca să facă ce-i spune: inspira...expira...

— Eşti un băiat curajos, Neil. Gîndeşte-te cum o să fie cînd o să le povesteşti prietenilor.

Cîteodată Sandy îl întreba despre ziua în care căzuse mami. Sandy spunea:

— Dacă cineva o bate pe mama mea, îl fac eu să se oprească!

Poate ar fi trebuit să-l oprească şi el pe omul acela. Voise să-l întrebe pe tata despre asta, dar n-a făcut-o niciodată. Tata îi spunea mereu să nu se mai gîndească la ziua aceea. Dar uneori nu putea să nu se gîndească.

Inspiră...expiră...Simţea părul lui Sharon pe obazul lui. Nu părea să o deranjeze că stătea aşa lipit de ea.

De ce îi adusese omul acela aici? El ştia cine e. Îl văzuse cu vreo două săptămîni în urmă, cînd domnul Lufts îl dusese acolo unde lucra omul. Avusese o mulţime de vise urîte de atunci. Începuse odată să-i povestească lui tati despre ele, dar doamna Lufts intrase în cameră imediat şi el s-a simţit prost şi nu a mai spus nimic. Doamna Lufts totdeauna îi punea întrebări tîmpite: „Te-ai spălat pe dinţi? Ai folosit şervetul la masă? Te simţi bine? Ai dormit bine? Ai mîncat tot? Te-ai udat la picioare? Ţi-ai aşezat hainele în dulap?” Şi niciodată nu-l lăsa să răspundă. Căuta în ghiozdanul lui să vadă dacă şi-a mîncat pacheţelul, sau îl punea să deschidă gura să vadă dacă a înghiţit tot.

Era cu totul altfel cînd era mami aici. Atunci, doamna Lufts venea doar o dată pe săptămînă pentru curăţenie. După ce mami s-a dus în rai, ea şi cu domnul Lufts s-au mutat în casă şi totul s-a schimbat.

Gîndindu-se la toate astea, ascultînd-o pe Sharon, iată că lacrimile dispăruseră singure! Îi era frică şi acum, dar nu ca în ziua cînd plecase mami şi el rămăsese singur. Nu era ca atuncL.Omul acela...

Respiraţia i se înteţi iar, sufocantă.

— Neil!

Acum Sharon îşi freca faţa de a lui.

— Încearcă să te gîndeşti cum o să fie cînd vom ieşi de aici. Tati o să fie fericit să ne vadă. Sînt sigură că ne scoate el de aici! Ştii, mi-ar plăcea să merg cu tine la patinoar. N-ai venit cu noi atunci cînd ne-am dus la New York. Plănuisem să mergem şi la zoo după aceea...

Acum chiar părea că Sharon vorbeşte serios. Avusese de gînd să meargă şi el la New York atunci, dar Sandy a rîs de el şi i-a zis că Sharon nu-l voia, dar l-a invitat numai ca să-i facă plăcere lui tati.

Acum iar vorbea:

— Tatăl tău îmi spunea că de la toamnă ar vrea să te ducă la meciurile de fotbal de la Princetown. Cînd eram la colegiu, eu obişnuiam

să merg la meciurile din Darmouth. Eram la un colegiu pentru fete, la două ore de Darmouth şi în week-end-uri ne strîngeam în grupuri mari şi plecam la meciuri.

Vocea lui Sharon era tare caraghioasă şi Neil nu ştia prea bine cu ce seamănă, dar în cele din urmă hotărî că era ca un mîrîit. Ca un mîrîit în şoaptă.

— Mulţi bărbaţi vin la meciuri cu întreaga familie. Tatăl tău e foarte mîndru de tine, e de părere că eşti foarte curajos cînd ai accese de astm. Spune că majoritatea copiilor s-ar purta foarte urît dacă ar avea, aşa ca tine, cîte un acces în fiecare săptămînă, dar tu niciodată nu te plîngi. Asta cere mult curaj...

Îi era foarte greu să vorbească. I se uscase gîtul şi încercă să înghită.

— Neil, hai să facem planuri. Eu aşa fac totdeauna cînd sînt bolnavă sau mi-e frică. Mă gîndesc la ceva frumos şi care ştiu că o să mă distreze. Anul trecut, cînd eram în Liban – Libanul este o ţară aflată cam la cinci mii de mile depărtare de noi – scriam o povestire despre războiul de acolo. Locuiam într-un loc mizerabil, ca ăsta, şi într-o noapte mi-a fost tare rău. Aveam gripă, făcusem febră şi mă durea corpul...mîinile şi picioarele...aşa cum mă dor acum...atunci am început să mă gîndesc la ceva frumos, la ce voi face cînd voi veni acasă. Şi mi-am amintit de un tablou care îmi plăcuse: marea şi un port cu cîteva bărci. Mi-am promis să-l cumpăr imediat ce ajung acasă. Şi l-am cumpărat, mi-am făcut singură un cadou.

Vocea îi scăzuse şi Neil trebuia să fie foarte atent ca să înţeleagă ce spune.

— Acum mă gîndesc că ar trebui să căutăm un cadou pentru tine, un cadou adevărat. Ştii şi tu că familia Lufts este nerăbdătoare să plece în Florida....

Neil simţi o gheară uriaşă strîngîndu-i pieptul.

— Încet, Neil! Inspiră...expiră...uşor! Ei bine, cînd tatăl tău mi-a arătat casa voastră şi am văzut camera în care locuiesc domnul şi doamna Lufts, m-am uitat pe fereastră şi priveliştea era exact ca în tabloul meu. Pentru că poţi să vezi tot portul şi bărcile şi insula. M-am gîndit că, în locul tău, după plecarea lor, aş lua camera pentru mine. Aş pune în ea rafturi pentru cărţi, dulapuri pentru jucării şi un birou. Terasa e atît de mare, că poţi monta şine peste tot pentru trenuleţele tale. Tati spunea că odată îţi plăcea să te joci cu ele. Şi eu aveam cînd eram mică. De fapt, erau trenurile tatălui meu, de cînd era el copil. Aş vrea să ţi le dau ţie.

„Cînd familia Lufts va pleca în Florida...Cînd familia Lufts va pleca în Florida...”

Deci Sharon nu se aştepta ca el să plece cu ei! Sharon spunea că va avea chiar camera lui!

— Şi acum mi-e frică şi nu mă simt bine, dar mă bucur că tu eşti lîngă mine. O să îi spun tatălui tău cît de curajos ai fost şi cîtă grijă ai avut să respiri încet, ca să nu te sufoci.

Stînca aceea uriaşă ce stătea pe pieptul lui Neil păru că se mai ridică puţin. Aşa cum mişca el dintele care stătea să-i cadă, la fel clătină vocea lui Sharon greutatea de pe pieptul lui. Deodată Neil simţi că îi este foarte somn. Mîinile îi erau legate, dar degetele şi le mişca şi încet-încet pipăi braţul lui Sharon pînă găsi ce voia: o bucată de mînecă pe care o apucă şi o strînse în mîna lui, şi apoi adormi.

Răsuflarea grea, hîrîită, părea că se stabilizase. Cu îngrijorare, Sharon ascultă şuierul subţire, simţind ridicarea chinuită, dar regulată acum, a pieptului slăbuţ. Camera era rece şi umedă, şi Neil era deja răcit. Dar bine că puteau sta strînşi unul lîngă altul; se mai încălzeau puţin.

Cît să fi fost ceasul? Ajunseseră aici puţin după 7 şi jumătate, şi tipul -Foxy -rămăsese cu ei cîteva ore. Cît să fi trecut de atunci? Acum era marţi. Foxy spusese că îi ţine aici pînă miercuri. De unde va face rost Steve de 82.000 de dolari? Şi ce înţeles avea toată această nebunie? Oare va încerca să intre în legătură cu părinţii ei? Ar fi fost cam dificil, căci acum locuiau în Iran. Trebuie să-i povestească lui Neil despre Iran şi despre tatăl ei, cînd se va trezi.

„Miercuri dimineaţa eu şi cu tine vom fi departe, şi o să las un mesaj unde poate fi găsit băiatul.” Trebuie să se poarte ca şi cînd are de gînd să plece cu el, să nu-i dea nimic de bănuit. Abia după ce Neil va fi în siguranţă, cînd va rămîne doar ea cu nebunul în gară, abia atunci va începe să ţipe. Indiferent de ce i s-ar putea întîmpla, trebuia să rişte.

Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, îi răpise? Fusese ceva neobişnuit în privirea lui cînd se uitase la Neil. Ca şi cum îl ura...şi se temea de el. Nu, imposibil. Şi totuşi...Îl ţinea oare cu ochii legaţi de teamă că l-ar putea recunoaşte? Poate era din Carley, şi Neil îl ştia, şi atunci cum ar fi putut să-l lase în viaţă? Neil îl văzuse deja, cînd tipul dăduse buzna în casă, îl privise stăruitor. L-ar recunoaşte dacă l-ar mai vedea, fără nici o îndoială. Foxy probabil îşi dădea şi el seama de asta, şi atuncL.avea de gînd să-l omoare după ce va căpăta banii?

Da, asta avea de gînd să facă. Chiar dacă pe ea o va scoate de aici, pentru Neil va fi prea tîrziu. Mîine. Miercuri.

Aşa trebuie că se simte şi doamna Thompson acum. Aceeaşi senzaţie de frică, de turbare şi de disperare, aceeaşi nevoie primară de a ocroti tinereţea cuiva drag.

Neil era copilul lui Steve şi Steve suferise deja prea mult. Acum probabil era înnebunit.

În aceste clipe, el şi doamna Thompson treceau prin aceleaşi chinuri. Sharon n-o învinuia pe biata femeie pentru ce-i spusese la telefon. Probabil nici ea nu credea ce spune.

Ron era vinovat, nimeni nu credea altceva. Şi asta doamna Thompson nu putea înţelege – că singura posibilitate de salvare era o dezaprobare unanimă a execuţiei.

Cel puţin ea încercase să-l ajute. „Oh, Steve" strigă în sinea ei, „acum înţelegi? Acum vezi?"

Încercă să frece sfoara ce-i lega încheieturile de zidul zgrumţuros, dar nu reuşi decît să-şi zdrelească pielea. Cînd se va întoarce Foxy, o să-i spună că are nevoie la baie. O să o dezlege şi atuncL.poate...

Îşi aduse aminte de fotografiile de pe perete. El era ucigaşul acelor femei, acum era sigură. Numai un nebun ar face fotografii în timp ce ucide...pentru ca apoi să le mărească şi să le agaţe pe pereţi!

Şi pe ea o fotografiase! Bomba aceea...dacă cineva ar încerca să intre...cîţi alţii pe lîngă ea şi Neil ar muri...?

Începu să se roage, dar nu putea să spună decît: „Te rog, fă ca Steve să ne găsească! Te rog nu-i lua copilul!"

Aşa se ruga probabil şi doamna Thompson: „Cruţă-mi fiul!"

Timpul trecea îngrozitor de greu. Braţele şi picioarele nu o mai dureau; acum îi amorţiseră. În mod miraculos, Neil dormea. Din cînd în cînd gemea, icnea, respiraţia i se accelera, dar recădea apoi într-un somn liniştitor.

Probabil noaptea era pe sfîrşite, deoarece uruitul trenurilor se auzea din ce în ce mai des. La ce oră începea oare circulaţia? Pe la cinci, după cîte îşi amintea. Cam atît trebuia să fie ceasul acum. Pe la ora opt gara va geme de lume. Presupune...doar presupune că bomba ar exploda atunci!

Neil începu să se agite în somn. Vorbea ceva...dar nu se înţelegea nimic. Se trezise.

Încercă să deschidă ochii, dar ceva îl împiedica. Avea nevoie la baie; îl dureau mîinile şi picioarele şi respira cu greutate. Apoi îşi aminti ce se întîmplase. Alergase la uşă strigînd: „Oh e-n regulă!" şi descuiase. De ce spusese asta?

Memoria îi reveni şi stînca de pe piept începu iar să apese. Simţea răsuflarea lui Sharon mîngîindu-i faţa. Undeva departe se auzea şuierul unui tren. Un tren...

Şi mami...El alerga pe scări. Omul o lasă pe mami să cadă şi se întoarce spre el.

Şi apoi omul se uită la el. E speriat şi transpirat. Nu!

Omul care împinsese uşa seara trecută, omul care se uitase la el...mai făcuse asta şi înainte. Venise la el. O lăsase pe mami să cadă şi venise la el.

Se aplecase şi se uitase la el, şi întinsese mîinile. Apoi se întîmplase ceva. Soneria. Soneria de la uşa din faţă. Omul fugise. Neil îl vedea fugind. De asta visa mereu ziua aceea. Din cauza părţii pe care o uitase...partea aceea înfricoşătoare cînd omul venise la el şi se aplecase cu mîinile întinse... Omul acela...Omul cu care vorbise domnul Lults...Şi seara trecută intrase în casă şi se aplecase spre el.

— Sharon!.

Vocea îi era răguşită din cauza şuierului din piept.

— Da, Neil, sînt aici.

— Sharon, omul acela...omul acela rău care ne-a legat...

— Da, dragule...nu-ţi fie teamă. Am eu grijă de tine.

— Sharon, acesta este omul care a ucis-o pe mama mea.

CAPITOLUL XXVI

Trebuia neapărat să meargă în camera ei. Oricît de frig era, trebuia să se ducă, îi era dor de ea. Cîteva ziare puse între pături vor rezolva problema frigului. Baraca de pe Strada zece unde dormise în timpul iernii, împreună cu Rosie şi alţi cîţiva prieteni, era acum prea aglomerată. Avea nevoie de puţină singurătate. Avea nevoie de colţişorul ei în care să viseze.

Cu ani în urmă, în tinereţea ei, după ce citise articolele Louelei Parsons şi ale Heddei Hopper, Lally obişnuia să adoarmă legănată de un vis frumos: fata bătrînă fără prieteni devenea o vedetă strălucitoare, un star ce era întîmpinat în Grand Central Station de cohorte întregi de reporteri şi admiratori. Uneori purta o capă de vulpe argintie – cînd intra la Twentieth Century Limited; alteori era îmbrăcată într-un taior suplu de mătase, iar secretarul ei personal o urma ducînd în mînă caseta cu bijuterii.

O dată se închipuise în rochie de seară, căci mergea direct la premiera noului ei film pe Broadway.

După o vreme, visele începură să pălească şi Lally acceptă viaţa aşa cum era: întunecată, monotonă, plină de singurătate. Dar de cînd sosise la New York, petrecîndu-şi tot timpul în Grand Central, era ca şi cum îşi retrăia tinereţea ei ca star, nu mai era o fantezie, şi mai tîrziu, cînd Rusty îi dăduse cheia acelei încăperi, cînd dormea ascunsă în adîncul gării ei, viaţa devenise perfectă.

Marţi dimineaţă la 8 şi jumătate, cu sacosa în braţe, Lally se îndrepta către peronul 112. Planul ei era să coboare rampa împreună cu puhoiul ce aştepta trenul de 9 fără zece minute şi apoi să se furişeze nevăzută spre subsol.

În drum se opri la Nedicks unde îşi oferi o cafea şi două gogoşi. Pescuise deja de pe un stand ziarele de dimineaţă: „Times” şi „News”. Tipul care aştepta în faţa ei să fie servit i se părea oarecum cunoscut. Ei, dar ăsta era cel care îi stricase planurile ieri seară, coborînd pe peronul 112 împreună cu fata în haina gri. Încă ranchiunoasă, îl auzi comandînd două cafele, lapte şi cornuri, apoi îl urmări cum plăteşte, îşi ia pachetele şi pleacă. Oare lucra pe-aici pe undeva? Nu prea credea.

După ce ieşi de la Nedicks, mai rătăci o vreme prin sala de aşteptare, plimbîndu-se de colo-colo, pentru ca poliţaii care o cunoşteau să nu creadă că se purta altfel decît de obicei. În cele din urmă se strecură prin mulţimea ce alerga să prindă trenul de Mount Vernon, ocoli ultimul vagon şi se pregătea să cotească la dreapta, cînd îl văzu: individul care cumpărase cafea, lapte şi cornuri. Individul care îi stricase

planurile ieri seară. Era cu spatele la ea şi într-o clipă dispăru în adîncul staţiei.

Pe acolo nu se putea duce decît într-un singur loc. Camera ei!

De-asta coborîse el aseară pe platformă. Nu aştepta trenul. Se dusese în camera ei cu fata aceea.

Iar acum cumpărase două cafele, lapte şi cornuri. Deci fata era încă acolo.

Lacrimi amare de dezamăgire inundara ochii lui Lally. Îi luaseră camera. Camera ei! Dar nici o problema, rezolvase ea atîtea greutăţi în viaţă, o va rezolva şi pe asta. O să pîndească, şi cînd va fi sigură că individul este plecat, va intra în cameră şi îi va spune fetei ca poliţaii au aflat despre ei şi vin să-i aresteze. O să o sperie destul ca să plece. El avea mutră de tîrîie-brîu, dar fata nu parea genul care să-şi ducă zilele prin gări. Probabil că ei i se părea totul o joacă, aşa că o s-o şteargă repede, luîndu-şi şi tipul cu ea.

Încîntată de festa pe care avea de gînd sa le-o joace, Lally îşi lăsă imaginaţia să zburde în voie, cu gîndul la fata ce lenevea acum în patul ei aşteptîndu-şi prietenul. „Nu te întinde prea mult, drăguţo, o să ai musafiri cît de curînd!”

CAPITOLUL XXVII

Steve, Hugh, cei doi Lufts şi agentul Hank Lamont stăteau în jurul mesei din sufragerie pe care Dora Lufts tocmai asezase un ibric mare cu cafea şi cîteva brioşe proaspete. Steve stătea cu bărbia în palmă, privind în jur fără pic de interes. Chiar cu o seară înainte Neil îi spusese: „Tati, tu îmi zici mie mereu să nu stau cu coatele pe masă, dar tu numai aşa stai”.

Alungă repede din minte gîndul la seara trecuta. N-avea nici un rost. Mai bine să se concentreze asupra a ceea ce ar putea face. Îşi fixă atenţia pe Bill Lufts şi începu să-l studieze. Era evident că se consolase în timpul nopţii cu ceva băutură; ochii îi erau injectaţi şi mîinile îi tremurau vizibil.

Ascultaseră cu toţii înregistrarea primului apel telefonic, dar nimeni nu putuse recunoaşte vocea aceea neclară, abia auzită. Hugh derulase banda de trei ori, apoi oprise aparatul.

— Imediat ce domnul Perry ne va anunţa că soţia sa ne poate primi, îi vom duce şi dînsei caseta. Dar pînă atunci trebuie să punem la punct cîteva amănunte.

În primul rînd, un agent va fi detaşat aici în mod permanent, pînă la rezolvarea cazului. Ca să fiu sincer, cred că tipul care îşi spune Foxy este destul de inteligent ca să nu mai sune aici sau la Perry, probabil îşi dă seama că am pus telefoanele sub urmărire, însă totdeauna exista o şansă...

Domnul Peterson trebuie să plece la New York, şi dacă sună telefonul, dumneavoastră, doamnă Lufts, veţi răspunde imediat. Agentul Lamont va fi la post şi va înregistra convorbirea. Tot ce aveţi de făcut este să-l ţineţi pe Foxy cît mai mult la aparat. Credeţi că vă puteţi descurca?

— O să încerc, scînci Dora.

— Încă ceva, doamnă Lufts, aţi anunţat la şcoală că Neil este bolnav?

— Da. Exact la ora 8 şi jumătate, aşa cum mi-aţi spus. Hugh se întoarse spre Steve:

— Aţi luat legătura cu redacţia, domnule Peterson?

— Editorul mi-a sugerat ieri seară să-l iau pe Neil într-o călătorie cîteva zile, pînă...după execuţia lui Thompson. Am lăsat vorbă că i-am urmat sfatul.

Hugh i se adresă apoi lui Bill Lufts:

— Domnule Lufts, aş dori să nu ieşiţi din casă, astăzi cel puţin. Ar putea acest lucru să-i pară cuiva neobişnuit?

— Doar prietenilor de la circiuma Mill Tavern, susură consoarta lui Bill.

— Bine, vă mulţumesc amîndurora.

Fiind astfel concediaţi, cei doi se ridicară şi părăsiră camera trăgînd uşa în urma lor, dar fără s-o închidă.

Hugh se întinse şi o trînti cu zgomot ostentativ, apoi ridică o sprînceană spre Steve:

— Nu cred că cei doi pierd ceva din ce se discuta în casa asta! Steve ridică din umeri.

— Ştiu. Dar, de cînd Bill s-a pensionat, au rămas aici fiindcă i-am rugat eu. Sînt foarte nerăbdători să plece în Florida.

— Spui că au stat aici doi ani?

— Chiar puţin mai mult. Dora a fost menajera noastră. Venea la noi o dată pe săptămînă încă dinainte de naşterea lui Neil. Strîngeau bani pentru pensie şi, cînd Nina a fost ucisă, am avut nevoie de cineva care să aibă grijă de Neil. Abia ne mutasem aici şi le-am propus să folosească ei camera mare de la al treilea etaj. Astfel puteau economisi banii de chirie, iar eu îi plăteam Dorei la fel ca înainte pentru slujba de menajeră.

— Cum a mers?

— Rezonabil. Ţin amîndoi foarte mult la Neil, iar ea îi poartă de grijă cu multă atenţie...poate cu prea multă, îl cicăleşte mereu. Dar de cînd Bill a ieşit la pensie şi se învîrte toată ziua fără nici o treabă, s-a cam apucat de băutură.

Ca să fiu sincer, îmi pare bine că vor să plece.

— Şi ce-i mai reţine aici? Banii? – aruncă Hugh.

— Nu, nu cred. Dora ar vrea să mă vadă recăsătorit, ca Neil să aibă iar o mamă. Dora este într-adevăr un suflet bun.

— Şi acum speri să te căsătoreşti cu Sharon Martin?

— Asta sper.

Fără astîmpăr, Steve se ridică şi se duse la fereastră. Începuse iar să ningă, des şi liniştit. I se părea că are tot atîta control asupra propriei sale vieţi, cît avea şi unul din fulgii aceia de zăpadă asupra ultimei sale destinaţii...să cadă pe casă, pe pomi, pe stradă, să se topească sau să îngheţe, să fie măturat, luat de vînt sau călcat în picioare.

Ei, acum începea să fantazeze şi nu era timp pentru aşa ceva. Deliberat îşi forţă mintea să se întoarcă în prezent. Nu era un neajutorat ca să aştepte de undeva salvarea. Nu mai putea sta aici inactiv. Trebuia să facă ceva.

— Mă duc să-mi iau carnetul de conturi şi plec la New York, îi zise lui Hugh.

— Un minut, domnule Peterson. Mai avem de discutat cîteva probleme. Steve se întoarse, dar rămase în picioare privindu-l pe Hugh.

— Ce se întîmplă dacă nu primeşti nici o înregistrare cu vocile lor?

— Mi-a promis!

— S-ar putea să nu se ţină de cuvînt. Chiar admiţînd ca o înregistrează, cum ar putea să ţi-o trimită? Întrebarea este: eşti dispus să plăteşti fără nici o dovadă ca sînt în viaţă?

După un moment de gîndire, Steve răspunse:

— Da. Nu vreau să-l înverşunez. Poate are de gînd să lase banda sau caseta undeva, aşteptînd să fie găsită şi pe urmă, dacă nu urmez instrucţiunile...

— Bine. Discutăm mai tîrziu despre asta. Dacă nu apare nimic pînă la ora două, cînd trebuie să te sune spune-i ca n-ai primit dovada. Dacă pretinde că a lăsat-o undeva, o putem găsi uşor.

Şi acum cealaltă problemă. Vrei să-i dai bani gheaţă...adică, vreau să spun...putem marca bancnotele ca să le dăm de urmă uşor.

— Nu. Nu vreau să-mi asum riscul. Banii din cont sînt pentru educaţia lui Neil. Dacă i se întîmplă ceva...

— Bine. Deci scoţi banii din cont, apoi te duci cu ei la Federal Reserve Bank unde omul nostru va fotografia bancnotele. Aşa, cel puţin vom avea...

— Nu vreau bani marcaţi!

— Dar n-am spus că îi marchează. Răpitorul nu are cum să afle că îi fotografiem. Însă asta cere timp; 82.000 de dolari în hîrtii de cîte 10, 20 şi 50...va fi mult de lucru.

— Stiu.

— Domnule Peterson, aş vrea să te rog să iei cîteva măsuri de precauţie. Mai întîi, lasă-ne să montăm o cameră foto în maşina dumitale. Aşa vom avea cel puţin o pistă; poate vom obţine o fotografie a răpitorului, sau măcar numărul maşinii pe care o conduce. Am vrea, de asemenea, să instalăm un emiţător ca să te putem urmări de la distanţă. În ultimul rînd – şi acest lucru numai dacă eşti de acord – vreau să disimulăm un trasor electronic în geanta cu bani.

— Şi dacă îl găseşte?

— Şi dacă nu-l montăm şi tipul te lasă baltă? Plăteşti răscumpărarea şi nu capeţi nici copilul, nici pe Sharon. Crede-mă, domnule Peterson, principala noastră preocupare este să-i aducem înapoi în siguranţă.

După aceea ne concentrăm asupra prinderii criminalului. Dar, aşa cum ţi-am spus, asta depinde de dumneata.

— Domnule Taylor, ce-ai fi făcut dumneata dacă ar fi fost copilul şi...soţia dumitale?

— Domnule Peterson, nu avem de-a face cu oameni normali. Nu-i atît de simplu: dai banii şi iei copilul...şi pe Sharon. Poate le va da drumul. Poate. Dar poate îi va abandona undeva, în imposibilitatea de a se elibera singuri. Trebuie să ţii cont de asta. Cel puţin aşa vom şti ce zonă avem de cercetat pentru a-i găsi.

Steve oftă resemnat.

— Fă aşa cum crezi. Eu plec la New York cu maşina lui Bill...

— Nu. Ar fi bine să foloseşti propria dumitale maşină şi să o parchezi în faţa băncii, ca de obicei. Este foarte posibil ca mişcările să-ţi fie supravegheate. Vei avea o coadă...un agent te va urmări de la distanţă. Lasă cheile maşinii sub banchetă. În timp ce îţi vei rezolva problemele la bancă, noi vom instala tot echipamentul. Şi acum, uite unde trebuie să te duci cu banii...

Steve luă trenul de 11 fără 20 de minute spre New York şi ajunse la Grand Central Station la 12 fără 25. Hotărî să meargă pe jos pînă la Parc Avenue.

Senzaţia de inutilitate şi tristeţe se adîncea pe măsură ce se apropia de Strada 51. Ignorînd vremea rece, locuitorii metropolei ieşiseră din case în număr mare. Nu mai departe de ieri dimineaţă, stătuse şi el cu Sharon sub ninsoare, la cîteva blocuri de aici, şi-i luase faţa în mîini, şi-o sărutase. Buzele ei nu-i răspunseseră, la fel cum nici el nu-i răspunsese Ninei cînd îl sărutase în acea ultimă zi.

Ajunse la bancă, unde ştirea că doreşte să retragă toţi banii din contul lui Neil – mai puţin 200 de dolari – a fost primită cu o ridicare de sprînceană. Casiera îl lăsă să aştepte şi ieşi să se consulte cu unul din vicepreşedinţi. Acesta se îndreptă grăbit spre Steve.

— Domnule Peterson s-a întîmplat ceva?

— Nu, domnule Strauss, vreau doar să retrag nişte bani.

— Atunci va trebui să completaţi nişte formulare federale. Aşa se obişnuieşte pentru o sumă atît de mare. Sper că nu aţi fost nemulţumit de serviciile noastre.

Steve încercă să rămînă cît putea de calm.

— Deloc.

— Foarte bine. Puteţi completa formularele necesare la mine în birou. Poftiţi, vă rog.

Înainte de a termina el de scris toate informaţiile necesare, intră şi casiera aducînd cecul gata completat. Domnul Strauss îl semnă şi i-l întinse lui Steve, încruntîndu-se uşor:

— Nu vreau să fiu indiscret, domnule Peterson, dar...s-a întîmplat ceva? Vă putem ajuta în vreun fel?

Steve se ridică:

— Nu, nu, mulţumesc domnule Strauss.

Chiar şi el îşi dădu seama cît de neconvingător sunase răspunsul.

— Sper că nu. Noi vă apreciem şi vă stimăm, atît în calitate de client, cît şi ca prieten, sper. Dacă există într-adevăr o problemă, şi dacă vă putem ajuta, vă rog să ne permiteţi să o facem.

— Sînteţi foarte amabil, dar vă asigur că totul este în regulă.

Puse cecul în buzunar, îşi luă valiza şi chemă un taxi. Ajunse la Federal Reserve Bank, un funcţionar îl conduse într-o cameră specială unde agenţii FBI fotografiau bancnotele pe care le primise în schimbul cecului.

„Regele-i în vistierie, unde-şi numără averea...”

Era un cîntec pe care Nina obişnuia să i-l cînte lui Neil ca să-l adoarmă.

Ajunse înapoi la Grand Central tocmai cînd trenul de 3 şi 5 părăsea peronul. Următorul tren pleca abia peste o oră, aşa că telefonă acasă. Răspunse doamna Lufts şi imediat se auzi vocea agentului Lamont pe derivaţie. „Nici o noutate. Nici o informaţie despre casetă. Hugh Taylor vine imediat ce-şi termină treburile.”

Perspectiva unei ore întregi de pierdut îl înspăimînta. Îl durea capul, o durere ce pornea din mijlocul frunţii şi radia înspre tîmple, strîngîndu-le ca într-o menghină. Îşi aduse aminte că nu mîncase nimic de ieri de la prînz. Hotărî să coboare la barul Oysted şi să comande o porţie de ostropel de stridii şi ceva de băut. În drum trecu prin faţa telefonului de la care încercase aseară să sune acasă. Acolo începuse coşmarul. Simţise imediat că s-a întîmplat ceva rău. Nu trecuseră decît 20 de ore de atunci, dar lui i se părea că trecuse o viaţă.

20 de ore! Unde erau acum Sharon şi Neil? Oare ei au mîncat ceva? Era atît de frig afară! Oare unde stăteau ei era cald? Cu siguranţă că, dacă era posibil,

Sharon avea grijă de Neil. Dacă Sharon ar fi răspuns aseară la telefon...şi-ar fi petrecut seara împreună toţi trei aşa cum plănuiseră. Şi după ce Neil s-ar fi dus la culcare, el ar fi spus: „Sharon, poate ar fi mult mai bine pentru tine să mai aştepţi. Dar nu mai aştepta. Mărită-te cu mine. Ne simţim bine împreună”. Probabil că l-ar fi refuzat, pentru că dispreţuia poziţia lui faţă de pedeapsa capitală. Dar nu-şi putea schimba părerea, era sigur că are dreptate.

Oare aşa se simţea acum mama lui Thompson? Chiar dacă pentru băiat chinul va lua sfîrşit, ea va suferi toată viaţa de acum înainte.

Cum ar fi suferit şi el dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui Neil sau lui Sharon.

Gara începea să se aglomereze. Personalul administrativ îşi terminase ziua de lucru şi se grăbea să părăsească staţia înainte de apariţia navetiştilor. Vizitatorii de o zi ai oraşului se îngrămădeau în faţa panourilor de afişaj, nerăbdători să prindă un tren cît mai repede pentru a ajunge la casele lor înainte de cină.

Steve coborî scările şi intră la Oysted Bar. Localul era aproape gol, căci ora prînzului trecuse, iar pentru cină era încă prea devreme. Se aşează pe un taburet înalt, ţinîndu-şi cu grijă servieta sub picior.

Luna trecută se întîlnise aici cu Sharon şi mîncaseră împreună. Ea era încîntată de răspunsul favorabil primit în urma campaniei pe care o dusese pentru comutarea pedepsei lui Thompson. „O să reuşim, Steve”, îi spusese şi apoi îi vorbise despre călătoria pe.care voia să o facă pentru a căpăta un sprijin mai puternic.

„O să-mi fie dor de tine”, îi spusese el.

„Şi mie o să îmi fie dor, Steve.”

Te iubesc, Sharon. Te iubesc, Sharon. Te iubesc, Sharon. Oare atunci i-o spusese?

Dădu pe gît paharul de martini şi rămase în faţa porţiei de stridii, fără a o gusta, pînă la ora 4 fără 5 minute, cînd plăti şi părăsi barul.

Nu observă că, în timp ce se îndrepta spre vagonul rezervat fumătorilor, un bărbat ascuns în dosul unui ziar îl urmărea cu ochi strălucitori cum îşi făcea loc prin mulţime ţinînd strîns în mînă valiza cea grea.

Bărbatul cu ochi strălucitori cobori şi el în Carley, dar aşteptă liniştit pe platformă pînă ce Steve ajunse în parkingul din faţa gării şi se urcă în maşina echipată acum cu camere foto puternice, ascunse în interiorul farurilor şi în spatele oglinzii retrovizoare.

CAPITOLUL XXVIII

Glenda Perry dormi pînă la ora unu, cînd zgomotul unei maşini îi îndepărtă orice urmă de somn. Înainte de a deschide ochii, rămase o clipă complet nemişcată, aşteptînd. Dar durerea aceea care îi acompania în ultimul timp orice mişcare nu apăru.

Îi fusese rău în timpul nopţii, mult mai rău decît îl lăsase pe Roger să înţeleagă. Medicul era îngrijorat de electrocardiogramă, dar ea nu avea de gînd să meargă la spital.

Ştia de ce durerile deveniseră atît de frecvente de o bună bucată de vreme: tînărul Thompson. Era atît de tînăr -un copilşi mărturia ei fusese decisivă în stabilirea vinovăţieL.şi a execuţiei.

— S-a ciocnit de dumneavoastră, doamnă Perry...

— Da, cînd fugea din casă.

— Era întuneric, doamnă Perry, sînteţi sigură că nu era altcineva?

— Sigură. S-a oprit un moment în uşă înainte de a mă lovi. Lumina din bucătărie era aprinsă...

Şi acum...Sharon şi Neil! „Oh, Doamne, lasă-mă să-mi amintesc!” Gheara aceea în piept, iarăşi...! Luă o tabletă de nitroglicerină şi rămase nemişcată.

Foxy. Felul cum pronunţase, cum rostise numele...Ce asociere ar putea face? Nu-şi amintea, nu putea, deşi era sigură că nu trecuse prea mult timp de cînd auzise vocea aceea.

Uşa se deschise şi capul lui Roger se strecură înăuntru.

— E-n regulă, iubitule, m-am trezit.

— Cum te simţi?

Se apropie de pat şi-i luă mîna.

— Binişor. Cît timp am dormit?

— Peste patru ore.

— Ce maşină s-a auzit puţin mai înainte?

— Doamna Vogler, tocmai pleca.

— Oh, am uitat de ea! Ce-a făcut?

— Şi-a găsit de lucru în bucătărie toată ziua. Pusese scara şi trebăluia sus pe dulap.

— Slavă Domnului! Mie mi-a fost frică să mă sui acolo şi cred că a găsit un praf...Roger, ce s-a mai întîmplat? A vorbit Steve cu...Foxy?

Se aşeză lîngă ea şi îi povesti totul.

— Crezi că-i poţi primi acum?

— Da.

15 minute mai tîrziu, proptită bine pe cîteva perne, cu o ceaşcă de ceai în mînă, Glenda îl aştepta pe Hugh.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că mă primiţi, doamnă Perry. Am înţeles că nu vă simţiţi bine şi că acesta este un efort pentru dumneavoastră.

— Domnule Taylor, îmi este şi ruşine că v-am făcut să vă irosiţi întreaga dimineaţă. Vă rog, porniţi înregistrarea aceea.

Ascultă cu încordare scurta discuţie şi clătină din cap.

— Este mult prea încet. Mi-e imposibil. Dezamăgirea de pe faţa lui Hugh era evidentă, dar cînd vorbi, glasul său era rece şi plat.

— Bine, doamnă Perry. Vă mulţumesc foarte mult pentru bunăvoinţă. O să trimit înregistrarea la analiză; cînd vom pune mîna pe răpitor, poate ne va ajuta la confirmarea identităţii.

Se ridică şi puse mîna pe casetofon.

— Nu...aşteptaţi! Aceasta este singura înregistrare a vocii?

— Nu. Am făcut şi copie pe bandă.

— Puteţi să-mi lăsaţi mie caseta?

— De ce?

— Pentru că sînt sigură că îl cunosc pe omul cu care am vorbit aseară. Sînt sigură! Vreau să rememorez tot ce am făcut în ultimele săptămîni, poate îmi voi aminti. Şi aş vrea să mai pot asculta vocea.

— Doamnă Perry, dacă v-aţi putea aminti măcar...Cînd observă privirea lui Roger, Hugh îşi muşcă buzele şi se opri. Părăsi repede camera, urmat de soţul

Glendei.

După ce închise uşa, Roger întrebă:

— De ce v-aţi răzgîndit în privinţa doamnei Vogler? Doar nu o suspectaţi?

— Trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile. Deşi ea pare curată -fire serioasă, situaţie familială bună -...A fost doar o coincidenţă faptul că a adus vorba despre Neil. Şi, oricum, are cel mai bun alibi pentru seara trecută, la fel ca şi soţul ei.

— Care?

— Casierul de la cinema a remarcat-o atît la intrare cît şi la ieşirea de la film, iar soţul ei a fost văzut de către vecini acasă, împreună cu copiii. Şi puţin după ora şapte erau amîndoi la secţia de poliţie pentru a reclama că li s-a furat maşina.

— Da, a spus ceva despre asta. A avut noroc că au găsit-o atît de repede.

— Mda...Ea îşi regăseşte rabla după o noapte şi noi nu putem da de urma a doi oameni răpiţi! Domnule Perry, ce impresie v-a făcut Sharon Martin?

O credeţi capabilă să plănuiască aşa ceva?

— Nu. Instinctul meu îmi spune că nu.

— Dar ce credeţi despre relaţia ei cu domnul Peterson?

Roger îşi aminti cu emoţie de ultima lor vizită aici. Sharon părea cam deprimată şi, prinzînd un moment cînd Steve era la bucătărie după gheaţă, Glenda o întrebase ce o necăjeşte. Sharon plecase capul cînd răspunsese: „Neil...nu vrea să mă accepte”. Apoi, cînd Steve revenise în cameră, îi ciufulise părul trecînd pe lîngă ea. Roger îşi amintea bine expresia de pe feţele lor în acel moment. Era aceeaşi.

Îşi alese cu grijă cuvintele şi spuse:

— Cred că erau.. că sînt...foarte îndrăgostiţi unul de altul, mult mai mult decît îşi dau ei seama. Sharon este tulburată de faptul că Neil o respinge şi, bineînţeles, asta îl îngrijorează şi pe Steve. În plus, el este la pămînt din punct de vedere financiar; tot ce a avut a investit în revista la care lucrează. Sînt sigur că îşi va reveni, dar faptul îl preocupă şi îl necăjeşte. Mi-a spus chiar el de cîteva ori.

— Şi apoi a intervenit execuţia lui Thompson.

— Da. Glenda şi cu mine am sperat amîndoi ca Sharon să reuşească să-l salveze. Glenda s-a îmbolnăvit chiar de inimă din cauza rolului pe care l-a avut în condamnarea băiatului.

— Din cîte ştiţi dumneavoastră, i-a cerut vreodată Sharon domnului Peterson să intervină pe lîngă Guvernator?

— Cred că îşi dă seama şi singură că Steve n-ar face aşa ceva şi că nici Guvernatorul nu ar ceda unui simplu apel emoţional. Nu uita că deja a fost sever criticat pentru cele două amînări acordate pînă acum.

— Dar despre cuplul Lufts...ce părere aveţi? Credeţi că ar putea fi amestecaţi în această afacere? Am înţeles că încearcă să strîngă ceva bani; au acces la numărul dumneavoastră de telefon – care nu este public; ar putea şti şi despre existenţa contului din bancă.

Roger clătina din cap.

— Nici gînd. Dacă Dora face ceva cumpărături pentru Glenda, pierde apoi 20 de minute pentru a socoti şi a răssocoti, pînă se asigură că i-a dat restul fără aşi opri cel mai mic bănuţ. Şi Bill este la fel. Uneori îmi duce maşina la service şi totdeauna după aceea îmi împuie capul cu cît a reuşit el să economisească din banii pe care i-am dat. Nici unul din ei nu va fi niciodată altceva decît un biet om cinstit.

— O.K. Ştiu că ne veţi anunţa la domnul Peterson imediat ce soţia dumneavoastră va avea...ceva să ne comunice.

Hank Lamont îl aştepta pe Hugh în hol. Comportarea lui lăsa să se înţeleagă că are veşti noi, şi Hugh nu mai pierdu vremea cu preliminariile obişnuite.

— Ce ştii?

— Doamna Thompson.

— Ce-i cu ea?

— A vorbit seara trecută cu Sharon Martin.

— Ce-a făcut?!!

— Am aflat de la Ron Thompson. Don şi Stan au fost la el în celulă şi l-au interogat. I-au spus că s-au primit ameninţări la adresa fiului lui Peterson şi că, dacă prietenii lui s-au amestecat în aşa ceva, să facă bine să le dea numele cît mai repede.

— N-au amintit nimic despre răpire, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

— Şi puştiul ce a răspuns?

— E curat. Singurii vizitatori pe care i-a avut în ultimul an sînt mama lui, avocatul şi preotul. Foştii colegi de şcoală sînt la colegiu acum. Ne-a dat numele lor, dar toţi sînt plecaţi din oraş. Apoi ne-a spus că Sharon Martin i-a telefonat mamei lui.

— Aţi luat legătura cu doamna Thompson?

— Da. Locuieşte la un motel, lîngă închisoare. Dan şi Stan au găsit-o.

— La motel?

— Nu. Era în biserică, se ruga. Încă nu crede că fiul ei va fi executat mîine. Nu vrea să creadă. Spune că Sharon a sunat-o puţin înainte de ora şase. Recunoaşte că a ţipat la ea, că a învinuit-o pentru că spune peste tot că băiatul ei e vinovat. A ameninţat-o că nu ştie ce i-ar putea face dacă fiul ei moare mîine. Ce crezi despre asta?

— Ce cred? Hai să facem o presupunere: Sharon este supărată din cauza telefonului...poate chiar crede că e ceva adevărat în ce spune femeia. Este disperată şi cheamă pe cineva să o ia împreună cu copilul. Plănuieşte o lovitură mare...face ca totul să pară o răpire „de bona fides”, şi apoi îl ia pe Neil ostatec în schimbul lui Thompson. Ce zici?

— Este o posibilitate, răspunse Hank. Hugh se încruntă.

— Cred că e mai mult decît o posibilitate. Cred că bietul Peterson este aproape înnebunit şi doamna Perry – pe cale să facă un al doilea infarct numai din cauză că Sharon Martin crede că poate manipula justiţia.

— Şi acum ce facem?

— Continuăm să tratăm toată afacerea ca pe o reală răpire. Şi scoatem la iveală tot ce putem despre complicii lui Sharon Martin. Dacă doamna Perry îşi va reaminti pînă la urmă unde a mai auzit acea voce, vom face categoric lumină în chestia asta.

Glenda derulase caseta de zeci şi zeci de ori, fără nici un rezultat. „Peterson...în 10 minute te sun în cabina de la ieşirea 21.” Resemnată, închise aparatul. Nu aşa trebuia să procedeze. Mai bine ar încerca să-şi reamintească zi cu zi ce făcuse în ultimele două săptămîni. Ieri nu ieşise din casă. Telefonase la farmacie, lui Agnes şi apoi lui Julie...Chip şi Maria

sunaseră din California şi-l aduseseră şi pe Baby la telefon. După aceea, pînă sunase Foxy, nu mai vorbise cu nimeni. Duminică se dusese cu Roger la New York imediat după slujba de la biserică, dejunaseră la Pierre, şi seara îl ascultaseră pe Serkin la Carnegie Hali. Nu vorbise cu nimeni la telefon. Sîmbătă trecuse pe la decorator pentru alegerea tapetelor, se coafase...sau asta fusese vineri...? Nu, aşa nu realiza nimic.

Coborî din pat, se duse la micul birou din colţ şi scoase agenda din sertar. O să-l roage pe Roger să-i aducă şi calendarul din bucătărie – uneori mai nota cîte ceva pe el. De asemenea şi caietul cu cheltuielile Zilnice. Luă şi carnetul de cecuri şi se înapoie încetişor în pat. Aşa înarmată poate îi va fi mai uşor să-şi refacă în minte toate traseele din săptămînile trecute. Se aşează comod între perne şi porni minicasetofonul. Şoapta joasă, înăbuşită, se făcu din nou auzită: „Peterson...în 10 minute...”

CAPITOLUL XXIX

Ieşi din cabina telefonică cu gîndul la casetă. Era oare bine să o facă? Şi de ce nu?

Se duse direct la Grand Central. Mai bine să coboare acum cît era încă aglomeraţie; paznicii de acolo păreau că au un al şaselea simţ pentru descoperirea intruşilor.

Sharon şi puştiul n-au mîncat nimic de ieri seară. Nu voia ca Sharon să flămînzească, dar precis că ea n-ar fi mîncat nimic dacă nu i-ar fi dus ceva şi copilului. Gîndul la copil îl enerva, ca totdeauna. În urmă cu două săptămîni era să cadă jos cînd se uitase afară şi văzuse băiatul privindu-l cu ochi mari. La fel ca în vis, ochii aceia căprui, rotunzi, cu pupilele atît de dilatate încît păreau negri, ochi acuzatori, mereu acuzatori.

Mîine însă se va sfirşi totul. Va trebui să cumpere un bilet de avion şi pentru Sharon. Acum nu avea suficienţi bani, dar mîine va fi cu totul altă situaţie. Ar putea să facă o rezervare, dar pe ce nume? Trebuie să se gîndească la un nume pentru ea.

Ieri, la radio, a fost prezentată ca scriitoare şi ziaristă. Era o persoană foarte cunoscută şi îndrăgită. Şi era atît de îndrăgostită de el! Apăruse şi la televizor. Multă lume ar recunoaşte-o.

Se opri brusc şi femeia care mergea în spatele lui se izbi de el. Intimidată de privirea urîtă pe care i-o aruncă, îşi ceru repede scuze şi se depărtă.

Era convins că nu voise să fie necioplită. De fapt îi zîmbise, chiar îi zîmbise. Multe femei îi vor zîmbi de-acum încolo, cînd vor afla cît este de bogat...

Sub roţile maşinilor, zăpada se transformase într-o fleşcăială murdară. Ar fi vrut să urce în camera lui de la hotel. Era foarte confortabilă, niciodată nu fusese într-un loc mai plăcut.

Dar nu putea. Trebuia să rămînă cu Sharon şi copilul pînă după-amiaza, apoi să ia trenul spre Carley şi să se ducă la atelier. Lumea ar fi putut începe să se întrebe de ce lipsea, şi nu avea de ce să rişte.

Mergînd spre gară, îşi frămînta mintea să găsească un loc pentru a lăsa caseta. Dacă n-o găsea, poate Peterson nu-i mai dădea nici un ban. Or, lui îi trebuiau banii imediat. Era mult prea periculos să mai rămînă în Fairfield County, mai ales că avea un motiv foarte bun pentru a pleca. Toţi ştiau că el trebuie să plece. Se plînsese în gura mare că şi-a pierdut slujba, că s-a rugat de patron să-i mai prelungească contractul fără a-l îndupleca.

Dar asta se întîmplase înainte de ultimele două fete. Asasinul „Citizen Band” îl numeau acum ziariştii. Dacă ar fi ştiut ei... Se dusese chiar şi la înmormîntarea femeii aceleia...Callahan. La înmormîntare!

Şi deodată ştiu unde să lase caseta ca să fie sigur că va fi găsită şi trimisă lui Peterson în această seară.

Plin de mulţumire, intră la Nedicks şi ceru cafea, lapte şi cornuri. Avea de gînd să rămînă cu ei cîteva ore, ca să poată mînca de două ori înainte de a-i lăsa singuri. Nu voia ca Sharon să-şi facă o părere proastă despre el.

Ajunse pe peronul 112 cu o puternică senzaţie că este urmărit. Se opri şi ascultă atent, apoi se întoarse şi privi în urmă. Dar nu era decît una din haimanalele acelea cu sacoşa de boarfe în braţe, o bătrînă care dormise probabil pe peron. O lăsă în plata Domnului şi îşi continuă drumul.

Cu infinite precauţiuni desprinse sîrma fixată de mînerul uşii. Ţinînd-o cu o mînă, descuie în grabă, se strecură înăuntru şi închise fără zgomot uşa în urma lui. Răsuci comutatorul electric şi pe faţă i se lăţi un zîmbet de satistacţie: Sharon şi puştiul erau aşa cum îi lăsase el. Băiatul desigur că nu-l putea vedea, din cauza legăturii de pe ochi, dar din spatele lui, Sharon înălţă capul şi îl privi.

Aşeză pachetul pe podea şi se grăbi spre ea pentru a-i scoate căluşul.

— Nu l-am strîns prea tare de data asta, nu-i aşa? – îi spuse fiindcă i se păruse că vede o umbră de reproş în ochii ei.

— Nu.

Era foarte nervoasă, într-un fel aparte, şi părea speriată. Nu voia să o sperie şi mai mult.

— Ţi-e frică, Sharon? Vocea îi era oribil de dulce.

— Oh...nu...deloc.

— Ţi-am adus ceva de mîncare.

— Oh, mă bucur, dar, te rog, scoate-i şi lui Neil căluşul...şi poate vrei să ne dezlegi...măcar mîinile.

Ochii i se îngustară. Era ceva ciudat cu ea, părea altfel decît înainte.

— Sigur, Sharon.

Îşi frecă nasul de faţa ei.

Avea degete puternice, căci desfăcu fără nici o dificultate nodul de la încheieturile ei, apoi puse mîna pe Neil. Copilul se lipi mai strîns de Sharon.

— E-n regulă, Neil, aminteşte-ţi ce am vorbit amîndoi.

— Ce-aţi vorbit, Sharon?

— I-am spus că tatal lui îţi va da banii pe care îi vrei şi că mîine Steve îl va lua acasă, i-am spus că eu merg cu tine, dar că tatal lui va veni imediat ce vom pleca noi. Nu este bine?

— Eşti sigură că vrei să mergi cu mine, Sharon?

— Da, vreau, eu...îmi placi, Foxy.

— Am adus cafea, cornuri şi lapte pentru copil.

— Foarte frumos din partea ta.

O privea cum dezleagă sfoara de la încheieturile lui Neil, cum îi mîngîie părul de pe frunte, felul cum îi strînge mîinile, ca un semnal, ca un pact secret. Trase cufărul portocaliu în dreptul patului şi aşează pachetul cu mîncare.

— Unde este laptele lui Neil?

I-l întinse şi ea luă mîinile copilului şi le strînse în jurul sticlei.

— Ţine asta, Neil. Bea încet.

Răsuflarea grea, chinuită, era enervantă, evocatoare de amintiri. Sharon rupse un corn în două şi îi întinse jumătate:

— Uite, Neil, puţin corn cu unt.

Îi vorbea mereu băiatului cu o voce dulce, moale, de parcă ei doi făceau parte dintr-o conspiraţie împotriva iui.

Îşi înghiţi repede cafeaua, fără a-i simţi gustul. Urmări întunecat cum mîncau amîndoi dintr-un corn, apoi strânse pachetul şi se aşează în faţa lor.

Terminaseră de mîncat şi acum Sharon îl luase pe Neil în braţe şi îl mîngîia pe spate, şoptindu-i încet să încerce să adoarmă. Răsuflarea hîrîită a copilului îl călca pe nervi. Privi cum Sharon săruta fruntea micuţă şi îşi spuse că probabil încerca doar să fie drăguţă cu băiatul. Poate ar fi mai bine să scape acum de copil, pentru ca Sharon să înceapă să fie drăguţă cu el. Expresia mohorîtă de pe faţă îi dispăru şi un zîmbet îi întinse buzele cînd se gîndi la felurile în care ar putea Sharon să fie drăguţă cu el. Privea braţele ei strânse în jurul băiatului şi dori ca braţele să se strângă în jurul lui.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre pat, dar lovi cu piciorul casetofonul de pe podea.

Casetofonul! Caseta lui Peterson! Nu se putea descotorosi de băiat deocamdată. Dezamăgit şi enervat, se lăsă greu pe cufăr.

— Acum vreau să facem o înregistrare pentru Peterson, zise,

— O înregistrare?

Din glasul ei răzbătea nervozitatea. Bănuise că adineauri avusese de gînd să le facă ceva, se vedea pe faţa lui că îşi pusese ceva în minte, apoi renunţase. Încercă să se concentreze. De cînd îi spusese Neil că omul era ucigaşul mamei lui, nu se mai putea gîndi decît cum să fugă. Mîine va fi prea tîrziu pentru NeiL.ca şi pentru Ronald Thompson. Nu putea şti la ce oră avea de gînd Foxy să vină după ea. Dacă avea de gînd să vină. Era nebun, dar nu şi prost. Realizase cu siguranţă că, mai devreme sau mai tîrziu, Sharon va fi recunoscută. Amintirea încercărilor ei de a-l salva pe Ron o tortura, părea că-şi bate joc de ea. Mama lui

avusese dreptate: insistînd mereu asupra vinovăţiei, contribuise la condamnarea lui. Acum nimic nu mai avea importanţă decît salvarea lui Neil şi a lui Ron. Orice i s-ar fi întîmplat ei, îşi merita soarta. Şi doar ea fusese cea care îi spusese lui Steve că el se crede Dumnezeu!

Foxy avea o armă, o ţinea în buzunarul hainei. Dacă l-ar face s-o îmbrăţişeze, poate ar reuşi să pună mîna pe pistol. Şi dacă ar reuşi...l-ar împuşca? Ar fi în stare să-l omoare?

Privi la Neil, se gîndi la Ron.. Da. L-ar ucide fără să ezite.

Pusese caseta în aparat şi acum i-l întindea ei. Era o casetă TWX – cea mai banală marcă. Niciodată nu-i vor putea lua urma.

— Sharon, citeşte asta.

Îi întinse o bucată de hîrtie pe care erau scrise cîteva cuvinte: „Steve, plăteşte răscumpărarea dacă ne vrei înapoi. Banii trebuie să fie în hîrtii de cîte 10, 20 şi 50. 82.000 de dolari. Găseşte-i. Să nu fie marcaţi. Vino la ora două a.m., cu maşina ta, la cabina telefonică de pe Lexington Avenue. Să fii singur. Nu chema poliţia.”

Sharon îl privi.

— Pot să adaug ceva? Ne-am cam certat. De fapt, ne-am despărţit şi poate... poate nu vrea să plătească şi pentru mine dacă nu-mi cer scuze. Înţelegi, e foarte încăpăţînat. Poate va plăti...doar jumătate din sumă...doar pentru Neil... pentru că ştie că NU-L IUBESC. Dar noi avem nevoie de toţi banii, nu-i aşa?

— Ce vrei să mai adaugi, Sharon?

O crezuse oare? Sau se juca acum cu ea?

— Vreau să mă scuz, atîta tot.

Încercă să zîmbească, îl împinse pe Neil de pe genunchii ei şi strînse încet mîna lui Foxy.

— Fără trucuri, Sharon.

— De ce aş face-o? Neil ce trebuie să spună?

— Doar că vrea acasă. Nimic altceva. Puse degetul pe clapeta de înregistrare.

— Cînd apăs, începi să vorbeşti.

Aşteptă pînă ce caseta porni să se deruleze, apoi citi mesajul rar, cu intonaţie, încercînd să cîştige timp: -”Steve...Nu chema poliţia.”

Făcu o pauză, simţind ochii lui arzînd-o, şi continuă:

— Steve, acum va vorbi Neil, dar înainte vreau să-ţi mărturisesc că m-am înşelat. Sper că mă vei ierta.

Era pe punctul de a spune „Am făcut o greşeală teribilă”, dar degetul lui opri aparatul.

— Destul, Sharon. Te-ai scuzat destul. Acum băiatul. Braţul ei cuprinse umerii slăbuţi.

— Hai, Neil, vorbeşte-i tatălui tău.

— Tată, eu sînt bine. Sharon are...grijă de mine. Lui mami nu i-ar plăcea dacă ar şti că eu sînt aici.

Caseta se opri.

Neil încercase să-i transmită un mesaj lui Steve, încercase să lege răpirea lor de moartea Ninei!

Foxy derula caseta şi îi zîmbi lui Sharon.

— Foarte frumos. În locul lui Peterson, eu aş plăti pentru voi.

— Atunci e bine. Mă bucur că eşti mulţumit. Oare îşi bătea joc de ea?

— Sharon!

Neil o trăgea de mînecă.

— Sharon, vreau să...

— Vrei să faci pipi, puştiule? Cred şi eu că vrei, după atîta timp!

Foxy îl ridică de pe pat cu o mînă şi îl duse în baie, închizînd uşa în urma lor. Sharon frisonă înspăimîntată, dar după cîteva secunde se întoarseră. Îl căra sub braţ, ţinîndu-şi faţa într-o parte, de parcă i-ar fi fost teamă că Neil l-ar putea vedea prin pînza de pe ochi. Îl aruncă pe pat.

— Sharon!

— Sînt aici, Neil.

Îl mîngîie încet pe spate şi îl simţi tremurînd.

— Sharon, vrei şi tu?

— Da.

O luă de braţ şi o împinse într-o încăpere mică şi murdară. Sforile de la picioare îi intrau în carne cînd păşea, făcînd-o să se cutremure de durere.

— Sharon, e un ivăr acolo. Poţi să-l tragi dacă vrei, altfel uşa nu stă închisă. Dar mai bine fii cuminte, că mă supăr şi băiatul o păţeşte!

O bătu uşor pe obraz şi ieşi trăgînd uşa după el. Puse repede zăvorul şi privi în jur. Era întuneric şi mîinile i se loviră de ceva tăios, o bucată de teavă. Pipăi de-a lungul ei pînă la podea.

— Grăbeşte-te, Sharon!

— Bine.

Cînd trase ivărul, acesta se desprinse dintr-o parte şi încercă să-l răsucească de tot. Avea un capăt ascuţit, şi dacă ar reuşi să-l scoată, l-ar putea ascunde în buzunarul fustei. Dar degeaba, era bine înţepenit, şi...

— Ieşi de-acolo!

Deschise repede uşa, se împiedică şi se prinse de tocul metalic. Foxy veni lîngă ea şi Sharon îi încolăci gîtul cu braţele. Învingîndu-şi cu greu repulsia, îl sărută pe obraz, apoi îşi lipi buzele de gura lui. „Oh, Doamne, te rog!” îi simţi braţele strîngînd-o din ce în ce mai tare şi continuă să-i mîngîie ceafa cu degete moi, răcoroase, întinse încet mîna

dreaptă, o strecură în buzunarul hainei şi simţi în palmă răceala metalului. În aceeaşi clipă se pomeni zvîrlită cu violenţă, căzu pe spate cu picioarele răsucite sub ea şi îşi reţinu cu greu un ţipăt de durere. Glezna dreaptă...probabil se rupsese.

— Eşti la fel ca celelalte, Sharon!

Era aplecat deasupra ei şi zbiera ca scos din minţi. Muşchiul din obraz i se zbătea frenetic şi ochii o împroşcau cu o ură neagră.

— Căţea! Căţea ce eşti! Căţea!

O săltă cu brutalitate, o aruncă pe pat şi-i răsuci mîinile la spate, continuînd să spumege. Îl auzi pe Neil ca printr-o ceaţă deasă strigînd-o îngrozit:

— Sharon...Sharon...Ce s-a întîmplat?

Îşi înghiţi un geamăt de durere şi, cu un efort uriaş, reuşi să spună:

— Am căzut.

— Eşti la fel ca celelalte...prefăcută...mai rea...m-ai minţit...eram sigur că minţi...

Deodată îşi încleştă mîinile pe gîtul ei. Nu mai putea respira..."Oh, Doamne, Dumnezeule...ajutor... „

În cele din urmă, presiunea slăbi şi capul îi căzu într-o parte. - Sharon! Sharon! Sharon! Neil ţipa disperat, se agita, se sufoca.

Trăgînd cu nesaţ aerul în piept, cu zgomot, Sharon îşi întoarse faţa, întinzîndu-se, pînă şi-o lipi de obrazul lui Neil. Pleoapele erau ca de plumb, nu le mai putea ţine deschise. Se forţă să rămînă trează şi privirea i se opri pe Foxy. Era lîngă chiuvetă, îşi arunca apă pe faţă, făcînd eforturi să se calmeze. Fusese pe punctul de a o ucide. Ce-l oprise? Poate credea că va mai avea nevoie de ea.

Îşi muşcă buzele de durere şi de necaz. Nu puteau scăpa, nu puteau! Mîine, cînd va avea banii, îi va ucide, şi pe ea şi pe Neil. Şi Ronald Thompson va muri pentru o crimă pe care nu a făptuit-o. Ea şi Neil erau singurii care puteau dovedi inocenţa lui, dar nu mai aveau cum să o facă.

Glezna i se umflase, gheata o strîngea îngrozitor, iar sforile îi intraseră în carne. Durerea intensă îi producea frisoane, deşi era udă de transpiraţie. Îi aruncă o privire şi văzu că se mai calmase. Veni lîngă pat, îi legă zdravăn mîinile lui Neil şi înfundă gurile amîndurora cu ghemotoace de cîrpe. Trase din nou sîrma de la valiza cu explozibil la uşă.

— Plec, Sharon. Mă întorc mîine. O singură dată mă mai întorc.

Nu avusese de gînd să plece atît de devreme, dar ştia că dacă ar mai fi rămas, ar fi ucis-o. Şi poate mai avea nevoie de ea. Dacă Peterson mai cerea şi alte dovezi? Îi trebuiau banii, nu putea risca. Nu putea s-o omoare. Nu încă.

Avu de aşteptat doar cîteva minute pînă la trenul de 11 care venea de la Mount Vernon. Stătea lîngă intrarea în tunel, unde era mai întuneric, cînd auzi nişte paşi apropiindu-se. Un paznic!

Omul privi în jur cu atenţie, se plimbă de colo-colo, cercetă ţevile şi valvele, aruncă o privire scăriţei ce ducea la uşa metalică, apoi se întoarse agale pe platformă.

Un tremur febril îi cuprinse toate măruntaiele. Norocul începea să fugă de el, simţea asta. Trebuia să termine cît mai repede şi s-o şteargă de-aici.

Cînd auzi şuierul trenului, se strecură agil printre pompe şi ventilatoare, urcă rampa şi se amestecă nevăzut în mulţimea care cobora din vagoane.

Acum nu mai avea chef de camera de la Biltmore. Era agitat şi nervos, aşa că traversă Strada 42 şi intră la un cinematograf. Patru ore şi jumătate se zgîi fascinat la trei filme porno care îi biciuiră simţurile.

La ora 4 şi 5 era în trenul de Carley. Nu-l observă pe Peterson pînă cînd acesta nu ajunse în dreptul vagoanelor pentru fumători. Din fericire, îşi ascunsese deja faţa în dosul unui ziar – o măsură de precauţie pentru a nu fi recunoscut de cineva.

Steve ducea în mînă o valiză grea. Banii! Era sigur că era plină cu bani. Şi nu mai tîrziu decît la noapte banii aceia vor fi ai lui! Senzaţia unui iminent dezastru se spulberă în vînt. Nu i se putea întîmpla nimic!

Ajunse la Carley plin de încredere în sine şi bună dispoziţie. Aşteptă în vagon pînă ce se asigură că Peterson plecase, apoi se îndreptă grăbit către vizuina lui – un garaj dărăpănat aflat în capătul unei străzi înfundate. Pe firmă scria: „A. R. Taggert – Reparaţii auto”. Intră şi fără a mai încuia uşa, aruncă o privire grăbită în jur. Nici un mesaj strecurat pe sub uşă – deci nu-l căutase nimeni. Şi chiar dacă l-ar fi căutat, lipsa lui din atelier nu era deloc neobişnuită. Repara adesea maşinile clienţilor chiar în curţile acestora.

Garajul era friguros şi murdar; nu arăta cu mult mai bine decît camera din Grand Central. Aşa-i fusese lui dat, să lucreze mereu în găuri puturoase ca asta. Dar de la noapte, totul se va schimba!

Maşina lui era acolo, gata de plecare; trebuia doar să-i facă plinul şi se apropie de pompa din colţ.

Instalarea unei pompe de benzină în garaj fusese cea mai bună idee pe care o avusese vreodată. Bună pentru clienţi: erau totdeauna încîntati să-şi ia maşinile de la reparat cu plinul gata făcut. Grozavă pentru el: aşa putea pleca oricînd în plimbări nocturne pe autostradă.

„Aţi rămas fără benzină, doamnă? Vai, dar am eu un rezervor plin! Maşinile sînt specialitatea mea... „

Maşina era echipată cu număr de înmatriculare dublu, încă de acum doi ani cînd schimbase plăcuţa pentru un client. Prindea bine în caz că nişte ochi prea curioşi vor nota numărul la noapte.

Staţia radio Citizen Band era deja demontată şi zăcea pe scaunul din faţă. Scăpase de celelalte seturi de numere de înmatriculare pe care le folosise în ultimii şase ani, ca şi de al treilea set de chei ale maşinii. Le aruncase într-o groapă de gunoi de pe lîngă Poughkeepsie.

Pe rafturi zăceau cîteva scule şi piese de schimb, iar într-un colţ erau îngrămădite nişte anvelope. Nu-şi mai bătu capul cu ele. Să se descurce bătrînul Montgomery! Şi-aşa avea destule de cărat după el.

Se uită în jurul lui. Vedea locul ăsta pentru ultima dată. Cu atît mai bine! Nu prea mai putuse să lucreze în ultimele două luni, fusese mult prea nervos. Noroc cu maşina lui Vogler – făcuse treabă bună cu ea.

Trecu în spate, într-o cameră strîmtă şi scoase de sub patul de o persoană o valiză turtită în care îndesă de-a valma puţina lui lenjerie şi cîteva perechi de ciorapi. Aruncă deasupra şi o jachetă sport roşie ce era agăţată în dosul uşii, şi o pereche de pantaloni de stofă. Două salopete soioase erau întinse pe pat şi le lăsă acolo. Nu mai avea nevoie de ele acum, cînd era aproape bogat.

Scoase din buzunarul hainei minicasetofonul şi caseta cu vocile lui Neil şi Sharon şi o ascultă din nou. Celălalt casetofon – Sony – se afla sus pe dulap. Îl puse pe pat şi scotoci printre casetele lui. Alese una din ele, o introduse în aparat şi o derula. Da. Avea nevoie numai de partea de la început.

Porni iar minicasetofonul, şi cînd ajunse la capătul mesajului, apăsă butonul pentru înregistrare, iar la Sony declanşă clapeta pentru redare.

Toată treaba nu-i luă nici un minut. Ascultă încă o dată caseta pentru Peterson, apoi o împachetă într-o hîrtie cafenie şi mîzgăli deasupra cîteva cuvinte cu carioca roşie.

Înghesui cele două aparate şi restul casetelor peste hainele mototolite, încuie valiza şi o duse în maşină. Va lua cu el în cabina avionului doar geanta cu banii; valiza şi staţia radio putea să le lase în compartimentul bagajelor.

Se urcă în maşină şi porni motorul, chicotind poznaş:

— Şi acum – o vizită la biserică, iar pe urmă – o bere.

CAPITOLUL XXX

— Nu cred, şi sînt de părere că pui în pericol vieţile lor, dacă tratezi totul ca pe o farsă.

Abia se întorsese de la New York şi acum, fără astîmpăr, traversa sufrageria de la un capăt la altul, cu mîinile adînc înfundate în buzunare. Hugh îl privea cu un amestec de iritare şi compasiune.

„Bietul băiat”,- gîndi – se stăpîneşte perfect, dar a îmbătrînit cu zece ani în doar cîteva ore.” În fiecare dimineaţă, Hugh observa noi riduri în jurul gurii şi ochilor lui Steve.

— Domnule Peterson, vă asigur că nu tratăm deloc problema ca pe o farsă. Totuşi, se conturează din ce în ce mai clar posibilitatea ca dispariţia celor doi să fie legată direct de o tentativă de...tîrg pentru viaţa lui Ronald Thompson.

— Şi eu vă spun că nu! Avem vreo veste de la Glenda?

— Mă tem că nu.

— Şi...nici o casetă de la...Foxy?

— Nu. Îmi pare rău.

— Deci nu ne rămîne decît să aşteptăm.

— Da. Dar dumneata mai bine te-ai pregăti de plecare. Ar fi înţelept să porneşti spre New York înainte de miezul nopţii.

— A spus să fiu la telefon la ora două.

— Da, dar trebuie să iei în consideraţie starea proastă a drumurilor.

— Domnule Taylor, crezi cumva că Foxy se teme să se întîlnească cu mine? Crezi că îi este teamă că nu ar mai putea să fugă?

Hugh ridică din umeri.

— Presupunerea dumitale este la fel de bună ca şi a mea. Nu ştiu ce să cred. Bine-nţeles că am pus microfoane în cabina telefonică, dar bănuiesc că te va trimite imediat în alta, cum a procedat şi data” trecută. Nu putem risca să montăm şi în maşina dumitale un microfon, pentru că este posibil să se urce lîngă dumneata. Vom avea agenţi în toate clădirile din zonă şi maşini pe străzile adiacente pentru a vă urmări cu schimbul, dacă e cazul. Nu-ţi fie teamă, nu se va observa nimic. Emiţătorul din valiză ne va permite să ştim în orice moment unde se află banii.

Capul Dorei Lufts apăru în cadrul uşii.

— Vă rog să mă scuzaţi...

Privi înăuntru cu reţinere. Ceva din felul de a fi al lui Hugh o intimida. Nu-i plăcea deloc modul în care îi studia pe amîndoi – pe ea şi pe Bill. Numai pentru că îi făcea plăcere cîte un păhărel în plus nu însemna că este un om rău.

Stresul ultimelor 24 de ore era prea mult pentru ea. Domnul Peterson îi va aduce înapoi cu bine pe Neil şi pe Sharon. Trebuie să fie convinsă de asta.

El era un om prea bun pentru a mai suferi aşa cum suferise în aceşti doi ani. Şi după aceea, ea şi cu Bill vor pleca în Florida. Era prea bătrînă şi obosită pentru a mai avea grijă de casă şi de copil. Neil avea nevoie de cineva cu care să vorbească, cu care să fie prieten. Ştia că ea îl cicăleşte prea mult; nu-i faci un bine unui copil dacă sări în sus ori de cîte ori strănută.

Bietul Neil! Era un băieţel atît de fericit pe cînd trăia mama lui! Nu avea probleme cu astmul, nici măcar nu prea răcea, şi ochii lui mari străluceau mereu veseli, nu aveau privirea de acum, tristă şi pierdută. Domnul Peterson trebuia să se însoare cît mai curînd. Dacă nu cu Sharon, atunci cu altă femeie care să facă din această casă un cămin adevărat.

Prinzînd privirea lui Steve, Dora i se adresă lui. Numai că uitase ce avea de spus! Nu închisese ochii toată noaptea şi aşa nu mai putea face faţă. Ah, da, îşi amintise.

— Ştiu că nu vă arde asta, dar eu m-am gîndit să pregătesc cîte un cotlet pentru dumneavoastră şi domnul Taylor.

— Pentru mine nu, mulţumesc, Dora. Poate domnul Taylor...?

— Pregăteşte pentru amîndoi, doamnă Lufts, dacă nu te superi. Hugh îşi aşează mîna pe braţul lui Steve.

— Uite ce e, n-ai mîncat nimic de ieri seară, şi la noapte n-o să dormi. Trebuie să fii în formă, cu toate simţurile treze, să poţi conduce maşina şi să urmezi toate instrucţiunile. Aşa n-ai să reuşeşti.

— Cred că ai dreptate.

Abia se aşezară la masă, cînd zbîrnîi soneria. Hugh sări primul.

— Mă duc eu.

Steve mototoli şervetul cu nervozitate. Era oare dovada aşteptată? Va auzi vocea lui NeiL.vocea lui Sharon?

Hugh se întoarse urmat de un tînăr cu părul negru. I se părea o figură cunoscută...desigur, era avocatul lui Thompson. Kurner îl chema. Părea cam agitat şi costumul îi era mototolit, de parcă dormise în el.

Fără a-şi cere scuze pentru că le-a întrerupt cina, Bob intră direct în subiect.

— Domnule Peterson, aş vrea să discutăm despre fiul dumneavoastră.

— Fiul meu?

Steve simţi mai degrabă decît văzu privirea îngheţată pe care i-o aruncă Hugh, şi îşi încleşta pumnii pe sub masă.

— Ce-i cu fiul meu?

— Domnule Peterson, l-am apărat pe Ron Thompson, şi nu am făcut o treabă bună.

— Nu este vina dumneavoastră că Thompson a fost condamnat.

În loc să-l privească pe tînărul cu care vorbea, Steve se uita fix la friptura din farfurie. O împinse cu un deget. Să fi avut Hugh dreptate? Să fie o farsă?

— Domnule Peterson, nu Ronald a ucis-o pe soţia dumneavoastră. A fost condamnat pentru că majoritatea juraţilor, conştient sau nu, i-au pus în cîrcă şi celelalte două crime – Carfolli şi Weiss.

— Are antecedente.

— O simplă întîmplare.

— A mai încercat să sugrume o fată, înainte.

— Domnule Peterson, pe vremea aceea Ron era un puşti de 15 ani şi băuse cam mult. Care băiat nu trece şi prin asta, măcar o dată? A băut pînă nu a mai ştiut de el şi atunci cineva i-a pus în pahar un praf de cocaină. Cînd s-a trezit, nu şi-a amintii nimic. Habar nu avea că pusese mîna pe fata aceea. Ştiţi şi dumneavoastră ce efecte are asupra minţii omeneşti combinaţia dintre drog şi alcool. Doi ani după acest episod, nu a mai pus gura nici măcar pe bere. Însă a avut incredibilul ghinion să intre în casa dumneavoastră imediat după ce doamna Peterson a fost ucisă.

Vocea lui Bob tremura de emoţie.

— Domnule Peterson, am studiat stenograma procesului şi ieri l-am obligat pe Ron să-mi repete de patru ori tot ce a făcut sau a spus în ziua aceea, între întîlnirea cu soţia dumneavoastră, la Timberly, şi momentul în care a găsit cadavrul. Şi abia ieri am realizat ce greşeală am făcut. Fiul dumneavoastră a povestit că a coborît în sufragerie cînd a auzit-o pe mama lui icnind, a văzut pe cineva strîngînd-o de gît şi apoi a văzut faţa omului...

— Faţa lui Ronald Thompson!

— Nu! Nu! Nu înţelegeţi? Vă rog, uitaţi-vă la depoziţie.

Bob scoase din servietă un dosar voluminos, îl răsfoi repede şi îl deschise în cele din urmă la o pagină din mijloc.

— Iată! Procurorul l-a întrebat pe fiul dumneavoastră de ce este atît de sigur că a fost Ron. Şi Neil a răspuns: „S-a făcut lumină şi de asta sînt sigur.”

Mi-a scăpat acest amănunt. Pur şi simplu, mi-a scăpat. Pentru că Ron a spus de fiecare dată că a sunat la uşa din faţă, a aşteptat cîteva clipe şi a sunat iar. Neil nu a amintit nimic despre sonerie, nici un cuvînt.

— Asta nu dovedeşte nimic. Se juca în camera lui cu trenuleţele, probabil era zgomot şi el era absorbit de jucării. Este foarte posibil să nu fi auzit soneria.

— Nu...nu...pentru că a spus: „S-a făcut lumină”. Domnule Peterson, iată ce vreau să vă spun: Ron a sunat la uşa din faţă, a aşteptat, apoi a sunat iar, dîndu-i astfel timp asasinului să fugă. De aceea uşa din spate era deschisă. Ron a intrat şi a aprins lumina în bucătărie. Nu înţelegeţi? Neil a văzut clar faţa lui Ron pentru că lumina venea din bucătărie.

Domnule Peterson, un copil intră în cameră şi vede pe cineva sugrumîndu-i mama. În sufragerie era întuneric, nu uitaţi că singura sursă de lumină era becul din hol. Este posibil să fi intrat într-o stare de şoc, li se întîmplă şi adulţilor. Apoi se face lumină şi el vede – vede – pentru că lumina vine acum din bucătărie. Vede pe cineva aplecat deasupra mamei lui, cu mîinile la gîtul ei. Ron încerca să desfacă eşarfa, dar era atît de strînsă, încît i-a fost imposibil. Apoi deodată îşi dă seama că doamna Peterson este moartă şi realizează în ce situaţie se află el. Intră în panică şi fuge. Dacă el ar fi fost ucigaşul, credeţi că ar fi lăsat în viaţă un martor ocular ca Neil? Ar fi lăsat-o în viaţă pe doamna Perry ştiind că probabil l-a recunoscut? Un asasin nu lasă martori, domnule Peterson.

Hugh clătină din cap.

— Nu ţine. Aţi făcut numai presupuneri. În tot ce aţi spus nu există nici cea mai slabă urmă de dovadă.

— Dar Neil ne poate da dovada. Domnule Peterson, am venit să vă rog...să vă implor...să permiteţi ca Neil să fie hipnotizat. Am vorbit deja cu cîţiva medici, toţi sînt de părere că dacă ceva apasă subconştientul copilului, acest ceva ar putea fi dezvăluit prin hipnoză.

— Imposibil!

Steve îşi muşcă buzele înăbuşindu-şi un strigăt. Fusese pe punctul de a urla că nimeni nu poate hipnotiza un copil răpit.

— Ieşi afară! Ieşi imediat de aici!

— Nu. Nu ies.

Bob ezită o clipă, apoi căută iar în servietă.

— Nu aş fi vrut să vă arăt aceste fotografii, domnule Peterson, vă rog să mă credeţi. Sînt fotografii făcute aici, imediat după crimă.

— Eşti nebun?!

Hugh smulse pozele din mîna lui Bob.

— De unde dracu' le-ai luat? Sînt probe federale!

— Nu are importanţă de unde le am. Uitaţi-vă la aceasta. Vedeţi? Bucătăria... becul nu are abajur. Asta înseamnă că lumina era foarte puternică.

Bob se repezi la uşa bucătăriei, se izbi de Dora şi Bill Lufts care stăteau chiar în prag şi, fără să le dea nici o atenţie, trase un scaun sub lampă, sări pe el şi deşurubă abajurul. Lumina deveni vizibil mai

puternică. Alergă înapoi în sufragerie, stinse becurile, se repezi în hol şi stinse şi acolo.

— Uitaţi-vă în sufragerie, se vede perfect. Acum aşteptaţi puţin.

Dădu buzna în bucătărie şi stinse becul. Steve şi Hugh încremeniseră la masă privindu-l înmărmuriţi.

— Iată! Dacă lumina este închisă în bucătărie, sufrageria e aproape în întuneric. Imaginaţi-vă că sînteţi un copil care coboară scările...ajungeţi în hol şi priviţi în sufragerie. Ce vedeţi? Ce a văzut Neil? Nimic mai mult decît o siluetă. Cineva care îi ataca mama. Leşină, şi deci nu aude soneria. Amintiţi-vă că nu a auzit soneria. Ucigaşul însă o aude şi fuge. În timp ce Ron suna la uşa din faţă, asasinul dispare prin spatele casei. Domnule Peterson, probabil că venind aici în ziua aceea, Ron Thompson i-a salvat viaţa fiului dumneavoastră.

Este oare posibil? Este posibil ca tînărul acela să fie nevinovat? Se întrebă Steve. Se duse în hol şi privi în sufragerie. Cît de mult văzuse Neil? E posibil să fi leşinat cîteva momente?

Hugh trecu pe lîngă el şi aprinse lumina.

— Nu este suficient, domnule Kurner. Totul este presupunere, doar presupunere. Nu ai nici o dovadă.

— Neil este singurul care ne poate da dovada. El e singura noastră speranţă.

Vă rog, domnule Peterson, permiteţi să fie hipnotizat! Am luat legătura cu dr. Michael Lane; dînsul este de acord să vină diseară aici pentru a-l chestiona pe Neil. Vă rog, nu-i refuzaţi lui Ron această şansă!

Steve privi spre Hugh şi observă mişcarea aproape imperceptibilă pe care acesta o făcu. Nu. Dacă ar fi aflat că Neil a fost răpit, avocatul ar fi încercat să lege răpirea de uciderea Ninei, ori asta ar fi însemnat publicitate şi, o dată cu ea, năruirea tuturor speranţelor de a-l salva pe Neil şi Sharon.

— Fiul meu nu este aici, spuse. Am primit nişte ameninţări...din cauza poziţiei mele faţă de pedeapsa capitală. Nu voi divulga locul unde se află pentru nimic în lume.

— Nu va divulga locul unde se află, pentru nimic în lume! Domnule Peterson, un copil nevinovat de numai 19 ani va muri mîine pentru o crimă pe care nu a comis-o!

— Nu pot să te ajut. Steve îşi pierdu controlul.

— Ieşi afară! Ieşi şi ia şi nenorocitele astea de fotografii cu tine!

Bob îşi adună repede foile şi dosarele îndesîndu-le în servietă. Strînse fotografiile şi dădu să plece, apoi se răzgîndi şi aruncă pe masă copiile declaraţiilor pe care le făcuse Ron cu o zi înainte.

— Citeşte asta, domnule Peterson. Citeşte şi vezi dacă aşa vorbeşte un ucigaş. Ron a primit pedeapsa cu moartea din cauză că Fairfield

County a fost şocat de cele două crime – Weiss şi Carfolli, ca şi de Liciderea soţiei dumitale. Dar în ultimele două săptămîni încă două femei au fost asasinate în aceleaşi condiţii – singure în maşină pe şosele pustii; ştii şi dumneata asta. Eu pot să jur în faţa lui Dumnezeu că aceste patru crime sînt legate între ele şi că toate patru au un punct comun cu uciderea soţiei dumitale. Arma crimei în fiecare caz a fost eşarfa sau cordonul victimei. Singura deosebire este că, pentru un motiv pe care nu-l cunosc, doamna Peterson a fost asasinată acasă. Dar toate cele cinci femei au murit la fel.

Se întoarse pe călcîie şi plecă trîntind uşa. Steve privi în ochii lui Hugh.

— Ce mai spui acum despre teoria dumitale – că răpirea este legată de execuţia lui Thompson?

— N-am aflat decît că Bob Kurner nu face parte din conspiraţie, dar nici nu l-am bănuit, nu-i aşa?

— Crezi că există o posibilitate cît de mică să aibă dreptate cu privire la moartea Ninei?

— Îşi încearcă şi el ultima şansă. Tot ce-a spus se bazează pe „poate” şi

„probabil”.

— Dacă Neil ar fi fost aici, n-aş fi avut nimic împotrivă ca doctorul acela să-l hipnotizeze. Are foarte des coşmaruri din seara aceea. Chiar săptămîna trecută am vorbit amîndoi despre asta.

— Ce ţi-a spus?

— Zicea că îi este frică şi că nu poate uita. Eu deja am discutat cu un psihiatru din New York care este de părere că ar putea fi ceva reprimat.

Hugh, spune-mi sincer, eşti convins că Thompson a ucis-o pe soţia mea?

— Domnule Peterson, cînd faptele sînt atît de clare ca în acest caz, e imposibil să ajungi la altă concluzie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ţi-am răspuns cum am putut. Friptura asta cred că nu mai merită mîncată, dar te rog, îng hite ceva.

Steve rupse un corn şi-şi turnă puţină cafea în cană. Depoziţia lui Ron era pe masă, lîngă el şi începu să citească:

„Eram necăjit că am pierdut slujba, dar îl înţelegeam pe domnul Timberly -avea nevoie de cineva care să lucreze mai multe ore pe zi. Doamna Peterson l-a auzit cînd m-a concediat şi mi-a spus că îi pare rău, pentru că eu totdeauna am fost amabil şi am ajutat-o să-şi ducă pachetele la maşină. M-a întrebat ce ştiu să fac, eu i-am răspuns că în timpul verii mă ocupam puţin cu zugrăvitul. În timp ce ne îndreptam spre

maşina ei, mi-a spus că dînsa abia se mutase şi că în casa cea nouă ar fi nevoie de o zugrăveală. M-a invitat să văd despre ce e vorba. I-am mulţumit şi i-am zis că probabil azi e ziua mea norocoasă. Apoi am glumit amîndoi pentru că doamna Peterson era de părere că mai degrabă este ziua ei norocoasă.

Am pus toate cumpărăturile în portbagaj şi cînd am terminat era deja ora patru. Atunci... „

Nu voia să citească mai departe. „Ziua ei norocoasă”! Norocoasă!

Săriră amîndoi în picioare cînd sună telefonul. Steve alergă la aparatul din bucătărie, iar Hugh coborî repede spre derivaţia de la subsol. Ajunse la timp ca să audă vocea temătoare, reţinută a lui Steve:

— Steve Peterson la telefon.

— Domnule Peterson, aici e părintele Kennedy de la biserica Sfînta Monica. Mă tem că aici s-a întîmplat ceva neobişnuit.

Steve făcu un efort să poată vorbi.

— Ce s-a întîmplat, părinte?

— Acum 20 de minute, cînd am intrat în altar, am găsit un pachet rezemat de uşă. Să vă citesc exact ce scrie pe el: „De trimis lui Steve Peterson imediat. Viaţă sau moarte”, şi alături numărul dumneavoastră de telefon. Credeţi că este o glumă?

— Nu...nu este o glumă. Ar putea fi foarte important. Vin imediat. Părinte... vă rog, nu vorbiţi cu nimeni despre asta.

— Sigur, domnule Peterson. Vă aştept în refectoriu.

Peste o jumătate de oră, cînd Steve se înapoie, Hugh îl aştepta cu un casetofon gata pregătit.

După cîteva clipe de linişte se auzi vocea lui Sharon, clară, limpede. Repeta mesajul lui Foxy. Dar ce voia oare să spună cu „m-am înşelat”? Pentru ce s-o ierte? Apoi sunetul se opri brusc şi după un moment...Neil! Sunetul acesta aspru, hîrîit era vocea lui Neil. Iar se sufoca! Sharon avea grijă de el. De ce amintise de mama lui? De ce tocmai acum?

Îşi duse pumnii la gură într-o încercare disperată de a opri hohotele care îl înăbuşeau.

— O pun încă o dată – zise Hugh şi întinse mîna spre aparat, dar se opri brusc. O voce melodioasă, cristalină, rosti cîteva cuvinte: „Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Vă rog să intraţi”.

Steve sări în sus şi un strigăt îi scăpă de pe buze:

— Ce-i asta? Cine-i acolo? Oh, Dumnezeule...Dumnezeule...este soţia mea... e Nina!

CAPITOLUL XXXI

Hank Lamont îşi parcă maşina în faţa clădirii cîrciumii Mill Tavern de pe Fairfield Avenue. Ningea iar şi vîntul troienea zăpada. Ochii lui Hank, mari, albaştri, cu o privire ca de copil, se îngustară încercînd să străbată prin lumina chioară din local. Părea cam gol. Probabil vremea ţinea oamenii prin case, dar pentru el asta se nimerea tocmai bine – va putea vorbi pe îndelete cu barmanul.

„Să sperăm că este un tip căruia îi place bîrfa”, îşi spuse şi ieşi din maşină. Era ger şi ninsoarea cădea ca o perdea-o noapte mizerabilă. Va fi foarte dificil să-l urmărească pe Peterson la ora două.

Intrînd în local, un miros deloc neplăcut de bere şi mîncare gătită îi gîdilă nările. Se aşeză la bar şi ceru o bere Michelob. O bău pe îndelete, timp în care cerceta încăperea cu atenţie. În local erau doar patru clienţi. Doi dintre ei urmăreau un meci de hochei la televizor. Alături, un tip bine îmbrăcat, cu ochelari, îi atrase privirea. Văzîndu-se observat, individul intră în vorbă:

— Sînteţi de acord cu mine, domnule, că un om rezonabil nu conduce zece mile pe o vreme ca asta? E cu mult mai înţelept să chemi un taxi.

— Aveţi dreptate, domnule – răspunse Hank. Chiar acum vin de la Peterboro şi daţi-mi voie să vă spun că drumurile sînt mizerabile!

Interveni şi barmanul:

— Sînteţi din Peterboro? Nu v-am văzut deloc pe aici.

— Nu, sînt în trecere. Am puţin timp liber şi ce mi-am zis: ia să văd eu cum o mai duce amicul meu Bill Lufts? Am auzit că la ora asta îl găsesc aici.

— Da, Bill vine cam în fiecare seară. Dar se pare că n-ai noroc. Ieri n-a dat pe la noi pentru că a ieşit cu nevastă-sa să-şi sărbătorească aniversarea; au mîncat în oraş şi s-au dus la film. Am crezut că pe urmă o lasă acasă şi vine la un păhărel, dar n-a mai apărut. E ciudat că n-a venit nici azi, doar nu i-o fi făcut ea capul calendar iarăşi. Şi dacă-i aşa, o să avem ce auzi, nu-i aşa, Arty?

Privirea barmanului se îndreptă către celălalt băutor solitar, aplecat pe cutia lui cu bere.

— Îmi intră pe o ureche şi-mi iese pe cealaltă. Cine stă să asculte vorbăria lui?

Hank rîse:

— Ha, ha! Unde să-ţi verşi necazul, dacă nu la bar? Cei doi care urmăreau meciul renunţară.

— Tîmpit joc! Comentă unul dintre ei.

— Complet idiot! Adăugă celălalt. Barmanul le făcu semn din cap către Hank.

— Hei! Dînsul e un prieten de-al lui Bill Lufts.

— Les Watkins – se prezentă cel mai înalt.

— Pete Lerner – minţi Hank.

— Joe Reynolds – zise şi celălalt.

— Cu ce te ocupi, Pete?

— Sînt instalator în New Hampshire. Acum mă duc la New York după nişte piese. Ce-aţi zice de ceva bere în contul meu?

După o oră, Hank aflase că Les şi Joe erau vînzători la un mic magazin pe Route 7, Arty repara maşini, iar ochelaristul, Allan Kroeger, lucra la o agenţie de publicitate.

Mulţi obişnuiţi ai localului lipseau din cauza timpului nefavorabil. De exemplu, Bill Finelli şi Don Branigan, care nu apăruseră.

Charley Pincher ar fi venit, dar el şi soţia lui activau într-un cerc de teatru şi acum probabil repetau o nouă piesă.

Între timp apăru şi taxiul lui Kroeger. Les şi Joe cerură plata; plecau împreună cu maşina lui Les. Arty se ridică şi el. Barmanul îi împinse banii înapoi:

— Fac eu cinste, Arty. O să-ţi ducem dorul.

— Aşa e. Noroc, Arty, să ne dai de veste cum o duci – adăugă Les.

— Mulţumesc. Dacă văd că nu merge, mă întorc şi mă angajez la Shaw. Tot timpul mă bate la cap să vin la el.

— Şi de ce nu? Ştie Că eşti un mecanic bun.

— Da' unde pleci? întrebă Hank.

— Rhode Island...La noroc.

— Păcat că n-ai apucat să-ţi iei la revedere de la Bill, comentă Joe. Arty avu un rîs cinic.

— Rhode Island nu prea e Arizona. O să mă întorc. Acum, mai bine m-aş duce să mă culc. Vreau să plec devreme mîine dimineaţă.

Allan Kroeger porni clătinîndu-se spre uşă.

— Arizona, patria deşertului...

Cei patru ieşiră împreună, lăsînd să intre în încăpere o pală de aer rece. După un moment de linişte, Hank întrebă:

— Arty ăsta... e prieten bun cu Bill?

— Nu. După ce ia ceva la bord, Bill nu mai poate fi prieten cu nimeni.

Ar trebui să ştii asta, dacă zici că îl cunoşti. Nevastă-sa îi zbiară în urechi cît e ziua de lungă, şi seara, cînd vine aici, zbiară şi el în urechile celorlalţi.

— Pricep.

Hank ceru încă un pahar şi făcu semn barmanului.

— Ia-ţi şi dumneata unul.

— N-aş zice nu. Cînd am clienţi nu obişnuiesc, dar acum este aşa de gol, că poţi învîrti o pisică de coadă pe-aici. Scîrboasă vreme. Ţi se face pielea de găină cînd te gîndeşti. Cred că toţi ne simţim cam aiurea şi din cauza puştiului Thompson...Ştii, nu? Maică-sa stă la două blocuri de mine.

Ochii lui Hank se îngustară.

— Aşa păţeşti cînd ai obiceiul să omori oameni. Barmanul clătină din cap cu scepticism.

— Mulţi dintre noi nu şi-l pot imagina pe puştiul ăsta omorînd pe cineva. Sigur că a fost cît p'aci s-o mai facă odată, acum vreo doi ani, aşa că...este posibil. Se zice că cei mai ticăloşi criminali par oameni foarte obişnuiţi la suprafaţă.

— Aşa am auzit şi eu.

— Ştii că Bill şi cucoana lui locuiesc în casa femeii care a fost ucisă, la Peterson?

— Da, ştiu.

— Nu prea şi-au revenit de atunci. Dora Lufts e menajeră la Peterson de cîţiva ani. Bill zice că puştiul arată ca propria lui stafie, plînge des, are coşmaruri...

— Da, este cam trist.

— Bill şi cucoana abia aşteaptă să plece în Florida. Mai stau pe aici sperînd ca tatăl puştiului să se însoare. Bill zice că acum umblă cu o scriitoare, o tipă drăguţă. A venit la ei şi aseară.

— Serios?

— Da. Băiatul e cam rece cu ea, probabil nu îi surîde ideea de a avea o mamă vitregă. Aşa-s copiii.

— Cred că da.

— Peterson este editor la „Events Magazine”, ştii, o revistă nouă; a apărut abia acum doi ani. Cred că a băgat o grămadă de bănet în ea. Da' se pare că a făcut o afacere bună. Ei, ar fi cazul să-nchid şi eu. Pun pariu că nu mai vine nimeni în seara asta. Mai vrei unul?

***

Hugn rămase o clipă pe gînduri. Trebuia să afle mai multe, nu avea timp de pierdut. Scoase o legitimaţie din buzunar.

— F.B.I., spuse.

O oră mai tîrziu se înapoie acasă la Peterson. După o scurtă discuţie cu Hugh, coborî în subsol, închise bine uşa în urma lui şi chemă cartierul general F.B.I. din Manhattan.

— Hughie a avut dreptate, Bill Lufts e gură spartă. Toţi cei de la Mill Tavern ştiau încă de acum două săptămîni că luni seara Bill şi Dora Lufts nu sînt acasă, că Peterson are o şedinţă pînă tîrziu şi că Sharon Martin

este aşteptată. Barmanul mi-a dat o listă cu zece obişnuiţi ai localului cu care Bill Lufts vorbeşte mai des.

Unii dintre ei au fost acolo şi în seara asta. Toţi par a fi în regulă, la prima vedere.

Pentru început, verifică-l pe Charley Pincher – se ocupă de teatru împreună cu soţia. Este posibil ca unul din ei să poată mima o voce pe care a auzit-o cu ani în urmă. Altul, Arty Taggert, pleacă mîine la Rhode Island. Pare cu totul inofensiv. Doi vînzători, Les Watkins şi Joe Reynolds...nu merită să-ţi pierzi timpul cu ei. Iată şi restul numelor...

După ce dictă toată lista, Hank adăugă: – încă o problemă: tot barul ştie de banii din fondul lui Neil, încă de acum o lună. Bine, încep cu caseta. Închise telefonul şi urcă în sufragerie. Steve tocmai îşi îmbrăca paltonul. Mai erau doar cîteva minute pînă la miezul nopţii, şi era timpul să plece la rendez vous-ul cu Foxy.

CAPITOLUL XXXII

Lally era atît de supărată din cauza intruşilor care îi furaseră camera, încît urcă în grabă în sala de aşteptare, îi povesti totul lui Rosie şi regretă imediat.

— Era un loc special, numai al meu! – se plînse ea în final.

Îi părea rău că-şi dezvăluise secretul; acum ce-o să facă dacă Rosie vrea să împartă camera cu ea? N-ar fi putut să suporte.

Dar nu era cazul să-şi facă griji. Rosie se holba la ea uluită şi neîncrezătoare.

— Vrei să spui că dormeai în Sing-Sing? Nu m-aş duce acolo nici dacă m-ai plăti! Ştii că nu pot să sufăr pisicile.

Sigur că da! Cum de nu se gîndise la asta pînă acum? Rosie ura pisicile. Era în stare să traverseze strada numai ca să nu-i taie vreuna calea.

— Ei, tu mă ştii pe mine. Totdeauna mi-au plăcut pisicile. Bietele creaturi, sînt atît de flămînde! Zilele astea au dat tîrcoale tunelului mai mult ca oricînd.

Exagerase intenţionat, pentru orice eventualitate, apoi se întoarse la ce o durea.

— Stiu eu ce o să fac! Pîndesc şi cînd fata rămîne singură, mă duc şi o ameninţ cu poliţia.

Rosie căzu pe gînduri.

— Şi dacă faci o greşeală? Dacă-l găseşti pe individ acolo? Zici că are o mutră de ticălos.

— Ba şi mai rău! Poate...poate vrei să mă ajuţi...să-l pîndim împreună. Rosie iubea aventura. Zîmbi larg, arătîndu-şi dinţii stricaţi.

— Sigur!

Băură fără grabă cîte o cafeluţă şi strînseră cu grijă resturile de gogoşi. Prindeau bine mai tîrziu.

Urcînd la etaj, Lally spuse cu teamă în glas:

— Ştii, ar putea dura cam mult.

— N-are a face, dar trebuie să fim cu ochii în patru, azi este Olendorf de serviciu.

Olendorf era unul din cei mai duri paznici. Niciodată nu-i lăsa pe „localnici” să rătăcească de colo-colo prin gară, chiar îi alunga cînd îi apăreau în cale şi mereu era cu ochii pe ei.

Excitate de noutatea aventurii, se aşezară amîndouă în faţa vitrinei de la Open Book. Rămaseră pe poziţie cîteva ore fără să se mişte din loc. Lally avea gata pregătită o poveste pentru Olendorf, dacă ar fi apărut. I-ar fi spus că îşi aşteaptă o prietenă şi că îşi dăduseră ca punct de întîlnire chiar acest loc. Dar paznicul nu le dădu nici o atenţie.

Pe la ora prînzului, picioarele deja le amorţiseră şi Lally era pe punctul de a propune să lase baltă pînda, cînd un şuvoi de călători începu să urce scările dinspre peronul 112. Unul dintre aceştia era un ins brunet cu mersul apăsat.

Lally apucă braţul lui Rosie şi strigă:

— Ăsta este! Î l vezi, urcă scările. Haină maro, pantaloni verzi. Rosie îşi întinse gîtul şi îşi miji ochii.

— Da, l-am văzut.

— Acum pot să mă duc jos.

Lally era în culmea agitaţiei, dar Rosie privi în jur cu teamă.

— Olendorf dă tîrcoale pe-aici. Acum chiar se uită la noi.

Dar Lally nu mai auzea nimic. Aşteptă pînă îl văzu pe paznic plecînd în pauza de prînz şi se strecură pe platformă. Coborî rampa cît de repede îi permiteau picioarele chinuite de artrită. O dureau genunchii şi gleznele, de fapt tot corpul o durea. Iarna aceasta artrita fusese mai rea ca oricînd. Abia aştepta să ajungă în cămăruţă, să se întindă pe patul ei, nu mai avea răbdare, în două minute o va scoate pe fata aceea de acolo şi va rămîne iarăşi stăpînă pe colţişorul ei.

„Drăguţă, copoii sînt isteţi. Uite-acum vin să te aresteze! Pleacă repede şi ia-ţi şi prietenul cu tine”. Asta o să-i spună.

Trecu pe lîngă generator, pe lîngă pompele ce-şi vedeau de treaba lor şi se apropie de intrarea în tunel. Ridică ochii, zări uşa cămăruţei şi zîmbi fericită. Încă opt paşL.Scoase cheia din buzunarul jachetei şi înţepeni cu ea în mînă.

— Unde crezi că te duci, Lally?

Lally scoase un ţipăt speriat şi aproape căzu de spaimă. Se redresă repede şi se întoarse către proprietarul vocii ameninţătoare. Era Olendorf. Deci Rosie avea dreptate: tot timpul fusese cu ochii pe ea şi o păcălise prefăcîndu-se că pleacă la masă.

Lally dădu drumul cheii în sacoşa plină cu de toate. Oare observase?

— Te-am întrebat unde te duci, Lally?

Alături de ea pompele duduiau din greu. O umbră scheletică se strecură pe lîngă picioarele ei, un miorlăit jalnic se auzi din întunecimea tunelului, şi Lally avu o inspiraţie bruscă. Era salvată!

Cu o mînă tremurătoare, arătă umbrele mişcătoare:

— Sînt moarte de foame. Am vrut să le-aduc ceva de mîncare.

Scoase repede din sacoşă resturile de gogoşi şi i le întinse. Paznicul examină cu dezgust pacheţelul slinos, dar tonul îi era ceva mai puţin ostil cînd vorbi:

— Şi mie-mi pare rău pentru ele, dar nu ai ce căuta aici, Lally. Dă-le resturile astea şi şterge-o!

Olendorf ridică privirea şi examină gînditor uşa metalică. Lally îşi simţea inima bătîndu-i să-i spargă pieptul şi mintea începu să-i lucreze febril. Trebuia să-l ia de acolo cît mai repede. Dacă i se năzărea să verifice camera? Avea în geanta lui cheile tuturor încăperilor din Grand Central, deci nu-l împiedica nimic. Şi dacă găsea fata acolo, cu siguranţă ar fi schimbat broasca. Poate ar fi pus şi lacăt. Cu orice chip trebuia să-l ia de acolo.

Porni pe rampă cu paşi şovăitori şi începu să se smiorcăie.

— Uite cît sînt de flămînde! Domnule Olendorf...dumneata ai pisici acasă?

— Am avut odată, dar nevastă-mea nu vrea să mai audă de ele de cînd a pierdut un motănel la care ţinea ca la ochii din cap.

Cînd ajunse sus, în sala de aşteptare, Lally încă nu îşi revenise din spaima încercată.

Nu avea încotro, trebuia să se resemneze. Va aştepta pînă diseară cînd Olendorf va pleca acasă şi, abia atunci, va mai face o încercare.

CAPITOLUL XXXIII

Neil ştia că Sharon e rănită. Încercase ea să-l păcălească spunîndu-i că a căzut, dar el şi-a dat imediat seama că omul acela a lovit-o. Ar fi vrut să-i vorbească, dar căluşul era atlt de strîns încît nu putea scoate nici un cuvînt -mult mai strîns decît data trecută. Ar fi vrut să-i spună cît de curajoasă a fost cînd a încercat să se lupte cu banditul! Lui i-a fost prea frică să se lupte cu el cînd a atacat-o pe mami. Dar nici Sharon – care era aproape la fel de înaltă ca banditul – nu reuşise să-l învingă!

Sharon îi spusese că va încerca să pună mîna pe pistol. „Nu te speria dacă mă auzi vorbind că plec cu el. Nu plec, dar dacă reuşesc să-i iau arma, poate îl facem să ne scoată de aici. Amîndoi am făcut o mare greşeală, şi numai noi îl putem salva pe Ronald Thompson."

Vocea ei era caraghioasă cînd vorbea, probabil că şi a lui era la fel, dar aşa cum a putut, i-a povestit tot...cum zicea Sandy că trebuia să o fi apărat pe mami, cum visa el mereu ziua aceea, cum îl întrebau copiii la şcoală dacă se bucură că-l prăjesc pe Ronald Thompson.

Chiar dacă îi era foarte greu să vorbească avînd căluşul în gură, după aceea i-a fost mult mai uşor să respire, şi s-a simţit mai bine.

Ştia la ce se referă Sharon cînd spunea că amîndoi au greşit. Ron Thompson va muri pentru uciderea lui mami, deşi nu el o făcuse. Dar Neil spusese că da. Neil nu a vrut să mintă. Asta încercase el să-i spună lui tati în mesaj.

Acum trebuie să aibă grijă cum respiră, pe nas, încet, să nu se sperie şi să nu plîngă, ca să nu se sufoce.

Era frig şi îl dureau mîinile şi picioarele, dar ceva acolo, înlăuntrul lui, încetase să-l mai doară. Sharon va găsi o cale să scape amîndoi de aici, şi atunci el o să spună despre Ronald. Sau tati va veni şi-i va scăpa. Neil era sigur de asta.

Simţea răsuflarea lui Sharon pe obraz pentru că stătea sprijinit de ea, cu capul chiar sub bărbia ei. Din cînd în cînd, făcea cîte un zgomot caraghios, ca şi cum o durea ceva, dar lui îi era foarte bine stînd aşa, strîns lipit de ea. Îi amintea de zilele în care – mic fiind – se trezea în miezul nopţii speriat de un vis şi atunci mami şi tati îl culcau în pat cu ei. Mami îl lua atunci în braţe şi el adormea repede apărat de braţele ei. Acum Sharon şi tati vor avea grijă de el.

Neil se strînse mai tare la pieptul lui Sharon. Ar fi vrut să-i spună să nu-şi facă griji pentru el, că o să respire rar şi calm pe nas. Braţele îl dureau atît de rău...Se strădui să uite de durere. Trebuia să se gîndească la ceva frumos...la camera de la etaj şi la trenuleţele lui Lionel pe care i le promisese lui.

CAPITOLUL XXXIV

— Pentru numele lui Dumnezeu, Glenda, e aproape miezul nopţii! Las-o baltă. Roger privi flaconul cu nitroglicerină de pe noptieră: deşi dimineaţă fusese plin, acum mai avea doar cîleva tablete. Glenda exagera şi el nu putea să o oprească.

— Nu. O să reuşesc, sînt sigură. Roger...uite...hai să încercăm aşa: îţi povestesc ţie tot ce am făcut luna trecută, zi cu zi. Am încercat şi singură, dar probabil că îmi scapă ceva. Poate dacă îţi spun ţie...

Ştiind că n-ar avea nici un rost să protesteze, Roger îşi trase un scaun lîngă pat, pregătit să asculte. Nu-i mai povesti Glendei cum se înfuriase doctorul cînd aflase cît de mult se oboseşte; fireşte că el nu i-a putut explica de ce era atît de agitată. Acum, privindu-i obrajii ca de ceară şi buzele vineţii, îşi aduse aminte de ziua în care făcuse infarctul: „Am făcut tot posibilul, domnule Perry...acum depinde numai de ea...poate ar trebui să trimiteţi după copii...” Dar Glenda îşi revenise.

Iar acum...Dacă Neil şi Sharon mor, gîndul că ea i-ar fi putut salva şi nu a reuşit ar ucide-o, cu siguranţă.

Oare ce simţea Steve acum? Probabil se pregătea să plece la New York cu banii pentru răscumpărare. Dar mama lui Thompson? Oare simţea mereu aceeaşi durere chinuitoare? Cu siguranţă că da. Sau Neil şi Sharon...Erau speriaţi? Erau răniţi? Trăiau încă sau deja era prea tîrziu pentru ei?

Şi Ronald Thompson...La proces, Roger nu putuse să nu observe cît de mult semăna cu Chip şi Doug cînd aveau aceeaşi vîrstă. La 19 ani, amîndoi erau la colegiu Chip la Harvard, iar Doug la Michigan University. Aşa era normal la 19 ani, şi nu în celula morţii dintr-o închisoare.

Glenda îl trezi din visare.

— Roger, dacă ai face o diagramă a fiecărei zile, pe ore...ora 9...ora 10... poate că aşa ne-am da seama ce ne scapă. Găseşti hîrtie în biroul meu.

— Bine. Să începem cu ziua de sîmbătă; ieri şi duminică sînt sigur că nu s-a întîmplat nimic semnificativ. Deci...

CAPITOLUL XXXV

— Ceva întrebări, domnule Peterson? Sînteţi sigur că aţi reţinut totul?

— Cred că da.

În hol, strîngînd spasmodic în mîna dreaptă geanta cu bani, Steve asculta ultimele indicaţii pe care Hugh credea nimerit să i le repete.

De cîteva ore parcă îi mai trecuse oboseala, o amorţeală generalizată luînd locul durerii şi îngrijorării. Mintea îi devenise clară şi logică, de parcă s-ar fi aflat în vîrful unui deal de unde privea toată drama atît ca spectator, cît şi ca participant direct.

Hugh însă recunoştea simptomele: Peterson ajunsese la capătul puterilor; acum era într-o stare de semi-şoc emoţional. Chestia cu imitatul vocii Ninei fusese prea mult şi bietul băiat se încăpăţîna să fie convins că era chiar ea. Ce truc ieftin – legarea forţată a răpirii de moartea Ninei Peterson! Iată că ipoteza lui se transforma tot mai mult în certitudine, două lucruri fiind foarte sugestive: rugămintea lui Sharon ca Steve să o ierte şi faptul că Neil spusese „Sharon are grijă de mine”. Nu semăna oare din ce în ce mai mult a glumă proastă?

Oare?

Poate că Jim Owens era în stare să-l ajute. Îşi dăduseră întîlnire la Cartierul general – în New York.

Vocea lui Steve îl trezi din meditaţie.

— Mă duc direct în Strada 59, la cabina telefonică. Dacă ajung prea devreme, aştept în maşină pînă la ora două, apoi cobor şi intru în cabină. Probabil mă va trimite la alt telefon, după care sper că o să-l întîlnesc şi o să îi dau valiza. Apoi mă duc la sediul F.B.I. din Third Avenue, unde mă aşteptţi dumneata pentru a lua camerele foto din maşină şi a duce filmele la developat.

— Da, ai reţinut corect. Te vom urmări de la distanţă şi emiţătorul din maşină ne va indica în orice moment unde te afli. Unul din oamenii noştri va rula în spatele dumitale pînă la New York, ca să fim siguri că nu vei avea probleme pe drum.

Hugh întinse mina.

— Domnule Peterson...noroc!

— Noroc?! Dumneata cunoşti acest cuvînt? Eu cunosc mai de grabă un vechi blestem din Wexford. Îl ştii?

— Nu cred.

— Nu mi-l mai amintesc în întregime, dar sună cam aşa: „Fie ca o vulpe să-şi clădească vizuina în casa ta; fie ca băutura cea mai dulce de care vei avea parte să fie cupa amară a regretului... „ Mai continuă, dar cred că este suficient şi atît. Se potriveşte destul de bine, nu crezi?

Fără a mai aştepta răspuns, Steve smuci uşa şi ieşi.

„Fie ca o vulpe să-şi clădească vizuina în casa ta... „

Dumnezeu să-l ajute pe bietul Peterson! Avea nevoie.

Hugh îşi luă haina şi se duse spre uşa din spatele casei. Şi el şi toţi ceilalţi agenţi FBI trebuiau să iasă prin bucătărie şi să traverseze păduricea învecinată pentru a ajunge la maşinile lor parcate pe o străduţă dosnică tăiată cu ocazia lucrărilor de canalizare. Din strada principală, maşinile erau invizibile.

Poate Jim Owens reuşea să scoată ceva din caseta aceea. Fost agent F.B.I., Jim orbise cu 20 de ani în urmă, şi de atunci, parcă în compensaţie, auzul i de dezvoltase cu mult peste medie. Era renumit pentru acurateţea cu care interpreta zgomotele de fond la o înregistrare. Mai tîrziu va supune caseta şi probelor de laborator, dar acestea erau de durată şL.poate nu erau nici atît de eficiente ca urechea lui Jim.

Fără a ştii prea bine la ce i-ar putea folosi, Hugh se interesase de mediul din care provenea Nina. Făcea parte dintr-a patra generaţie a unei familii din Philadelphia şi urmase cursurile unui pension elveţian – Bryn Mawr College.

Părinţii ei locuiau la Monte Carlo; Hugh îi întîlnise la înmormîntarea Ninei – două acrituri reci şi distante, care abia catadicseau să-i vorbească lui Steve.

Informaţiile pe care le căpătase erau suficiente pentru ca Jim Owens să poată spune cu siguranţă dacă vocea de pe casetă era a Ninei sau doar o imitaţie, deşi Hugh nu prea avea îndoieli asupra rezultatului.

* * *

Autostrada Merritt Parkway fusese curăţată şi drumul era mult mai bun decît se aşteptase Steve, deşi ninsoarea continua să cadă.

Se temuse că Foxy va ezita să vină dacă traficul era dificil, dar acum putea fi liniştit – indiferent cum, tot se vor întîlni.

Se întreba de ce-l chestionase Hugh cu privire la familia Ninei? De ce-l interesa ce colegiu a urmat, unde a crescut şi chestii de acest gen? Deşi nu vedea rostul, Steve îi spusese tot ce ştia, inclusiv că se cunoscuseră pe cînd el era la Princetown, iar ea la Bryn Mawr College.

Fusese dragoste la prima vedere. Familia ei se considerase jignită de căsătoria lor şi nu l-au acceptat niciodată pe Steve. Îşi doreau pentru fiica lor „un bărbat din mediul ei” – cum obişnuiau să spună – un bărbat de familie bună, cu bani, nu un student sărac care făcea pe chelnerul la Nassau Inn pentru a-şi cîştiga banii de facultate, un absolvent al liceului din Bronx.

Doamne, ce vijelie stîrnise cînd se duseseră amîndoi în vizită la părinţii Ninei! O întrebase apoi: „Cum ai putut tu să fii fiica lor?” Era atît de simpatică, de veselă, de simplă! Se căsătoriseră imediat după ce

terminaseră colegiul, apoi el plecase în armată şi fusese trimis în – Vietnam. Doi ani nu s-au văzut, pînă cînd el a primit o permisie şi s-au întîlnit în Hawai.

După război, Steve s-a înscris la Columbia University pentru o diplomă în jurnalistică. Apoi şi-a luat o slujbă la „Time”, s-au mutat în Connecticut şi Nina a rămas însărcinată cu Neil. După naştere, Steve i-a dăruit un automobil Karmann Ghia şi ea fusese atît de încîntată de parcă era un Rolls – ceea ce cu siguranţă ar fi primit de la tatăl ei.

Vînduse maşina după moartea Ninei. Îi era imposibil să o vadă în fiecare zi în garaj, alături de Mercury-ul său. Cînd se întorsese seara acasă şi o găsise moartă, se dusese în garaj cu o speranţă zadarnică. „Neglijenţa asta o să te omoare!” îi spusese. Dar roata din faţă avea un nou radial, şi cauciucul de rezervă era în portbagaj. Îl reparase, deci luase în serios supărarea lui.

Nina, Nina, îmi pare rău!

Sharon îl readusese la viaţă, îl făcuse să simtă iar că trăieşte. Datorită ei durerea şi chinul se topiseră încetul cu încetul, cum se topeşte zăpada în adierea primăverii, în aceste ultime şase luni se simţise atît de bine, încît începuse să creadă că i se oferise o a doua şansă pentru fericire. Acum avea 30 de ani, şi nu se mai îndrăgostise la prima vedere. Sau poate că da...?

După acea primă întîlnire în studioul emisiunii Today, plecaseră împreună şi se opriseră în stradă să vorbească. După moartea Ninei nu-l mai interesa nici o femeie, dar în acea dimineaţă se surprinsese dorind ca Sharon să nu plece. El trebuia să se ducă la o şedinţă şi n-o putea invita să ia micul dejun împreună. În cele din urmă izbucnise:

„Uite...Acum trebuie să plec, dar ce-ai zice să cinăm împreună diseară?”

Sharon răspunsese repede, de parcă ar fi sperat să fie întrebată. Ziua i se păruse interminabilă pînă cînd ajunsese seara în faţa apartamentului ei. Pe atunci, disputa lor cu privire la pedeapsa capitală era mai mult ideologică decît personal. Cînd Sharon şi-a dat seama că nu-l poate salva pe Ronald Thompson, abia atunci disputa a început să-i afecteze personal.

Ajunse pe autostrada Cross County Parkway. Mîinile lui Steve acţionau comenzile maşinii singure lăsîndu-i mintea să rătăcească în trecut

Sharon...Era atît de plăcut să poată vorbi iar cu cineva după cină, să poată bea o cafea în doi la ea acasă! Sharon înţelegea perfect greutăţile şi problemele pe care le ridica lansarea unei reviste, era răbdătoare şi ştia să asculte.

Steve renunţase la slujba de la „Time” şi se mutase la „Events” cu cîteva luni rnainte de moartea Ninei, cînd totul era doar o aventură riscantă. La „Time” cîştiga bine, dar era o problemă de mîndrie. Va scoate cea mai bună revistă din ţară şi va fi un editor bogat şi faimos. Atunci îi va demonstra el tatălui Ninei ce putea; îl va face să-şi înghită cuvintele.

Părinţii ei îl invinuiseră pe el pentru moartea Ninei. „Dacă ar fi locuit într-un mediu adecvat, într-o casă sigură, bine organizată, ea n-ar fi murit.” Voiseră să-l ia pe Neil cu ei în Europa, să-l crească departe de Steve.

Neil, bietul copil! Aşa tată, aşa fiu. Mama lui Steve murise pe cînd el avea trei ani; nu şi-o mai amintea deloc. Tatăl lui nu se recăsătorise niciodată, şi asta – fusese o mare greşeală: Steve crescuse cu dorinţa de a avea o mamă. Îşi amintea de o zi pe cînd avea şapte ani, cînd o suplinitoare de la şcoală le ceruse copiilor să deseneze felicitări de ziua mamei! La sfîrşitul orei, ea observase că Steve îşi lăsase felicitarea pe bancă. „Doar nu vrei să o laşi aici, nu-i aşa? Îl întrebase. Mamei tale îi va face plăcere să i-o dăruieşti duminică.” Atunci el rupsese desenul şi fugise din clasă.

Nu voia ca şi copilul lui să sufere cum a suferit el.

Voia Ca Neil să crească într-un cămin fericit...să aibă un frate sau o surioară...Şi pentru el îşi dorea altceva decît avusese tatăl său – o viaţă în singurătate, cu o unică preocupare: fiul lui. Un om singur într-un apartament gol. Într-o dimineaţă nu se mai trezise, şi Steve fusese chemat de la şcoală cînd tatăl lui nu apăruse la slujbă.

Poate şi din această cauză luase el poziţie în problema pedepsei capitale, pentru că ştia cum trăiesc bătrînii şi cît de puţin au, pentru că îi făcea rău gîndul că sînt la discreţia hoţilor şi a criminalilor.

Valiza cu bani era alături de el, pe scaunul din faţă. Hugh îl asigurase că dispozitivul electronic nu poate fi detectat şi acum Steve era bucuros că acceptase să-l monteze.

La ora 1 şi jumătate, intra pe şoseaua West Side, iar peste 10 minute oprea în faţa cabinei telefonice de lîngă. Bloomingdale. La 2 fără zece coborî din maşină şi intră în cabină, fără a lua în seamă vîntul tăios ce spulbera zăpada.

Fix la ora 2 a.m. telefonul suna. Aceeaşi voce şoptită îi ordonă să meargă imediat la telefonul aflat la intersecţia străzii 96 cu Lexington Avenue.

Peste 15 minute, cînd ajunse acolo, telefonul sună. Ridică repectorul şi ascultă instrucţiunile. Trebuia să traverseze podul Triborough, să meargă pe Grand Central Parkway pînă la Brooklyn Queens Expressway, apoi pe Roosevelt Avenue, să facă la stînga după primul colţ şi să

parcheze chiar acolo. Trebuia să stingă farurile şi să aştepte. „Să vii cu banii. Să fii singur.”

Mîzgăli instrucţiunile cu o mînă tremurîndă, le repetă cu voce tare şi telefonul se închise.

La 2 şi 35 intra pe Roosevelt Avenue. O limuzină de mare capacitate parcată puţin mai jos, pe cealaltă parte a străzii. Trecînd pe lîngă ea, încetini abia vizibil, sperînd ca obiectivul ascuns să poată fotografia marca şi numărul de înmatriculare, apoi opri lîngă bordură şi aşteptă.

Strada, mărginită de prăvălii mici, cu grilaje metalice la vitrine, era întunecată, zăpada viscolită micşorînd şi mai mult vizibilitatea.

Oare reuşeau oamenii lui Hugh să-l urmărească prin intermediul emiţătorului? Dacă nu mai funcţiona? Nu observase nici o maşină în spatele lui, nici măcar o clipă, dar Hugh spusese că nu vor fi foarte aproape, pentru a nu fi observaţi.

Auzi un ciocănit în portieră şi întoarse capul. O mînă înmănuşată îi făcea semn să coboare geamul. Se execută simţindu-şi gura uscată ca iasca.

— Nu te uita la mine, Peterson!

Dar el observase deja haina maronie şi ciorapul tras pe cap. Ceva îi căzu în poală...un sac de pînză...un sac marinăresc şi un gust amar îi urcă din stomac: individul nu avea de gînd să ia geanta cu emiţătorul. Bănuia el!

— Deschide valiza şi pune banii în sac. Repede. Încercă să tragă de timp.

— De unde ştiu că o să-mi recapăt fiul şi pe Sharon nevătămaţi?

— Umple sacul!

Individul era în culmea nervozităţii, se simţea după şuierul din voce.

Dacă intră în panică şi fuge fără bani, îi va ucide cu siguranţă pe Sharon şi Neil. Fără a mai sta pe gînduri, Steve începu să îndese cu mîini tremurătoare teancurile de bancnote în sac.

— Închide-l!

Strînse sforile şi le înnodă.

— Dă-mi-l! Nu te uita la mine!

Mîinile înmănuşate îi smulseră sacul prin fereastra deschisă. Să ţină minte mănuşile! Ieftine, imitaţie de piele, gri închis sau maro, mari. Mînecile hainei erau roase; cîteva fire din ţesătură atîrnau pe manşetă,

— Vei fi supravegheat, Peterson. Nu te mişca de aici 15 minute. Ţine minte, 15 minute. Dacă nu mă urmăreşte nimeni şi dacă banii sînt în regulă, ţi se va spune de unde să-ţi iei fiul şi pe Sharon Martin, dimineaţă la ora 11 şi jumătate.

Ora 11 şi jumătatel Exact cînd va avea loc execuţia lui Ronald Thompson! Izbucni:

— Ce legătură ai cu moartea soţiei mele?

Neprimind nici un răspuns, întoarse încet capul. Individul dispăruse. Pe cealaltă parte a străzii, o maşină demara în trombă.

Ceasul lui arăta 2 şi 38. Întîlnirea nu durase mai mult de 3 minute. Oare era supravegheat, „aşa cum îl ameninţase? Oare pe vreunul din acoperişuri pîndea cineva gata să raporteze dacă se mişca?

Valiza cu emiţătorul rămăsese la el şi F.B.I.-ul nu avea de unde să ştie că întîlnirea avusese loc. Sa îndrăznească să plece mai repede?

Nu.

La 3 fără şapte minute, Steve porni, maşina şi se îndreptă spre Manhattan. La 3 şi 10 intra în sediul F.B.I. de pe Third Avenue. În timp ce-i povestea lui Hugh cum decursese întîlnirea, patru agenţi tineri demontau farurile şi oglinda retrovizoare.

Urcară apoi la etajul 12 unde îl aştepta un bărbat cărunt, cu o pereche de ochelari negri ce nu-i stînjeneau cu nimic expresia inteligentă şi blîndă de pe figură.

— Jim a ascultat caseta trimisă de Foxy, îi explică Hugh. După sunetul vocilor şi uşorul ecou, a ajuns la concluzia că cei doi se află într-o cameră rece, aproape goală, lungă de 23 şi lată cam de 11 picioare. Ar putea fi subsolul unui depozit de mărfuri, se distinge continuu un zgomot vag de trenuri prin apropiere.

Cum Steve îl privea uluit, bărbatul orb îi spuse:

— Mai tîrziu vă voi putea da mai multe amănunte. Nu-i nici un miracol în ce am făcut. Doar că eu ascult la fel de intens şi de atent cum ai privi dumneata un specimen rar la microscop.

O cameră rece, aproape goală. Un depozit. Steve îi aruncă lui Hugh o privire acuzatoare.

— Cum rămîne cu teoria dumitale că Sharon ar fi plănuit răpirea?

— Nu ştiu.

Răspunsul lui Hugh fusese simplu şi sincer.

— Domnule Peterson, în legătură cu ultima voce de pe casetă... Nu cumva prima limbă învăţată de soţia dumneavoastră a fost franceza şi nu engleza?

— Nu. A crescut în Philadelphia pînă la vîrsta de 10 ani, cînd a intrat internă la un pension elveţian. De ce?

— Există în vocea aceea o intonaţie din care un expert poate deduce cu precizie că prima limbă a vorbitorului nu este engleza.

— Dar...Aşteptaţi o clipă! Nina mi-a povestit că în copilărie a avut o guvernantă franţuzoaică şi că ea gîndeşte mai uşor în limba franceză decît în engleză.

Jim Owens zîmbi:

— Exact asta vă spun şi eu. Deci nu este vorba de un impostor sau de o imitaţie. Aţi identificat corect vocea soţiei dumneavoastră.

Hugh se ridică în picioare şi se întoarse spre Steve.

— Bine, recunosc că am greşit. Dar Jim spune că ultima voce a fost în mod categoric adăugată pe casetă după înregistrarea cu Sharon şi Neil. Chestia a fost pusă la cale de către cineva care cunoaşte foarte bine viaţa dumitale personală. Gîndeşte-te bine, domnule Peterson, ai fost vreodată la vreo petrecere...sau undeva unde se filma...şi unde cineva a putut înregistra vocea soţiei dumitale?

Steve simţea că-i plesneşte capul. Îi era foarte greu să gîndească acum, să-şi amintească ceva.

— Poate...Country Club. Cînd a fost renovat şi redecorat, acum patru ani, s-a filmat acolo pentru o operă de binefacere. Nina era ghidul: trecea din cameră în cameră, explicînd ce modificări s-au făcut.

— Bun, poate ajungem undeva cu asta. Este posibil să fi rostit cu acel prilej cuvintele pe care le-am auzit pe casetă?

— Este posibil.

Sună telefonul şi Hugh ridică receptorul. Ascultă atent, apoi rosti:

— Bine. Daţi-i drumul.

Cînd închise, pe faţă i se vedea o expresie asemănătoare cu a unui vînător ce simte mirosul prăzii.

— Începe să se facă lumină, domnule Peterson. Avem o fotografie clară a maşinii şi a numărului de înmatriculare. Sîntem pe urmele ei.

În sfîrşit, o rază de speranţă. Dar nodul din gîtul lui Steve tot nu se ducea.

Ceva îi spunea că ar fi prea uşor, că nu avea el atîta noroc. Jim Owens întinse mîna în direcţia lui Steve.

— O singură întrebare, domnule Peterson. Impresia mea este că soţia dumneavoastră tocmai deschidea o uşă. Cunoaşteţi, Cumva, din întîmplare, o

^ /\ /\ yV I TVA/V «-

Oarecare uşă care scirţiie uşor cind o deschizi, cam aşa:... mrrr?

Hugh şi Steve se priviră unul pe altul uluiţi. Steve părea KO, aşa că Hugh răspunse în locul lui:

— Da, Jim. Exact aşa face uşa de la bucătăria domnului Peterson cînd o deschizi.

CAPITOLUL XXXVI

Ieşind de la Mill Tavern, Arty simţea dizolvîndu-se starea de euforică infailibilitate de care se bucurase pînă atunci. Semnalele de alarmă îi veneau din toate părţile. Sperase să-l găsească pe Bill Lufts la bar, să-l tragă de limbă: „Oh, puştiul e plecat? Unde anume? Ce face domnul Peterson? Cinează împreună cu prietena?" Îşi închipuise că Peterson nu-i va spune lui Bill despre dispariţia celor doi, ştiind ce gură spartă este.

Deci, dacă Bill nu venise la cîrciumă, înseamnă că Peterson anunţase poliţia...nu, nu poliţia...F.B.I.-ul. Deci tipul acela curios care punea atîtea întrebări, Pete Lerner...era agent F.B.I.

Arty simţi o transpiraţie îngheţată inundîndu-i fruntea şi mîinile şi, aproape fără să vrea, se întoarse înapoi în timp, cu 12 ani în urmă. Se afla în arestul sediului F.B.I. din Manhattan.

— Haide, Arty, vînzătorul de ziare te-a văzut plecînd cu fata aceea. Unde ai dus-o?

— Am urcat-o într-un taxi. Spunea că se întîlneşte cu nu ştiu ce tip.

— Ce tip?

— De unde să ştiu eu? Am ajutat-o doar să-şi ducă sacoşele afară, atîta tot. N-au putut dovedi nimic. Dar au încercat. Doamne, ce-au mai încercat!

— Şi celelalte fete, Arty? Uită-te la fotografiile astea. Te învîrţi mereu pe lîngă Port Authority. Pe cîte din ele le-ai ajutat să-şi ducă sacoşele?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Se apropiaseră cam mult. Devenise prea periculos, şi atunci hotărîse să părăsească New York-ul şi se mutase în Connecticut, unde îşi găsise de lucru la o staţie de benzină. Cu 6 luni în urmă, venise în Carley şi preluase atelierul de reparaţii auto.

Arizona...Asta fusese o greşeală. Ce naiba l-a apucat să spună: „Rhode Island nu e Arizona"? Probabil că tipul care îşi spune Pete Lerner nu şi-a dat seama, dar chiar şi aşa, tot o greşeală a fost.

Nu aveau nimic care să-i pună pe urmele lui...doar dacă nu căutau în trecut, doar dacă nu începeau să-l întrebe despre fata din Texas. „Vino pînă la mine acasă, în Village", îi spusese, „cunosc o grămadă de artişti care au nevoie de un model".

Dar atunci n-au putut dovedi nimic, şi nu pot nici acum. Nimic. Nu lăsase nici o urmă, era cît se poate de sigur.

„Aici stai tu...în cocina asta?" – întrebase fata.

Autostrada Hutchinson River Parkway ducea către Throggs Neck Bridge. Planul lui fusese foarte ingenios. Cu o maşină furată ar fi fost

mult prea periculos, niciodată nu poţi şti dacă proprietarul nu descoperă furtul în 10

minute, înainte să apuci să faci măcar 5 mile. Furi o maşină numai dacă eşti sigur că proprietarul nu apare, dacă ştii că este, de exemplu, la un film, sau... în avion.

Pe podul Throggs Neck semnele de avertizare erau foarte dese; vînt, gheaţă. Dar pentru el asta pica bine. Era un bun şofer, şi la noapte drumurile vor fi libere, căci laşii şi fricoşii vor sta acasă.

La 11 şi 20 ajunsese la aeroportul La Guardia şi se îndreptă spre parking -lotul numărul 5 – singurul cu regim de lungă staţionare. Perforă tichetul la automat şi rulă cît mai departe de cabina paznicului, în secţiunea 9, unde se opri într-un spaţiu liber între un Chrysler şi un Cadillac, chiar în spatele unei camionete Oldsmobile. Ascuns în mijlocul lor, Volkswagen-ul lui părea că-şi pierde dimensiunile.

Se lăsă comod pe speteaza scaunului şi aşteptă. După 40 de minute îşi făcură apariţia două maşini: un mic automobil roşu strălucitor şi un microbuz galben. Amîndouă uşor de remarcat. Le văzu oprindu-se în partea stîngă a zonei, bucuros că au ignorat locurile libere de lîngă el, şi observă cu mai mult interes un Pontiac albastru” închis care parcă într-un loc liber, puţin mai în faţă.

Foxy se făcu cît mai nevăzut, ghemuindu-se în scaun, şi urmări cum proprietarul Pontiacului coboară, scoate din maşină o geantă de voiaj voluminoasă şi se îndreaptă agale spre staţia de autobuz din apropiere.

„iată un tip care va lipsi cu siguranţă o bună bucată de vreme de pe-aici”- îşi zise, văzîndu-l cum se suie într-un autobuz care porni imediat către una din pistele de decolare.

După ce aruncă o privire atentă în jur, coborî şi se apropie de Pontiac. A doua cheie pe care o încercă se potrivi. Înăuntru era cald şi plăcut; unul din cadranele de bord arăta că rezervorul este pe trei sferturi plin. Răsuci cheia în contact şi, abia auzit, motorul porni.

Perfect.

Dar trebuia să mai aştepte. Funcţionarul de la ieşire va deveni bănuitor dacă va primi un tichet cu o durată mai mică de două ore de staţionare. Însă nu era nici o problemă, avea destul timp şi voi să se gîndească. Se rezemă comod în scaun, închise ochii şi imaginea Ninei pluti uşor în faţa lui, aşa cum o văzuse în acea primă seară.

Ieşise pe autostradă, deşi ştia că e o imprudenţă, că este mult prea curînd după Jean Carfolli şi doamna Weiss. Însă nu se mai putea stăpîni. Şi imediat o văzuse. Un mic Karmann Ghia tras pe dreapta într-o zonă liniştită şi pustie. Alături, un trup mic, zvelt, cu plete negre şi mîini micuţe ce se luptau din greu cu cricul. Doi ochi căprui enormi îl

întîmpinară. Probabil se gîndeau la zvonurile care circulau despre ucigaşul de pe autostradă.

— Pot să vă ajut, doamnă? Este o muncă grea pentru mîinile dumneavoastră, dar eu sînt obişnuit, asta mi-e meseria. Sînt mecanic auto.

Privirea speriată dispăruse.

— Oh, grozav. Nu trebuie să vă mai spun că sînt puţin speriată. Am rămas în pană şi...

Nu-i aruncă nici măcar o privire, ochii îi erau aţintiţi numai pe roată, ca şi cum ea n-ar fi existat, ca şi cum ar fi fost o baborniţă de cel puţin 900 de ani.

— Aţi intrat în nişte cioburi, nu-i mare lucru.

Terminase repede, în mai puţin de trei minute anvelopa fusese schimbată. Nici o maşină nu trecuse în acest timp.

Se ridicase şi o privea.

— Cît vă datorez?

Stătea cu capul aplecat şi scotocea în poşetă. Sînii i se ridicau şi coborau ritmic sub haina fină de antilopă. Avea clasă. Toată înfăţişarea ei o arăta. Nu era o, puştoaică speriată ca Jean Carfolli şi nici o vacă bătrînă scandalizată ca Weiss. Era o tînără doamnă frumoasă care îi era recunoscătoare.

Întinse mîna spre sînii ei. O pată de lumină apăru pe copacii de pe marginea şoselei, alunecă pe asfalt şi se opri încadrîndu-i. O maşină de poliţie!

— Trei dolari pentru schimbarea cauciucului, spuse repede. Pot să repar şi pneul, dacă doriţi. Mă numesc Arty Taggert, am un mic atelier de reparaţii auto în Carley, pe Monroe Street, cam la o jumătate de milă de Mill Tavern. Maşina se apropiase şi se oprise lîngă ei. Poliţaiul de la volan coborî şi i se adresă Ninei:

— Aveţi necazuri, doamnă?

Se uită la Arty cu o privire întunecată, bănuitoare.

— Nu, nimic, domnule ofiţer. Pot spune că am avut noroc. Domnul Taggert este din acelaşi oraş cu mine şi a apărut imediat ce am rămas în pană.

Lăsase să se înţeleagă că îl cunoaşte. Ce noroc! Expresia poliţaiului se schimbă.

— Aţi avut într-adevăr noroc, doamnă, să întîlniţi un prieten. În vremurile astea e cam periculos pentru femei să circule singure prin locuri pustii.

Urcase înapoi în maşină, dar nu avea de gînd să plece, stătea şi se uita.

— O să vă rog să reparaţi şi pneul, dacă nu vă supăraţi. Eu sînt Nina Peterson, locuiesc în Driftwood Lane.

— Sigur, cu plăcere.

Luase anvelopa spartă şi se urcase în Volkswagen-ul lui calm, indiferent, ca şi cum era vorba doar de o banală reparaţie. Era convins că şi ei îi părea rău că apăruseră poliţaii, dar trebuia să o şteargă înainte ca unul din ei să înceapă să se gîndească la Carfolli şi Weiss şi să-l întrebe: „Ai cumva obiceiul să sări în ajutorul femeilor singure, domnule?”

Aşa că plecase repede şi a doua zi, cînd se pregătea să o caute la telefon, sună ea.

— Soţul meu mi-a tras o săpunealã grozavă pentru circul cu roata de rezervă, îi spusese şi vocea ei era caldă şi intimă şi uşor amuzată, de parcă glumeau amîndoi.

— Cînd îmi pot lua pneul?

Îşi făcu repede socoteala: Driftwood Lane era într-o zonă liniştită; casele nu erau foarte apropiate. Dacă va veni la atelier, nu va putea fi drăguţ cu ea, era prea periculos.

— Acum plec la un client pentru o reparaţie, dar trec eu pe la dumneavoastră după-amiază, poate pe la ora 5.

— Minunat. Important este ca nesuferitul, acela de pneu să fie montat pînă la 6 şi jumătate, cînd mă duc să-l iau pe soţul meu de la gară.

Fusese atît de excitat în ziua aceea, încît nu se putuse concentra asupra nici unui lucru. Se dusese la frizer, îşi cumpărase o cămaşă nouă, apoi făcuse un duş şi, aşteptînd să se lase întunericul, ascultase cîteva din casetele lui preferate. Apoi puse una neînregistrata în casetofonul de buzunar şi o botează „Nina”. Se asigura ca aparatul foto avea film, gîndindu-se la plăcerea pe care o va resimţi cînd va developa fotografiile, văzînd imaginile apărînd încetul cu încetul...

La 5 şi 10 plecă spre Driftwood Lane. Dădu ocol casei înainte de a se decide să lase maşina în păduricea învecinată, pentru orice eventualitate...

Automobilul Ninei era în curte, în faţa casei şi cheile erau în contact. O zări prin fereastra bucătăriei mişcîndu-se uşor, despachetînd cumpărăturile. Becul nu avea abajur şi lumina în încăpere era foarte puternică, iar Nina arăta splendid, îmbrăcată cu pantaloni şi pulover albastru, cu o eşarfă neglijent înnodată la gît.

Înlocui anvelopa cît putu de repede, încercînd să-şi dea seama dacă mai sînt şi alte persoane în casă. Va face dragoste cu ea, era sigur că, în secret, şi ea îl dorea. Chiar din felul în care îi povestise cît de supărat era soţul ei îşi dăduse seama că are nevoie de cineva care să fie drăguţ cu

ea. Declanşă casetofonul şi începu să şoptească în microfon cum o va face fericită pe Nina.

Ciocăni în fereastra bucătăriei şi ea se apropie repede privind surprinsă, dar deschise imediat cînd îi arătă cheile maşinii. Îi zîmbea şi era toată numai drăgălăşenie, spunîndu-i cît de amabil era, invitîndu-l înăuntru, şi Arty simţea cuvintele ei ca pe nişte braţe ce-l mîngîiau.

Apoi l-a întrebat cît îi datorează şi el a ridicat mîna – avea mănuşi, bineînţeles – a stins lumina şi a sărutat-o.

— Plăteşte-mi aşa, i-a şoptit.

Dar ea l-a pălmuit, o palmă grea, incredibil de grea pentru mîna aceea mică.

— Ieşi afară! – i-a spus, scuipînd cuvintele de parcă el era un gunoi, de parcă nu se îmbrăcase special pentru ea şi nu-i făcea o favoare.

Şi apoi a devenit sălbatic, ca de fiecare dată cînd era respins. Trebuia să se gîndească mai bine înainte de a-l trata aşa. Acum voia s-o lovească, să o strivească, să scoată toată ticăloşia din ea.

Întinse mîinile spre eşarfa de la gîtul ei, dar îi scăpă şi fugi în sufragerie fără a scoate nici, un sunet, fără a striga după ajutor. Abia după aceea pricepuse de ce; nu voia ca el să afle că este un copil în casă. Încercă să pună mîna pe un vătrai, dar el apucă eşarfa de cele două capete şi strînse cu toată puterea, în timp ce ea bolborosea şi horcăia. Mîinile ei, ca ale unei păpuşi, băteau aerul, ochii deveneau din ce în ce mai mari şi mai goi, iar faţa i se făcuse vînătă. Apoi bolboroseala şi horcăiala se opriră.

O ţinea cu o mînă, iar cu cealaltă declanşa aparatul, fotografie după fotografie, dorind într-un fel ca ochii aceia imenşi să se închidă, cînd, undeva în spatele lui, reîncepu bolborositul. Se întoarse.

Băiatul era în hol, holbîndu-se la el cu ochi enormi, arzători. Horcăia cum horcăise şi ea. Era ca şi cum n-ar fi omorît-o, ca şi cum ea s-ar fi mutat în corpul copilului şi acum venea să-l pedepsească, să-l chinuie, să se răzbune.

Porni spre Neil cu mîinile întinse. O să oprească el horcăitul ăsta, o să închidă ochii oribili care acuzau...

Soneria!

Se întoarse şi fugind prin hol, în bucătărie, ieşi prin uşa din spate. Soneria continua să sune în timp ce el alerga prin pădure. În cîteva minute era acasă. Calm! Fii calm.

Se dusese apoi la Mill Tavern şi ceruse un hamburger şi o bere. Era încă acolo cînd vestea că Nina Peterson a fost ucisă se răspîndi prin oraş. Era speriat. Dacă poliţaiul ăla va recunoaşte fotografia Ninei în ziar şi va spune: „Iată o chestie ciudată – am văzut-o ieri seară pe autostradă; un tip numit

Taggert îi repara maşina...”

Se pregătea să plece din oraş cînd se anunţă la ştiri că un martor ocular, o vecină, fusese lovită de un bărbat care ieşea în fugă din casa lui Peterson, şi că vecina îl identificase ca fiind, fără nici un dubiu, Ronald Thompson – un tînăr de 17 ani ce fusese văzut vorbind cu doamna Peterson cîteva ore înainte de crimă.

Încuie imediat casetofonul, aparatul foto, filmele şi casetele într-o cutie metalică pe care o ascunse într-un tufiş în spatele garajului. Ceva îi spunea să mai aştepte.

Apoi Ronald Thompson fusese prins la un motel în Virginia şi copilul îl identificase ca fiind ucigaşul. Noroc! Incredibil noroc!

În sufragerie fusese întuneric şi probabil băiatul nu îi văzuse faţa, iar după aceea intrase în casă Thompson.

Dar el se apropiase de copil, se aplecase deasupra lui. Înseamnă că băiatul intrase într-o stare de şoc şi uitase.

Şi dacă îşi va aminti într-o zi?

Gîndul îi producea coşmaruri lui Arty, ochii aceia îl urmăreau peste tot şi uneori se trezea în miezul nopţii tremurînd, ud de transpiraţie, cu impresia că ochii îl priveau prin fereastră şi că vîntul făcea acelaşi zgomot bolborosit şi horcăit.

Nu s-a mai dus după fete, pe urmă. Nu s-a mai dus deloc. A devenit un client obişnuit la Mill Tavern şi s-a împrietenit cu ceilalţi, în special cu Bill Lults. Bill vorbea mult despre Neil.

A fost cuminte pînă luna trecută; pînă a simţii că trebuie cu orice chip să-şi dezgroape casetele şi să le asculte. Apoi a auzit-o la staţia radio pe fata aceea, Callahan, spunînd că are o pană şi a plecat după ea. Două săptămîni mai tîrziu, a plecat după doamna Ambrose – se rătăcise şi nu mai avea benzină.

Dar după aceea, visele cu Nina au început să apară în fiecare noapte, acuzatoare şi, în urmă cu două săptămîni, Bill Lufts venise la atelier cu puştiul după el. Neil se uitase la Arty, îl privise stăruitor.

Şi atunci a ştiut că trebuie să-l omoare înainte de a pleca din Carley. Iar cînd Bill s-a lăudat cu contul din bancă pe numele lui Neil – nevastă-sa văzuse actele pe biroul lui Peterson – a ştiut şi cum să facă rost de bani.

Cu cît se gîndea mai mult la Nina, cu atît îl ura mai mult pe Steve Peterson. Peterson putea să o atingă fără a fi pălmuit; Peterson era un editor faimos; Peterson avea o nouă prietenă frumoasă şi celebră. O să-i arate el lui Peterson!

Camera din Grand Central îi rămăsese mereu în minte ca un loc în care te poţi ascunde la nevoie, sau în care poţi închide o fată aşa ca nimeni să n-o găsească. Cînd lucra acolo obişnuia să-şi închipuie cum o

să arunce el în aer Grand Central. Îşi imagina cît de îngroziţi vor fi oamenii cînd vor simţi podeaua fugindu-le de sub picioare şi tavanul prăbuşindu-se peste ei; toţi aceia care nu-l băgau în seamă cînd el voia să fie drăguţ cu ei, care nu-i zîmbeau, care treceau pe lîngă el, priveau prin el, oamenii aceia care mîncau din farfuriile pe care el trebuia să le spele de resturile lor de stridii, unt şi salată.

Şi dintr-o dată îi venise ideea. Planul August Rommell Taggert. Planul unui vulpoi.

Dacă Sharon n-ar fi trebuit să moara...Dacă l-ar fi iubit...Dar în Arizona, multe fete vor fi drăguţe cu el cînd vor afla cîţi bani are.

Se felicită pentru ideea bună pe care o avusese: ca să-i omoare pe Neil şi

Sharon exact la ora cînd va fi executat Thompson. Pentru că şi el îi executa pe cei doi, iar Thompson merita să moară pentru că s-a amestecat în seara aceea.

Şi toţi oamenii din Grand CentraL.tone de dărîmături peste ei. Vor afla atunci ce înseamnă să fii prins în capcană!

Iar el va fi liber.

Curînd. Curînd se va sfîrşi totul.

Arty privi ceasul, realizînd cît timp visase. Aşa i se întîmpla totdeauna cînd se gîndea la – Ninanici nu ştia cum trec orele. Răsuci cheia în contact şi Pontiacul îşi făcu loc spre cabina portarului. Întinse tichetul pe care-l perforase la intrare.

— Două ore şi douăzeci şi cinci de minute...asta face 3 dolari, domnule.

Ieşi din aeroport, îndreptîndu-se spre Queens Boulevard, de unde, la ora două fix, chemă cabina telefonică de la Bloomingdale. Imediat ce Peterson răspunse, îl trimise la aparatul de pe Strada 96.

În cele 15 minute pe care le avea la dispoziţie înghiţi nişte cafea cu pîine prăjită la un snack-bar deschis toată noaptea.

La ora 2 şi un sfert formă numărul telefonului public de pe Strada 96 şi-i spuse lui Peterson unde să vină cu banii.

Acum începea partea într-adevăr periculoasă.

La 2 şi 25 porni spre Roosevelt Avenue. Străzile erau aproape pustii, nici urmă de maşini ale poliţiei. Se pricepea să le descopere, chiar dacă nu aveau însemnele necesare – nu era el maestrul autostrăzilor?

Încă de săptămîna trecută alesese Roosevelt Avenue ca loc de întîlnire. Măsurase cît timp îi trebuia să ajungă de acolo înapoi la aeroportul La Guardia. Exact 6 minute. Chiar dacă Peterson venea cu copoii după el, tot avea timp să fugă. Strada era mărginită de copaci deşi, ceea ce împiedica vizibilitatea, fiind greu de distins ce se petrecea

pe trotuarul celălalt sau o sută de metri mai departe. Era cel mai bun loc pentru întîlnirea cu Peterson.

Exact la 2 şi 35 opri pe Roosevelt Avenue, cu faţa spre Brooklyn Queens Expressway.

La 2 şi 36 zări farurile maşinii venind din direcţia opusă şi în acelaşi moment îşi trase ciorapul pe faţă.

Era Mercury-ul lui Peterson. O clipă avu senzaţia că maşina venea spre el, sau poate Peterson încetinise ca să poată fotografia Pontiacul. Asta ar fi chiar grozav!

Mercury-ul se opri pe partea cealaltă a străzii, chiar vis-a-vis de el. Trebuia să se mişte repede. Luă în mînă sacul marinăresc gol şi uşor şi gîndul că imediat va fi plin de bani îl înveseli. Citise el undeva că la plata unei răscumpărări, servietele erau dotate cu emiţătoare electronice. N-avea de ce să rişte.

Privi în susul străzii, dar nu se zărea nimic. Avea nevoie doar de 60 de secunde şi apoi va fi în siguranţă.

Coborî, traversă strada şi bătu în uşa lui Peterson, făcîndu-i semn să coboare geamul. Îi aruncă o privire şi văzu că e singur.

Cu o voce joasă, şoptită, pe care o exersase îndelung, îi spuse să nu-l privească şi să pună banii în sac.

Peterson se execută fără comentarii. Nu se zărea nici urmă de poliţişti, probabil că stăteau deoparte ca să nu-l sperie.

Cînd Peterson puse ultimul pachet în sac şi strînse baierele, i-l luă din mînă, simţîndu-l greu. Apoi îi ordonă să nu se mişte din loc 15 minute şi adăugă că-i va putea lua pe Sharon şi Neil la ora 11 şi 30.

„Ce legătură ai cu moartea soţiei mele?”

Întrebarea îl izbise în moalele capului. Oare cît de mult ştiau? Trebuia să o şteargă cît mai repede. Era ud tot, transpiraţia îi muiase hainele pe sub paltonul maroniu şi-i înfierbînta tălpile, în ciuda vîntului tăios.

Urcă în Pontiac şi porni motorul. Îndrăznea Peterson să-l urmărească?

Nu, maşina lui era nemişcată.

În 6 minute, exact cum calculase, ajunse la aeroport. La ora 2 şi 46 perforă un tichet la poarta automată a parking-lotului nr. 5. Nouăzeci de secunde mai tîrziu, Pontiacul era parcat exact aşa cum îl lăsase proprietarul lui, singura deosebire fiind ceva mai puţină benzină în rezervor şi şase mile în plus pe cadranul de bord. Luă sacul, coborî din Pontiac şi se îndreptă spre broscuţa lui, unde răsuflă, în sflrşit, uşurat. La lumina lanternei începu să numere primul pachet fără a-l scoate din sac.

Era totul acolo. 82.000 dolari!

Scoase de sub banchetă o servietă şi, cu răbdare, rîndui toate pachetele în ea. Pe asta o va lua în avion. La ora 7 a.m. porni Volkswagen-ul, se strecură prin traficul aglomerat spre Manhattan şi peste 10 minute alerga pe scările hotelului Biltmore spre camera lui pentru a cere micul dejun şi a-şi face toaleta de dimineaţă.

CAPITOLUL XXXVII

Pînă la ora 3 a.m. deveni evident că singura pistă pe care o aveau, numărul de înmatriculare al Pontiacului, nu ducea nicăieri. Prima lovitură fusese faptul că maşina era înregistrată pe numele de Henry A. White, vicepreşedinte la International Food Company în White Plains.

Au pus imediat sub observaţie casa lui White din Scarsdale, dar Pontiacul nu era în garaj, şi întreaga clădire părea pustie. Toate ferestrele erau închise şi nu se zărea nici cea mai slabă rază de lumină.

Contactară paznicul de serviciu de la International Food şi acesta îi puse în legătură cu un director de producţie din departamentul lui White, care, cu o voce somnoroasă, le spuse că domnul White tocmai se întorsese dintr-un stagiu de trei săptămîni la sediul lor central din Elveţia, că cinase cu doi colegi la restaurantul Pastor's, în White Plains, şi, de acolo plecase direct la aeroport pentru o mică vacanţă alături de soţie. Doamna White era deja la Aspen sau la Sun Valley cu nişte prieteni.

La ora 5, Steve şi Hugh porniră spre Carley. Hugh conducea, iar Steve privea pe fereastră. Erau foarte puţine maşini pe şosea. La ora aceea, majoritatea oamenilor erau în pat, alături de soţiile lor, siguri că copiii lor erau bine înveliţi, că în cameră nu era curent sau frig. Oare Sharon şi Neil stăteau în frig şi curent?

„De ce mă gîndesc la asta?" – se întrebă. Îşi amintea vag că citise undeva că atunci cînd oamenii nu mai pot controla evenimentele înconjurătoare, devin preocupaţi de probleme minore. Oare Sharon şi Neil erau încă în viaţă? Asta ar trebui să-l preocupe.

„Cruţă-i Dumnezeule, în mare mila ta, cruţă-i..."

— Cum rămîne cu Pontiacul? Îl întrebă Hugh.

— Vom afla probabil că maşina lui White a fost furată de unde-o lăsase.

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm.

— Ce?

— Poate le dă drumul. A promis. Acum are banii.

— Îşi acoperă urmele cu atîta grijă...se gîndeşte la toate. Doar nu te aştepţi să elibereze două persoane care-l pot identifica, nu-i aşa?

— Nu, admise Hugh.

— Nu putem face nimic altceva?

— Dacă nu se ţine de cuvînt şi nu le dă drumul, va trebui să dăm totul publicităţii. Poate cineva a văzut sau a auzit ceva.

— Şi Ronald Thompson?

— Ce-i cu el?

— Să presupunem că spune adevărul. Să presupunem că aflam asta după ora 11 şi jumătate.

— Unde vrei să ajungi?

— Vreau să spun...avem oare dreptul să nu recunoaştem că Neil şi Sharon au fost răpiţi?

— Mă îndoiesc că această recunoaştere ar afecta decizia Guvernatorului cu privire la Thompson. Chiar dacă ar privi situaţia ca pe o reţinere de ostateci -deşi nu există nici o dovadă în acest sens – nu cred că şi-ar schimba hotărîrea. Deja a fost criticat că a acordat două amînări.

Şi, în altă ordine de idei, ar putea exista o explicaţie simplă pentru modul în care şi-a procurat Foxy o înregistrare cu vocea soţiei dumitale...o explicaţie fără nici o legătură cu moartea ei.

Steve continua să privească pe fereastră. Treceau prin Greenwich Village. În vacanţa trecută se dusese cu Sharon la o petrecere acasă la Brad Robertson, în Greenwich. Era îmbrăcată cu o fustă neagră de catifea şi o bluză de brocart. Arăta superb, şi Brad îi spusese:

„Steve, dacă ai cît de puţină minte, n-o mai lăsa pe fata asta.”

— Este posibil ca publicitatea să-l sperie pe Foxy? Ştia răspunsul, dar tot trebuia să întrebe.

— Aşa cred. Ce-i în mintea dumitale, domnule Peterson?

Steve îşi simţea gura uscată şi amară. „E doar o presupunere”, îşi spuse. „Probabil că nu duce nicăieri. Dacă încep, nu o mai pot opri, şi ar putea costa vieţile lui Neil şi Sharon... „

Se simţea mizerabil, ca un înotător dus de un curent incontrolabil. Şi-l aminti pe Ron Thompson la proces, figura lui speriată, dar hotărîtă: „Nu sînt vinovat. Era moartă cînd am ajuns eu. Întrebaţi-l pe copil...”

"Cum te-ai simţi dacă ar fi singurul tău copil? Cum te-ai simţi?” Este singurul meu copil, doamnă Thompson.

Se hotărîse.

— Hugh, îţi aminteşti ce spunea Bob Kurner, că el crede că cele patru crime de pe autostradă şi moartea Ninei au ceva în comun?

— Îmi amintesc şi ţi-am spus ce cred. Îşi joacă ultima carte.

— Şi dacă ţi-aş spune că Bob are dreptate, că ar putea exista o legătură între moartea Ninei şi a celorlalte femei?

— Ce vrei să spui?

— Kurner spunea că singurul lucru pe care nu-l înţelege este faptul că celelalte au avut probleme cu maşina, pe cînd Nina a fost ucisă acasă.

— Continuă.

— În seara dinaintea crimei, a avut o pană de cauciuc. Eu am fost la o şedinţă la New York şi cînd m-am întors acasă, după miezul nopţii, ea

dormea. Dar a doua zi dimineaţă, cînd m-a condus la tren, am văzut că folosea roata de rezervă...

— Continuă.

— Aminteşte-ţi depoziţia pe care ne-a lăsat-o Kurner. Thompson spunea ceva despre o glumă cu ziua lor norocoasă şi despre cumpărăturile pe care le îndesau în portbagaj.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Portbagajul maşinii era mic. Dacă mai era loc în el, înseamnă că roata de rezervă nu era acolo. Asta se întîmpla după ora patru şi probabil că de-acolo Nina s-a dus direct acasă. Stiu de la Dora că a ajuns puţin înainte de ora 5... Neil s-a dus sus să se joace cu trenuleţele şi Nina a rămas să descarce maşina. Adu-ţi aminte toate pachetele de pe masa din bucătărie. Ştim că a murit imediat în minutele următoare. În seara aceea, cînd am venit acasă, m-am uitat la maşina ei: roata de rezervă era în portbagaj şi anvelopa din faţă fusese reparată.

— Vrei să spui că cineva a adus anvelopa înapoi, a montat-o şi apoi a ucis-o pe Nina?

— Roata nu putea fi schimbată decît atunci, în acele minute dinaintea morţii ei. Şi dacă s-a întîmplat aşa, atunci Thompson este nevinovat. Este posibil chiar să-l fi speriat şi să-l fi alungat pe ucigaş cînd a sunat la uşă. Hugh, te rog, hai să-l întrebăm dacă roata de rezervă era sau nu în portbagaj, poate îşi aminteşte. Trebuia să-mi fi dat seama în noaptea aceea cît de importantă este anvelopa. Dar nu voiam să-mi amintesc că am ţipat la Nina şi în ultima clipă cînd am fost împreună.

Hugh apăsă acceleratorul şi acul vitezometrului ţîşni de la 60 la 80. Ajunseră în Driftwood o dată cu ivirea zorilor. Hugh se repezi la telefon, formă numărul închisorii Somers şi ceru să vorbească cu gardianul şef.

— ...nu, nu, aştept, mulţumesc.

Se întoarse spre Steve.

— Gardianul şef a stat în închisoare toată noaptea, în caz că ar fi sunat Guvernatorul. Acum îl bărbieresc pe Thompson...

— Dumnezeule!

— Chiar dacă spune că portbagajul era gol, tot nu e o dovadă. Cineva poate a schimbat roata şi a plecat. Asta nu exclude pe Thompson...

— Hugh, amîndoi sîntem de părere că puştiul e nevinovat.

„Ce tîmpenie”, îşi spuse, „în inima mea totdeauna am crezut că e nevinovat, dar n-am fost în stare să recunosc niciodată...”

— Da, Taylor la aparat. Hugh ascultă cîteva clipe, apoi închise telefonul.

— Thompson jură că roata nu era acolo cînd au încărcat cumpărăturile...

— Sună-l pe Guvernator. Spune-i...roagă-l pentru o ultimă amînare. Dacă e nevoie, vorbesc şi eu.

Hugh ceru reşedinţa Guvernatorului şi, în timp ce aştepta, îi spuse lui Steve:

— Nu avem nici o dovadă, e doar un şir de coincidenţe. Mă îndoiesc că va amîna execuţia numai pe baza lor. Cînd va afla că Sharon şi Neil au dispărut... căci va trebui să-i spui...va fi convins că e vorba de o ultimă încercare disperată a prietenilor lui Thompson.

Însă Guvernatorul nu era de găsit cu nici un chip. Lăsase în sarcina procurorului general soluţionarea oricărei cereri de amînare a execuţiei, iar acesta sosea la birou abia la ora 8.

Nu era nimic de făcut, decît să aştepte. O lumină slabă, apoasă, începea să se infiltreze prin ferestre. Steve încercă să se roage, dar nu putea spune decît: „Doamne, sînt atît de tineri...sînt atît de tineri toţi trei... „

La ora şase, Dora coborî scările cu pasi şovăielnici şi puse de cafea fără a scoate o vorbă. Arăta mai îmbătrînită cu zece ani decît în urmă cu trei zile. La 6 şi jumătate, Hugh telefonă la sediul F.B.I., în New York. Nu aveau nimic nou. Henry White luase un avion de noapte spre Sun Valley. Sosiseră prea tîrziu pentru a-l mai prinde la aeroport. Ordinul de urmărire a Pontiac-ului nu dăduse nici un rezultat. Îi verificau în continuare pe clienţii de la Mill Tavern.

La 7 şi 30 maşina lui Bob Kurner opri în faţa casei. Bob se năpusti furios, trecu de Dora care venise să-i deschidă uşa şi ceru să ştie imediat pentru ce motiv l-au întrebat pe Ron Thompson despre roata de rezervă.

Hugh privi întrebător spre Steve şi la semnul lui aprobator, explică în cîteva cuvinte.

Bob păli.

— Vreţi să spuneţi că fiul dumneavoastră şi Sharon Martin au fost răpiţi şi dumneavoastră, domnule Peterson, aţi acoperit asta? Cînd Guvernatorul va afla, va amîna execuţia cu siguranţă.

— Nu conta pe asta, replică Hugh.

— Domnule Peterson, îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar trebuia să-mi fi spus aseară. Nu putem lua legătura cu procurorul general înainte de ora opt?

— Mai sînt doar 20 de minute.

— 20 de minute înseamnă mult cînd mai ai de trăit doar trei ore şi jumătate, domnule Taylor.

Fix la ora opt, Hugh reuşi să-l găsească pe procurorul general. Timp de 35 de minute vorbi aproape fără pauze, argumentînd, certîndu-se, rugîndu-se.

— Da, domnule procuror general, îmi dau seama că Guvernatorul a acordat deja două amînări...înţeleg că Curtea Supremă de Justiţie a confirmat verdictul în unanimitate...nu, nu avem dovezi...sînt mai mult decît speculaţii, caseta... Da, domnule procuror general, v-aş fi recunoscător dacă i-aţi telefona Guvernatorului...pot să vi-l dau pe domnul Peterson? Bine, aştept.

Hugh acoperi receptorul cu palma.

— Îl sună pe Guvernator, dar a spus că, personal, nu va recomanda o amînare.

Trei minute se scurseră cu greu, apoi Hugh vorbi în aparat:

— Da, eu sînt. Dar...dar...

Hugh încă mai protesta cînd Steve auzi declicul de la celălalt capăt al firului. Puse receptorul în furcă şi le spuse cu o voce plată:

— Execuţia are loc la 11 şi jumătate.

CAPITOLUL XXXVIII

Durere...îi era greu să şi gîndească cu durerea aceea oribilă urcînd din picior. Dacă ar putea măcar să desfacă fermoarul ghetei...Glezna dreaptă era o masă de beton arzînd, strivit de gheată, tăiat de sfoara aspră.

Trebuia să fi riscat şi să fi ţipat cînd au traversat gara. Mai bine decît ce riscau acum!

Oare vor ieşi de-aici?

Bietul Neil...îi auzea răsuflarea chinuită lîngă faţa ei. Încercă să respire calm, să nu se agite. Îl simţi lipindu-se mai strîns de ea şi ghici că vrea să o liniştească, să o facă să se simtă puţin mai bine. Neil va fi exact ca Steve cînd va creşte. Dacă va creşte...

Oare cum ar fi viaţa alături de Steve; împreună cu Steve şi cu Neil? Steve suferise atît de mult...

Pentru ea viaţa fusese uşoară şi frumoasă. Parcă îl auzea pe tatăl ei spunînd: „Sharon s-a născut la Roma...Pat în Egipt...Tina în Hong-Kong... Avem prieteni în toată lumea... „ Chiar dacă ea ar muri, ei se aveau unul pe altul. Steve nu avea pe nimeni...

O întrebase odată, la începutul prieteniei lor: „Cum de eşti încă singură... nemăritată?” Nu-i răspunsese atunci, dar ea ştia: pentru că niciodată nu a vrut să-şi asume responsabilitatea de a iubi pe altcineva decît pe ea însăşi.

Iar acum, Neil...fusese atît de speriat că cei doi Lufts îl vor lua cu ei în Florida...atît de speriat că Sharon i-l va lua pe Steve...Trebuie să-l scoată de-aici!

Încercă din nou, cu disperare, să frece frînghia de zidul aspru, dar degeaba, încheieturile i se umflaseră îngrozitor şi nu lăsau sfoara să ajungă în contact cu peretele.

Mai bine să se gîndească. Singura speranţă ar fi să-l elibereze pe Neil şi să-l scoată din cameră. Oare bomba exploda şi dacă uşa era deschisă pe dinăuntru? Mînerul din baie! Dacă Foxy se întoarce, dacă o lasă iar să meargă la baie, poate reuşeşte să smulgă ivărul...

Ce va face cu ei cînd va avea banii? Era complet dezorientată. TimpuL.Cît trecuse? Era zi sau noapte?...zgomote de tren...vino, Steve...te acuz, domnişoară Martin...aceasta este problema, domnişoară Martin...te iubesc, Sharon...mi-a fost dor de tine...mîini mari, calde, bune, pe faţă...

Mîini mari, calde pe faţa ei...! Deschise ochii. Foxy era aplecat deasupra ei şi mîinile lui îi alunecau pe faţă, pe gît...îi scoase căluşul şi o sărută. Buzele lui erau fierbinţi, umede, lipicioase şi Sharon încercă să-şi întoarcă faţa.

— S-a terminat, Sharon. Am banii. Acum trebuie să plec.

Făcu un efort să-şi fixeze privirile, să-i distingă trăsăturile – ochii sticloşi, pulsul din obraz, buzele subţiri...

— Ce ai de gînd să faci cu noi? Abia îşi mai recunoscu vocea.

— Vă las aici şi îi spun lui Peterson de unde să vă ia.

Minţea, se juca cu ea la fel ca înainte. Ba nu, încercase să-i ia pistolul şi el o lovise.

— Ai de gînd să ne ucizi.

— Ai dreptate, Sharon.

— Ai ucis-o pe mama lui Neil...

— Iarăşi ai dreptate. Oh, cît pe-aci să uit. Se aplecă şi scoase ceva de sub pat.

— O să pun fotografia asta alături de celelalte.

Sharon ridică privirea. Ochii lui Neil, imenşi, o priveau din fotografie, ochi care făceau parte dintr-un trup...un trup cu o eşarfă înnodată în jurul gîtului... Îşi înăbuşi cu greu un ţipăt şi toată durerea dispăru într-o clipă. Îşi revenise complet, era pe deplin lucidă şi îl urmărea cum atîrna fotografia deasupra patului, întinzînd-o cu grijă, cu mişcări lente, ca într-un ritual magic.

Ochii îi licăreau nebuneşte şi Sharon se întrebă dacă îi va ucide acum, dacă îi va sugruma ca pe femeile acelea.

— Acum vă pregătesc ceasul, îi spuse.

— Ceasul?

— Da. El va declanşa explozia la ora 11 şi jumătate. Nu vei simţi nimic, Sharon. Doar vei dispărea... – şi Neil va dispărea...şi Ronald Thompson va dispărea...

Cu mişcări delicate, parcă filmate cu încetinitorul, deschise valiza şi scoase un ceas. Îl potrivi după cel de la mîna lui, la ora 8 şi jumătate. Deci era 8 şi jumătate, miercuri dimineaţa. Apoi îi fixă alarma la 11 şi jumătate şi ataşă firele.

Trei ore. Mai aveau trei ore.

Ridică valiza şi o aşeză în chiuveta de lîngă uşă, cu cadranul ceasului îndreptat spre ea.

— Ai nevoie de ceva înainte să plec, Sharon? Un pahar cu apă...Vrei să te sărut de adio?

— Aş vrea...poţi să mă laşi la baie?

— Sigur, Sharon.

Se apropie, îi dezlegă mîinile şi o ridică. Picioarele i se frînseră sub ea şi durerea insuportabilă îi acoperi ochii cu o ceaţă neagră. Nu...nu...nu putea să leşine acum!

O lăsă în cămăruţa întunecată, ţinîndu-se de mînerul uşii. Trase de el din toate puterile, îl răsuci, îl zgîlţîi, rugîndu-se ca zgomotul să nu se

audă de afară. Un pocnet slab şi rămase cu mînerul în mînă. Îşi mişcă degetele de-a lungul lui, simţind duritatea capătului rupt. Îi dădu drumul în buzunarul fustei, ţinînd mîna peste el, în buzunar. Dacă va simţi ceva cînd o va căra în pat, poate va crede că este pumnul ei.

A mers! Acum era grăbit, nerăbdător să plece. Îi legă mîinile, mai puţin strîns decît data trecută, apoi îi înfundă căluşul în gură. Era aplecat deasupra ei şi o privea cu aceeaşi sticlire în ochi:

— Te-aş fi iubit mult, Sharon, aşa cum şi tu m-ai fi iubit pe mine.

Cu o mişcare bruscă smulse legătura de pe ochii lui Neil şi îl privi intens. Apoi privirea îi alunecă lent către fotografia de pe perete, şi se întoarse înapoi la faţa lui Neil. Brusc, împinse capul copilului spre zid, stinse lumina şi ieşi pentru ultima dată.

Sharon rămase cu privirile aţintite pe cadranul fosforescent al ceasului.

Era 8 şi 36.

Patul Glendei era plin de foi – foi scrise, mototolite, scrise iar şi aruncate peste tot.

— Nu...pe data de 14 nu m-am dus direct la doctor. M-am oprit la librărie... scrie asta, Roger...acolo am vorbit cu cîteva persoane...

— Încep o nouă pagină. Pe asta nu mai are loc. Cu cine te-ai întîlnit în sala de aşteptare a doctorului?

Minuţios, cu răbdare, revăzuseră fiecare zi a lunii trecute şi nimic nu clintise convingerea Glendei că omul care-şi spunea Foxy îi este cunoscut.

La ora 4 a.m., la insistenţele ei, Roger telefona la sediul F.B.I. din New York şi ceru să vorbească cu Hugh Taylor. După cîteva minute Hugh veni la aparat şi-l puse la curent cu faptul că răscumpărarea fusese plătită. După ce închise, Roger îi spuse Glendei:

— Foxy a promis că Sharon şi Neil vor fi eliberaţi la 11 şi jumătate.

— Dar Hugh nu crede, nu-i aşa?

— Nu.

— Dacă eu îl cunosc pe individ, probabil că e cineva din zonă şi deci îl cunoaşte şi Neil. Roger, nu-l va lăsa în viaţă...

— Glenda, sîntem amîndoi la capătul puterilor, nu mai putem gîndi coerent acum. Hai să tragem un pui de somn, cîteva ore, apoi poate îţi vine ceva în minte. Subconştientul tău lucrează în somn.

— Bine, cred că ai dreptate.

Aşeză toate foile în ordine cronologică, în timp ce Roger potrivea ceasul să sune la ora şapte.

După 3 ore de somn chinuit, Roger coborî să prepare un ceai. Glenda îşi puse sub limbă obişnuita pilulă de nitroglicerină, se spălă puţin pe faţă şi se reîntoarse în mijlocul foilor de hîrtie.

La ora 9, punctual, sosi Marian şi urcă în dormitor.

— Am auzit că nu vă simţiţi bine, doamnă Perry. Îmi pare foarte rău.

— Nici o problemă.

— Eu n-o să vă deranjez. Mă ocup pe rînd de camerele de jos, şi pînă la sfirşitul săptămînii parterul va fi pus la punct. Sînt sigură că vă place să aveţi casa frumos aranjată.

— Într-adevăr. Mulţumesc.

— Mă bucur că nu v-am dezamăgit din cauza ghinionului pe care l-am avut cu maşina...

— Da, soţul meu mi-a povestit ceva...

Intenţionat, Glenda luă creionul şi o foaie goală în mînă.

— A fost îngrozitor. Tocmai după ce cheltuisem 400 de dolari pentru repararea ei! În mod normal n-ar fi trebuit să băgăm atîţia bani într-o maşină veche, dar Arty este un mecanic grozav şi soţul meu a zis că merită. Ei, dar văd că sînteţi ocupată, nu vă mai reţin. Vreţi să vă aduc un sandviş, ceva?

— Nu, mulţumesc, doamnă Vogler.

Cîteva minute după plecarea ei, intră Roger.

— Am telefonat la birou şi le-am spus că am gripă.

— Roger...stai puţin.

Glenda se întinse şi luă casetofonul. Cuvintele de acum arhicunoscute se auziră din nou: „Peterson, în 10 minute te sun...”

— Roger, cînd am trimis noi maşina mea la reparat?

— Acum mai bine de o lună, cred. Bill Lufts a dus-o la un mecanic pe care mi l-a recomandat.

— Da, şi cînd a fost gata, m-ai dus tu pînă acolo în drum spre birou...Arty... ăsta era numele, nu-i aşa?

— Cred că da. De ce?

— Cînd am ajuns eu, maşina era gata, dar am aşteptat să-i facă plinul. Stăteam de vorbă cu el şi am observat firma: A. R. Taggert. L-am întrebat dacă A era de la Arthur, pentru că l-am auzit pe Bill spunîndu-i Arty.

Glenda se ridică brusc şi îşi înfipse degetele în braţul lui Roger. Vocea îi devenise ascuţită şi fruntea i se umezise de concentrare...

— Roger, mi-a spus că lumea s-a obişnuit să-i zică Arty din cauza iniţialelor, dar adevăratul lui nume este August Rommell Taggert.

Atunci l-am întrebat: „Rommell...nu era faimosul general german?” Şi el mi-a răspuns: „Da, Rommell fusese poreclit «Vulpea deşertului». Felul cum a spus „vulpea deşertului” şi cum a pronunţat la telefon „Foxy”... Roger, îţi jur că acel mecanic este Foxy şi el e cel care i-a răpit pe Neil şi Sharon! Era ora 9 şi 31 a.m.

CAPITOLUL XXXIX

Se ducea în cămăruţa ei. Olendorf era liber azi şi ceilalţi paznici nu o deranjau niciodată. Lally nu dormise deloc noaptea trecută. Artrita o chinuise îngrozitor, dar nu fusese numai ea de vină. Era ceva înlăuntrul ei care nu o lăsa în pace. Trebuia doar să ajungă în camera ei, să se întindă pe pat şi să închidă ochii. Cu orice chip.

Coborî scările o dată cu pasagerii trenului de 8 şi 40 şi se strecură pe la capătul rampei. Îşi umpluse sacoşa cu ziare, pentru a se înveli cu ele, dar nu se mai opri să bea o cafea. Nu avea poftă de nimic, decît de camera ei.

Nu mai avea importanţă nici dacă bărbatul era înăuntru. Se descurca ea într-un fel. Păşea încet, cu grijă, ca saboţii grei să nu facă nici un zgomot şi atunci auzi sunetul înăbuşit al unei uşi deschizîndu-se. Uşa ei. Lally se trase în umbra din spatele generatorului şi îl văzu. Cobora scara metalică cu paşi furişaţi. Se trase înapoi, lipindu-se de perete. Să-l înfrunte? Nu!...nu!...Toată fiinţa ei o îndemna să se ascundă. Îl privi cum se opreşte, ascultă atent, apoi coborî spre rampă. Peste un minut va ieşi şi ea va intra în camera ei. Dacă fata era încă acolo, ştia ea cum s-o alunge.

Scoase cheia din buzunar, dar degetele înţepenite de reumatism nu o mai ajutau şi cheia căzu la picioarele ei cu un clinchet metalic.

Încremeni cu răsuflarea tăiată. Oare auzise? Nu avea curaj să se uite, dar paşii se depărtaseră deja. Aşteptă 10 minute, 10 minute lungi cît o viaţă şi apoi se aplecă cu greu pipăind după cheie. Era întuneric şi ochii ei îmbătrîniseră, dar pînă la urmă simţi metalul rece sub degete. Oftă cu uşurare şi se pregătea să-şi îndrepte spatele, cînd ceva îi izbi omoplatul, ceva rece şi ascuţit. Icni cînd acel ceva îi atinse pielea, o străpunse şi intră adînc în carne, atît de repede că abia avu timp să simtă durerea şi sîngele cald ce începu să-i picure la picioare. Se lăsă în genunchi şi-şi pierdu cunoştinţa, cu pumnul drept încleştat pe cheia de la cameră.

CAPITOLUL XL

La ora 9 şi jumătate, un agent F.B.I. telefonă acasă la Steve şi-l ceru pe Hugh Taylor.

— Cred că avem ceva, Hughie.

— Ce anume?

— Acel Arty...mecanicul...Arty Taggert.

— Da, îl ştiu.

— Acum vreo 12 ani era cunoscut ca Guss Taggert şi-şi făcea veacul pe lîngă Port Authority. A fost suspectat în legătură cu dispariţia unei puştoaice de 16 ani. N-au putut dovedi nimic, dar mulţi cred că a fost amestecat. A mai fost cercetat după aceea şi pentru dispariţia altor fete. Descrierea lui se potriveşte cu ce ne-ai dat tu.

— Bună treabă. Mai aveţi şi altceva despre el? Încercăm să aflăm pe unde a umblat. A avut tot felul de slujbe în New York, a lucrat la o staţie de benzină pe West Side, a spălat vase la Oysted Bar...

— Căutaţi să aflaţi unde a lucrat şi dacă are familie. Hugh închise telefonul şi spuse:

— Domnule Peterson, s-ar putea să avem o nouă pistă, un mecanic, client obişnuit la Mill Tavern. Se pare că a fost suspectat în cîteva cazuri de dispariţie a unor fete, cu 12 ani în urmă. Se numeşte Arty Taggert.

— Un mecanic!

Vocea lui Steve ameninţa să se spargă.

— Un mecanici

— Exact. Ştiu la ce te gîndeşti. E doar o supoziţie, dar dacă cineva a reparat roata aceea, crezi că e posibil ca soţia dumitale să-i fi completat un cec de plată? Ai păstrat cumva cecurile anulate sau cotoarele lor din ianuarie acum doi ani?

— Da, mă duc să mă uit.

— Domnule Peterson, aminteşte-ţi că noi sîntem datori să examinăm orice urmă, cît de slabă. Nu avem nici o dovadă despre acest Arty, în afara faptului că a fost cercetat de poliţie acum mai bine de 12 ani.

— Pricep.

Steve se apropie de biroul său şi în acel moment sună telefonul. Era Roger Perry cu vestea că Glenda era absolut sigură de faptul că un anume mecanic auto, A.R.Taggert, era Foxy.

Hugh închise şi se pregătea să formeze numărul F.B.I.-ului, cînd telefonul sună din nou. Smulse receptorul cu nervozitate şi aruncă un „Alo” furios, dar imediat vocea îi deveni interesată.

— Poftim? Stai puţin...spune încă o dată.

Apucă un creion şi Steve îi întinse agenda lui. Ignorînd încercările pe care le făcea Hugh de a ascunde ceea ce scria, Steve îi trase mîna la o parte şi citi pe măsură ce cuvintele erau aşternute pe hîrtie:

Mulţumesc pentru bani. Sînt toţi. Ţi-ai respectat promisiunea. Acum mi-o respect şi eu pe a mea. Neil şi Sharon sînt în viaţă. La ora 11 şi jumătate vor fi executaţi în timpul detonării unei bombe, undeva în statul New York. Poţi să sapi după trupurile lor în dărîmăturile rămase.

Foxy

— Repetă încă o dată ca să fiu sigur că am înţeles bine, spuse Hugh în receptor, şi continuă un moment mai tîrziu:

— Mulţumesc. Păstrăm legătura.

Steve rămase cu ochii aţintiţi la Hugh, incapabil să mai gîndească, să se mai teamă. Întrebă cu glas moale, fără nici o intonaţie:

— Cine a primit mesajul?

Hugh ezită cîteva minute înainte de a răspunde, apoi spuse blînd, cu o infinită grijă:

— Antreprenorul care s-a ocupat de înmormântarea soţiei dumitale. Era ora 9 şi 35 a.m.

CAPITOLUL XLI

Dacă baborniţa nu ar fi făcut zgomotul acela! Arty era scăldat de o sudoare abundentă. Costumul lui cel nou se îmbibase şi mirosea oribil, aşa cum i se întîmpla totdeauna după...

Dacă n-ar fi auzit-o? Ea trebuie să fie cea care locuise acolo, care adusese patul şi celelalte acareturi. Asta înseamnă că avea şi o cheie. Dacă nu ar fi auzit-o, ar fi intrat în cameră şi i-ar fi găsit. Şi precis că ar fi chemat poliţia şi ei ar fi avut timp să dezamorseze bomba.

Traversă repede sala de aşteptare spre arcada ce lega staţia de hotelul Biltmore şi scoase maşina din garaj. Cele două valize şi staţia radio erau deja împachetate şi, fără a mai pierde timpul, porni imediat pe East Side brive spre Triborough Bridge. Era cel mai scurt drum pentru a ajunge la aeroportul La Guardia, iar el era nerăbdător să părăsească New York-ul. Avionul către Phoenix decola la ora 10 şi jumătate.

Intră în acelaşi parking-lot pe care îl părăsise cu cîteva ore mai devreme. Succesul pe care îl avusese planul conceput de el îi dădea şi acum fiori de plăcere.

De data aceasta parcă Volkswagen-ul departe de poarta automată, în secţiunea cea mai aglomerată a parkingului. Nu se vedeau priviri iscoditoare în jur şi înlocui fără probleme numărul de înmatriculare cu o altă plăcuţă pe care o avea încă de acum 5 ani de la o rablă dată la fiare vechi. Oricum, va dura poate şi o lună pînă cînd cineva va observa că Wolkswagen-ul stă în parcare de prea multă vreme.

Scoase cele două valize – cea uşoară cu hainele şi casetele, cea grea cu banii – şi luă staţia radio din portbagaj. Acum nu mai exista nimic în maşină, nici o urmă, care să poată duce la el.

Se îndreptă spre staţia de alături şi se urcă în autobuzul aeroportului care aştepta deja. Ceilalţi pasageri îi aruncară cîte o privire indiferentă, apoi se întoarseră să privească pe geam. Putea simţi dispreţul lor. Numai pentru că nu era bine îmbrăcat! Se aşeză alături de o fată de vreo 19 ani, foarte frumuşică. Nu-i scăpă strîmbătura de dezgust cu care fata întoarse capul la vederea lui. Căţeaua! S-ar îmblînzi imediat dacă ar şti ce bogat şi deştept este el!

Autobuzul opri în faţa sălii de aşteptare şi Arty se îndreptă cu paşi repezi spre intrarea la American Airlines, unde un funcţionar verifica bagajele călătorilor. Nu avea de gînd să-l lase să-şi bage nasul în lucrurile lui.

Scoase biletul şi i-l întinse funcţionarului. Era pe numele Renard. Asta însemna vulpe în franceză, aşa se va numi în Arizona.

— Verific toate trei bagajele, domnule?

— Nu! Pe asta nu!

Trase valiza cu banii departe de mîna lungă a funcţionarului.

— Regret, domnule, dar nu cred că vă vor permite să urcaţi cu ea la bord. Este prea mare.

— Trebuie! Am documente în ea şi vreau să lucrez în timpul zborului. Încercase ca vocea să nu-i pară prea agitată, dar nu era sigur că reuşise.

Funcţionarul ridică din umeri.

— E-n regulă, domnule. Dacă va fi nevoie, cred că stewardesa va putea să o închidă în seiful de la bord.

Era 9 şi 28 şi iar i se făcuse foame. Dar mai întîi avea de dat un telefon. Căută o cabină într-un colţ îndepărtat al sălii de aşteptare şi scrise pe o bucată de hîrtie ceea ce avea de spus, pentru a fi sigur că nu va face nici o greşeală şi nu va uita nimic. Îşi imagină cu plăcere ce va simţi Peterson cînd va primi mesajul. Funcţionarul de la Pompele Funebre răspunse imediat.

— Vreau să scrii tot ce-ţi spun.

— Sigur, domnule. Vă rog, cine sînteţi dumneavoastră, domnule? Vocea joasă, înăbuşită, a lui Foxy se înăspri.

— Scrii ce-ţi spun, îmi citeşti ce ai scris, şi ai grijă să nu greşeşti. Începu să dicteze încîntat de răsuflarea din ce în ce mai rapidă şi mai speriată de la celălalt capăt.

— Acum citeşte-mi ce ai scris, ceru, şi după ce vocea tremurătoare sfîrşi de bîiguit tot mesajul, închise.

Intră bine dispus într-un bufet expres şi comandă cornuri, şuncă, suc de portocale şi cafea. Îi venea să rîdă de unul singur cînd se gîndea la ideea deşteaptă pe care o avusese – să lase mesajul la Pompele Funebre. Iniţial avusese de gînd să spună „o explozie în oraşul New York”, dar în ultimul moment schimbase în „statul New York”. Îi şi vedea pe poliţai dîndu-se de ceasul morţii. Ha-ha, asta le va prinde bine! Arizona, ţara deşertului nesfîrşit...

Fusese deştept că se uitase fix în ochii copilului. Trebuia s-o facă. De-acum nu va mai fugi de el niciodată. Îşi imagină ce va fi la ora 11 şi jumătate în Grand Central. Explozia va distruge totul. Întreg tavanul şi scările şi pereţii se vor prăbuşi peste Neil şi Sharon, tone şi tone de beton peste ei!

Nu era greu să faci o bombă, nu mai greu decît să repari un motor. Nu trebuia decît să citeşti undeva. Acum lumea întreagă va vrea să ştie cine este Foxy. Şi va afla. Probabil că se va scrie despre el cum s-a scris şi despre generalul Rommell – vulpea deşertului.

Se rezemă comod în scaun, privind prin fereastră mulţimea care se grăbea către pistele de decolare. Îşi aminti de bomba care explodase în

La Guardia cu doi ani în urmă. Se crease panică, se închisese aeroportuL.văzuse totul la televizor.

Şi diseară va fi în faţa televizorului, într-un bar din Phoenix, cînd se va anunţa la ştiri despre explozia din Grand Central. Toate televiziunile din lume o vor anunţa.

Dar ar fi mai bine dacă poliţaii ar şti cîteva locuri în care să caute. Aşa procedau totdeauna cei care puneau bombe în clădiri oficiale. Sunau pe cineva şi dădeau o listă lungă cu clădiri vizate şi poliţaii nu ştiau de unde să înceapă mai întîi, şi trebuiau să evacueze toate clădirile de pe listă.

Putea şi el să facă aşa ceva. Dar ce să le spună? Continua să privească pe geam la aglomeraţia din aeroport – oameni mişunînd în sus şi în jos, ciocnindu-se unul de altul, grăbindu-se şi nici măcar nu era atît de mare ca aeroportul Kennedy.

Exact ca în Grand Central, sau în autogară. Toată lumea alergînd fără a da atenţie altcuiva, grăbindu-se să ajungă fiecare acolo unde dorea. O idee începu să prindă contur în mintea lui. Dacă le-ar spune poliţailor...dacă le-ar spune că Neil, Sharon şi bomba se află într-un mare centru de trafic în New York City! Asta înseamnă că vor trebui să evacueze ambele aeroporturi, cele două autogări şi gara Penn, la fel de bine ca şi Grand Central. Or să caute pe sub scaunele din sălile de aşteptare şi în casetele de bagaje; nici n-or să ştie de unde să înceapă. Şi toţi oamenii ăştia...toţi idioţii ăştia vor fi daţi afară şi vor pierde trenurile şi avioanele şi autobuzele pe care le aşteaptă.

Niciodată nu-i vor găsi pe Sharon şi Neil. Niciodată. Singura persoană care ştia despre cameră era baborniţa tîmpită, dar avusese el grijă de ea.

El singur şi numai el putea să ţină în loc atîţia oameni în cel mai mare oraş din lume, doar cu un telefon. Peterson îşi închipuia că e mare brînză cu revista lui şi cu contul din bancă şi cu noua iubită! Foxy rîse cu voce tare şi cuplul de la masa vecină îi aruncă o privire curioasă.

Da, o să sune chiar înainte de a se urca în avion. Dar pe cine să sune? Pompele Funebre, iar? Nu. De cine putea fi sigur că va lua mesajul în serios şi-l va transmite mai departe?

Ştia! Zîmbi anticipînd reacţia pe care o va stîrni, apoi ceru încă o cafea.

La 10 şi 12 plăti şi părăsi localul. Intenţionat aşteptase atît de mult, ca atunci cînd va trebui să treacă valiza pe la aparatul cu raze X să fie în întîrziere. Nimeni nu va fi prea curios în legătură cu bagajul lui. Airlines ţinea să-şi respecte cu sfinţenie orarul.

La 10 şi 15 intră în cabina telefonică de lîngă poarta 9, formă repede un număr, şopti mesajul şi se grăbi apoi către biroul de verificare

a bagajelor de mînă. Trecu fără nici o problemă, aşa cum se aşteptase, şi intră în coridorul acoperit ce ducea la aeronavă.

Era ora 10 şi 16 a.m.

CAPITOLUL XLII

Hainele îi erau umede şi lipicioase. Sînge. Era pe moarte.

Lally ştia că moare, o simţea. Cineva o omorîse...Omul care îi luase camera îi luase acum şi viaţa.

Camera...camera ei...Vroia să ajungă acolo. El nu se va mai întoarce, şi poate nimeni n-o va găsi. Va fi înmormîntată în singura casă pe care o avusese în toată viaţa ei. Va dormi acolo pentru veşnicie legănată de uruitul reconfortant al trenurilor ei.

Mintea i se mai limpezise, dar nu mai avea timp mult. Trebuia să ajungă în cameră. Strîngînd cheia în pumnul drept, Lally încercă să se ridice. Ceva o ţinea...pumnalul...era încă înfipt în spatele ei...şi nu reuşea să-l ajungă...

Trebuia să se rotească, pentru că zăcea cu spatele spre uşă. Centimetru cu centimetru, cu eforturi istovitoare, se tîrî pînă cînd ajunse cu faţa în direcţia camerei. Pe puţin 20 de picioare pînă la scară. Apoi treptele. Va fi în stare? Scutură capul încercînd să împrăştie ceaţa de pe ochi şi simţi un nou val de sînge podidind-o pe gură.

Mîna dreaptă să ţină bine cheia...mîna stîngă înainte...genunchiul drept împinge-l înainte...genunchiul stîng...mîna dreaptă...Pînă la urmă o să dovedească ea scările acelea. Încercă să păstreze în minte o singură imagine: camera. Se vedea pe sine cum deschide uşa...se tîrăşte înăuntru...închide... se caţără pe pat...se întinde...şi aşteaptă.

În camera ei moartea va veni ca un prieten...un prieten bun cu mîini reci şi blînde...

CAPITOLUL XLIII

Sînt morţi, gîndi Steve. Cînd eşti condamnat, eşti deja mort. Azi după-amiază, mama lui Ronald Thompson va cere trupul copilului ei. Azi după-amiază un reprezentant de la Pompele Funebre se va duce la locul exploziei şi va aştepta acolo trupurile lui Neil şi Sharon.

Undeva în statul New York, să sapi în dărîmătur...

Stătea lîngă fereastră privind mulţimea de reporteri şi camere de televiziune ce aşteptau afară.

„Veştile circulă repede" îşi spuse. „Pentru presă va fi o poveste bună, suculentă." Cu cîteva minute în urmă sunase şi Bradley: „Steve, cum pot să te ajut?" Nu putea. Nimeni nu putea face nimic. „Dă-mi doar de ştire dacă afli ceva despre un Volkswagen verde închis condus de un bărbat în jur de 38 de ani.

Dar probabil că a schimbat plăcuţa de înmatriculare, aşa că oricum nu mai ajută la nimic. Mai avem o oră şi 20 de minute."

— Ce-ai făcut în legătură cu bomba? Îl întrebă pe Hugh.

— Am alertat toate marile oraşe din stat să fie pregătite pentru o urgenţă. Mai mult de atît nu putem face. O explozie în statul New York! Statul New York!... Ai idee ce suprafaţă presupune asta? Domnule Peterson, mai există încă o şansă ca totul să fie o farsă. Vreau să spun...ameninţarea cu bomba... Telefonul la Pompele Funebre.

Nu...nu...e prea tîrziu, gîndi Steve. Bill şi Dora Lufts s-au mutat în casă la moartea Ninei. El i-a rugat să-l îngrijească pe Neil în locul lui. Dar Bill Lufts, cu gura lui mare, cauzase probabil moartea lui Neil şi a lui Sharon. Cercul morţii...! Nu, Doamne, te rog, lasă-i să trăiască, ajută-ne să-i găsim...

Se întoarse spre uşă. Hank Lamont intrase în cameră împreună cu Bill Lufts. Iarăşi povestea aceea...Steve o ştia pe dinafară.

— Domnule Lufts, aţi vorbit de multe ori cu acest Arty. Vă rog, încercaţi să vă amintiţi, a menţionat vreodată că vrea să plece undeva anume? A vorbit mai mult despre un loc...Mexic...sau Alaska?

Bill clătină din cap. Era prea mult pentru el. Ştia că ei cred că Arty îl răpise pe Neil. Arty, un om atît de liniştit, un mecanic bun...Chiar în urmă cu două săptămîni se dusese la atelierul lui, împreună cu Neil. Îşi amintea bine ziua aceea, pentru că în aceeaşi noapte Neil avusese un acces de astm urît de tot.

Se chinui cu disperare să-şi amintească ce spusese Arty atunci...dar el niciodată nu vorbea prea mult, totdeauna părea interesat de poveştile lui Bill.

Hank era furios pe el însuşi. Cînd te gîndeşti că stătuse în circiuma aia şi-i cumpărase şi bere tipului...! Şi pe deasupra mai spusese şi la

birou să nu se obosească verificîndu-l, că nu merită! Bill Lufts trebuie să-şi amintească ceva. Vorba lui Hughie, orice om lasă urme...Putea şi acum să-l vadă pe individ plecînd din local şi el, Hank, nu avusese nici o bănuială. Tîmpit!

Dar...fusese ceva, un soi de glumă pe care o făcuse Arty cînd şi-a luat rămas bun. Ce fusese oare? Îl auzea pe Bill turuind fără oprire:... „şi cum îţi spuneam, un om atît de liniştit...cu mintea numai la treburile luL.prietenos şi totdeauna gata să te^ asculte...”

— Stai! Îl întrerupse Hank. Hugh se întoarse repede.

— Ce e? Ai găsit ceva?

— Poate. Cînd Arty şi-a luat rămas bun, ceilalţi au zis ceva despre ghinionul că nu l-a mai văzut pe Bill înainte de a pleca spre Rhode Island...

— Da, şi vezi să nu plece la Rhode Island...

— Asta vreau să spun. Atunci Arty a zis altceva, şi tipul ăla, Kroeger, a făcut o glumă...ceva cu deşertul nesfîrşit. Asta e!

— Ce e?

— Cînd ei au spus „ce păcat că Bill nu-i aici să-i spui la revedere”, Arty a zis: „Rhode Island nu e Arizona”...Să fi fost o scăpare?

— Aflăm noi curînd, răspunse Hugh şi puse mîna pe telefon.

Roger intră în cameră, se apropie de Steve şi ascultară amîndoi ordinele scurte pe care Hugh le lătra în receptor, punînd pe urmele noii piste întreaga forţă de care dispunea F.B.I.-ul. Cînd lăsă telefonul, Hugh spuse:

— Dacă se îndreaptă spre Arizona, al nostru e, domnule Peterson. Îţi dau cuvîntul meu că nu ne scapă.

— Cînd?

— Steve, trebuie să ieşi puţin de-aici. Glenda vrea să te vadă. Te rog. Ochii lui Roger îl priveau blînzi ca ai unui cîine, dar Steve clătină din cap.

— Mergem amîndoi, zise Hugh. Hank, tu rămîi aici.

Steve privi cînd la unul, cînd la celălalt, apoi porni spre uşă.

— Nu, hai să ieşim prin spate, ca să poţi evita reporterii. Umbra unui zîmbet apăru pe buzele lui Steve.

— Tocmai că nu vreau să-i evit.

Cînd deschise uşa, grămada de reporteri rupse cordonul de poliţişti şi năvăli spre el, cu microfoanele întinse, cu camerele focalizate pe figura lui obosită.

— Domnule Peterson, aţi mai primit vreun mesaj?

— Nu.

— Credeţi că răpitorul îi va ucide pînă la urmă pe fiul dumneavoastră şi pe Sharon Martin?

— Am toate motivele să cred că este în stare s-o facă.

— Credeţi că este o coincidenţă faptul că explozia anunţată va avea loc exact la aceeaşi oră cu execuţia lui Thompson?

— Nu cred că este o coincidenţă. Cred că răpitorul este implicat în moartea soţiei mele. Am încercat sa-i spun asta Guvernatorului, dar refuză să vorbească cu mine. Acum vreau să-l rog în mod public...să-l implor să amîne execuţia lui Thompson. S-ar putea ca băiatul să fie inocent...cred că este.

— Domnule Peterson, v-aţi modificat oare poziţia faţă de pedeapsa capitală în urma răpirii fiului dumneavoastră?

— Credeţi că răpirea este o consecinţă a acestei poziţii? Steve împinse microfoanele.

— Vreau să răspund la toate întrebările dumneavoastră şi vă rog să-mi daţi posibilitatea să o fac.

Se lăsă imediat linişte şi Steve privi drept în obiectivele camerelor de luat vederi.

— Da, mi-am schimbat poziţia. Spun acest lucru ştiind că este foarte puţin probabil ca fiul meu şi Sharon Martin să mai fie găsiţi în viaţă. Dar, chiar dacă răpitorul lor află acest lucru prea tîrziu pentru a-i mai salva, eu am învăţat ceva în aceste două zile. Am învăţat că nici un om nu are dreptul de a hotărî ceasul morţii unui semen de-al său. Cred că această putere stă numai în mîinile Dumnezeului Atotputernic şi – vocea i se sparse – vă cer doar să vă rugaţi acestui Dumnezeu să cruţe vieţile lui Neil, Sharon şi Ronald în această dimineaţă. Lăsaţi-mă să trec...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz şi reporterii se traseră la o parte în tăcere.

Roger şi Hugh alergară în urma lui spre celălalt trotuar.

Glenda îi aştepta în uşă. Îl luă în braţe pe Steve şi-i lipi capul de umărul ei.

— Gata, dragul meu, linişteşte-te...gata.

— Nu pot...Nu pot să-i pierd! Hohoti.

Îl lăsă să plîngă, mîngîind cu duioşie umerii largi scuturaţi de suspine. „Oh,

Doamne”, se căina în sinea ei, dacă mi-aş fi adus aminte mai devreme! Acum este prea tîrziu pentru ei...îi simţea trupul tremurînd. Încercînd să-şi stăpînească hohotele.

— Îmi pare rău, Glenda...ştiu că nu te simţi bine...Te-ai chinuit şi tu...

— Mă simt bine, îi spuse şi-i strînse mîinile în palmele ei.

— Steve, vrei sau nu, trebuie să înghiţi puţin ceai cu pîine prăjită. N-ai mîncat şi n-ai închis ochii de două zile.

Cînd intrară în sufragerie, Hugh spuse cu un ton ce se voia încurajator:

— Domnule Peterson, aminteşte-ţi că fotografiile lui Neil şi Sharon vor apărea în ediţii speciale în toate ziarele de dimineaţă, vor fi arătate la televizor...Poate cineva i-a văzut, poate îşi aminteşte...

— Crezi cumva că s-a plimbat cu ei în public? Întrebă Steve cu amărăciune.

— Este posibil ca cineva să fi observat ceva neobişnuit; se poate ca cineva să fi auzit din întîmplare unul din mesajele acelea telefonice...

Marian pusese apa la fiert într-un ceainic. Uşa bucătăriei era deschisă şi putea auzi toată conversaţia. Bietul, bietul domn Peterson! Nu-i de mirare că păruse atît de necioplit cînd s-au întîlnit. Era probabil şocat din cauza băieţelului şi l-a mai supărat şi ea vorbindu-i despre el. Asta-ţi arată că niciodată nu trebuie să judeci oamenii; nu ştii ce necazuri au pe suflet.

Acum, poate îi face bine să bea un ceai cald.

Cînd intră în sufragerie, Steve stătea la masă cu faţa îngropată în mîini.

— Domnule Peterson, lăsaţi-mă să vă pregătesc o ceaşcă de ceai fierbinte, îi spuse cu blîndeţe şi începu să toarne lichidul aburind, ţinînd cu o mînă ceaşca, iar cu cealaltă ceainicul.

Steve ridică încet ochii din palme şi în clipa următoare ceainicul zbură pe deasupra mesei, izbi zaharniţa împrăştiindu-i conţinutul şi se opri în peretele de deasupra căminului.

Glenda, Roger şi Hugh săriră în picioare privind înmărmuriţi cum Steve înşfăcase umerii Marianei şi o scutura cu violenţă, cu ochii arzători înfipţi în ochii ei.

— De unde ai inelul ăsta? De unde ai inelul ăsta?

CAPITOLUL XLIV

La închisoarea Somers State, Kate Thompson îşi sărută fiul pentru ultima dată. Ochii îi rămaseră uscaţi cînd simţi braţele lui puternice în jurul ei. Îi luă faţa în mîini.

— Fii curajos, dragul meu.

— Voi fi. Bob spune că o să aibă grijă de tine, mamă.

Îi mai aruncă o privire şi ieşi. Bob va sta pînă la sfîrşit. Ştia că va fi mai uşor dacă pleacă acum...mai uşor pentru el.

Ieşi pe poarta închisorii şi porni cu paşi mărunţi spre oraş. O maşină a poliţiei se apropie de ea.

— Permiteţi-mi să vă conduc, doamnă.

— Mulţumesc.

— Vă duc la motel, doamnă Thompson?

— Nu, la St. Bernard, te rog.

Slujba se sfîrşise şi biserica era pustie. Îngenunchie în faţa unei statui a Maicii Domnului şi începu să se roage:

— Fii alături de el pînă la sfirşit, Sfînta Fecioară...Tu, care l-ai pierdut pe Fiul tău nevinovat, ajută-mi dacă trebuie să-l pierd şi eu pe al meu.

CAPITOLUL XLV

Marian încerca să vorbească, dar spaima îi pusese un nod în gît şi limba îi era atît de grea că n-o putea mişca. Ceaiul fierbinte o fripsese la mînă şi domnul Peterson îi sucise degetul cînd trăsese de inel.

Toţi se uitau la ea cu priviri încruntate şi duşmănoase, ca şi cum o urau. Domnul Peterson o apucă iar de încheieturi şi începu s-o zgîlţîie şi să ţipe la ea:

— De unde ai inelul ăsta? De unde-l ai? -L-am...am...l-am găsit.

— L-ai găsit!

Steve scuipă cuvîntul cu violenţă.

— L-ai găsit!

— Da.

— Unde?

— În maşină...

Hugh pufni şi privi spre Steve.

— Eşti absolut sigur că ăsta e inelul pe care i l-ai dat lui Sharon?

— Absolut. L-am cumpărat dintr-un sat din Mexic, anul trecut, înainte de Crăciun. Uite, simţi o denivelare în partea stîngă?

Hugh pipăi micul cerc de metal şi faţa i se împietri.

— Doamnă Vogler, ia-ţi haina. Vii cu mine pentru nişte lămuriri. Începu să turuie repede prevederile regulamentului Miranda:

— Ai dreptul să nu răspunzi la nici o întrebare. Tot ce spui poate fi folosit împotriva dumitale. Ai dreptul să ceri un avocat. Hai să mergem.

Steve izbucni:

— Dracu' să te ia, nu-i spune ei că are dreptul să nu răspundă la întrebări! Eşti nebun? Trebuie să răspundă!

Faţa Glendei era ca de marmură. Se uita la Marian cu privirile încărcate de un dispreţ amar.

— Cînd mă gîndesc că azi dimineaţă ai vorbit despre Arty...ai spus că ţi-a reparat maşina. Cum ai putut? Cum ai putut dumneata, femeie cu copii, să fi părtaşă la aşa ceva?!

Hugh se întoarse de la uşă.

— A vorbit despre Arty?

— Da.

Steve se repezi iarăşi la Marian.

— Unde e? Unde i-a dus? Dumnezeule, în primul moment cînd te-am văzut ai vorbit despre Neil! Spune o data, spune, unde i-a dus?

Roger îi apucă braţul şi îl trase înapoi, încercînd să-l calmeze.

Marian simţea că leşină. Păstrase un inel care nu era al ei şi acum ei credeau că e amestecată în răpire. Cum să-i convingă că greşeau? Ameţeala îi întunecă privirile.

Acum o să leşine şi o vor duce la poliţie. Trebuie să-l cheme pe Jim. El o s-o ajute, o să vină aici şi o să le spună despre furtul maşinii şi cum găsise ea inelul în maşină. El o să-i convingă. Camera începu să se învîrtească şi Marian se prăbuşi peste masă.

Steve se repezi şi o prinse înainte de a cădea. Prin ceaţa care îi acoperea privirile, Marian văzu disperarea din ochii lui şi mila pentru el o făcu să-şi vină în fire. Se agăţă de el şi se ridică în picioare. Acum putea vorbi, trebuie să vorbească.

— Domnule Peterson, nu am făcut nici un rău. Am găsit cu adevărat inelul în maşină. După cum probabil aţi auzit, maşina noastră a fost furată luni seară, Arty tocmai o reparase.

Steve privea încruntat faţa speriată, dar sinceră a femeii. Abia după cîteva momente realiză ceea ce spusese. Furată!

— Maşina dumitale a fost furată luni seara? Dumnezeule, poate că mai este o şansă să-i găsim!

Hugh apucă braţul lui Marian şi o împinse pe un scaun.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, domnule Peterson. Doamnă Vogler, dacă spui adevărul, trebuie să ne ajuţi. Cît de bine îl cunoşti pe acest Arty?

— Nu...nu foarte bine. Este...este un mecanic bun. Am luat maşina de la atelierul lui, de la reparat, duminică, apoi luni seara m-am dus la un film, la Carley Square. Am lăsat maşina în – parcarea din faţa cinematografului, şi cînd am ieşit, la ora 7 şi jumătate, dispăruse.

— Deci cunoştea maşina. Ştia cumva că ai de gînd să te duci la acel film?

— S-ar putea...Să mă gîndesc...Da, îmi amintesc că i-am spus ceva la atelier, în timp ce umplea rezervorul.

Glenda murmură ca pentru ea:

— Mi s-a părut mie că era o maşină mare, închisă la culoare.

— Doamnă Vogler, reluă Hugh – vă rog să vă gîndiţi bine, pentru că acest lucru este de o mare importanţă. Unde a fost găsită maşina?

— În New York City, era parcată neregulamentar.

— Unde? Din întîmplare, nu ştiţi exact unde? Marian încercă din răsputeri să se concentreze.

— Lîngă un hotel...

— Doamnă Vogler, vă rog amintiţi-vă, despre ce hotel era vorba? Dacă am şti, am cîştiga mult timp.

Femeia clătină din cap cu disperare.

— Nu pot...Nu-mi amintesc.

— Soţul dumneavoastră ar putea şti?

— Da, dar azi lucrează pe teren. Ar trebui să sunăm la uzină, să vedem dacă-l pot găsi ei.

— Ce număr are maşina dumneavoastră, doamnă Vogler?

Marian i-l dădu repede şi încercă din răsputeri să se concentreze. Ce hotel era? Jim spusese ceva despre o stradă...de ce oare? Ar dura prea mult pînă l-ar găsi pe Jim sau pînă ar verifica la poliţie. Trebuie să-şi amintească. Poate că două vieţi depindeau acum de ea. Jim spusese ceva despre o maşină veche pe o stradă liniştită. Nu, cartierul purta numele unei familii care totdeauna locuise pe o stradă liniştită...

— Vanderbilt Avenue! Strigă. Asta este! Soţul meu mi-a spus că maşina era parcată pe strada Vanderbilt, în faţa unui hotel...hotelul...Biltmore. Da, Biltmore.

Hugh telefonă imediat la sediul F.B.I.-ului şi mitralie rapid cîteva ordine, apoi se întoarse spre ei.

— Un agent se îndreaptă spre Biltmore cu o fotografie veche a lui Taggert. Să sperăm că nu s-a schimbat prea mult şi că vom afla ceva.

Trecură cîteva minute interminabile în care Steve nu încetă să se roage, cu pumnii strînşi şi cu tot sufletul alături de agentul de la Biltmore. În sfîrşit, telefonul sună şi Hugh se repezi la receptor. Ascultă un moment, apoi izbucni:

— Sfinte Isuse! Iau elicopterul. Închise şi i se adresa lui Steve:

— Portarul l-a identificat fără umbră de îndoială pe individul din fotografie cu un oarecare A. R. Renard care a sosit în hotel duminică seară. A părăsit hotelul azi dimineaţă.

— Renard! Asta înseamnă vulpe în franceză, strigă Glenda.

— Exact.

Steve se prinse cu mîinile de marginea mesei pînă i se albiră încheieturile degetelor.

— Era...?

— Era singur. Dar portarul îşi aminteşte că obişnuia să intre şi să iasă din hotel la cele mai ciudate ore. Uneori lipsea doar cîteva minute, ceea ce ar putea însemna că îi ţine pe Neil şi Sharon undeva în centru. Aminteşte-ţi ca Jim Owens a identificat zgomot de trenuri pe caseta aceea.

— Nu mai e timp, nu mai e timp. La ce bun că ştim acum?

— Iau elicopterul pînă la Pan Am. Dacă ajung la timp şi-l prind pe Taggert, îl fac eu să vorbească. Dacă nu, ne continuăm cercetările în zona hotelului Biltmore. Vii cu mine?

Rămasă singură cu Roger, Glenda privi ceasul de pe perete.

— Este ora 10 şi jumătate, murmură fără nici o intonaţie.

CAPITOLUL XLVI

În refectoriul bisericii Sfînta Monica, părintele Kennedy asculta ultimele ştiri. Oftă amintindu-şi figura disperată a lui Steve Peterson, seara trecută, cînd venise să ia pachetul acela. Acum înţelegea de ce era atît de supărat. Mai era oare posibil ca băiatul lui şi tînăra aceea să fie găsiţi la timp? Oare chiar va avea loc o explozie? O bombă?! Cîţi alţii vor fi ucişi?

Cînd sună telefonul, preotul ridică receptorul cu un gest obosit.

— Părinte Kennedy...Mulţumirile mele pentru că ai trimis aseară pachetul atît de prompt. Aici e Foxy.

— Ce...

— Nu pune întrebări! Sună-l încă o dată pe Steve Peterson din partea mea – îi mai dau o sugestie. Spune-i că bomba va exploda într-un mare centru de trafic în New York City. Poate să sape acolo.

CAPITOLUL XLVII

Foxy traversa încet aria de aşteptare a porţii 9 spre coridorul ce ducea la avion. Într-o mînă avea biletul de călătorie, iar în cealaltă ţinea strîns valiza cea veche plină cu bani. Un presentiment din ce în ce mai viu, ca un semnal de alarmă, urca de undeva din subconştientul lui, alertîndu-i toate simţurile. Ochii măturau fără încetare zona în căutarea sursei de pericol, dar totul părea normal. Ceilalţi pasageri, preocupaţi doar să ajungă la avion, nu-i acordau nici o atenţie. Încercă să-şi domolească bătăile inimii, cînd deodată, auzi zgomotul unor paşi alergînd. Asta era. Poliţia!

Aruncă tichetul şi făcu o săritură peste gărduleţul ce despărţea coridorul de aria de îmbarcare, văzînd din zbor doi bărbaţi ce se apropiau în fugă.

Privi cu disperare în jur şi observă o uşă – probabil o ieşire în caz de pericol – cam la 15 picioare distanţă. Cu siguranţă dă spre pista de decolare, îşi spuse, şi începu să alerge către ea.

Valiza...nu putea fugi cu ea! Ezită o fracţiune de secundă, apoi o aruncă în spate. Cu coada ochiului o văzu alunecînd pe pardoseala de beton, oprindu-se în zid cu o izbitură care o făcu să se deschidă, şi mii de bancnote întunecară coridorul.

— Stai sau trag! Urlă o voce în spatele lui.

Fără a se opri, smuci uşa de urgenţă şi ieşi pe pistă, lăsînd-o să se trîntească în urma lui.

Fugi spre avion şi remarcă lîngă aripa stîngă un mic electromobil de marfă cu motorul în funcţiune. Văzu şoferul pregătindu-se să urce la volan, şi-l atacă pe la spate, pocnindu-l violent în ceafa. Omul căzu cu un icnet slab şi Foxy îi luă locul. Apăsă acceleratorul şi începu să facă zig-zaguri în jurul avionului. Nu vor îndrăzni să tragă de teamă să nu lovească aeronava, însă în cîteva secunde vor fi pe urmele lui, într-o maşină. Era riscant să renunţe la electromobil, dar şi mai riscant să rămînă în el. Vor bloca probabil pistele şi-l vor prinde pînă la urmă.

Mintea îi lucra cu repeziciunea şi exactitatea unui computer. Ei alergau după un om într-un electromobil de marfă; nu le va da prin minte să-l caute în aerogară. Trebuia să ajungă acolo.

Lîngă un hambar văzu un electromobil identic şi se îndreptă spre el cu toată viteza. Nu era nimeni în jurul lui, iar pe banchetă zări o carte deschisă. O cercetă atent: ceva despre modul de alimentare cu combustibil. În stînga lui se deschise o uşă pe care scria „Numai pentru personalul aeroportului”. Foxy coborî repede din electromobil şi se îndreptă spre ea cu ochii aţintiţi în carte. O tînără în uniformă îi veni în întîmpinare, dar văzînd cărţulia se trase într-o parte şi-l lăsă să intre.

Parcurse calm, cu paşi siguri, coridorul strîmt mărginit de birourile administraţiei şi, o clipă mai tîrziu, intră în sala de aşteptare. Un grup de bărbaţi în uniforma poliţiei aeroportului trecu în fugă pe lîngă el. Fără a le acorda nici o atenţie, traversă aerogara, ajunse la poartă şi făcu semn unui taxi.

— Încotro? Întrebă şoferul – un tinerel de cel mult 20 de ani.

— Grand Central Station.

Îi întinse o bancnotă de 20 de dolari – ultimii bani pe care îi mai avea.

— Cît de repede poţi ajunge? Zborul meu a fost anulat şi vreau să prind un tren înainte de 11 şi jumătate.

— S-a făcut. Drumurile sînt ceva mai curate acum şi şoseaua nu e prea aglortieralã. Ţineţi-vă bine.

Se lăsă pe spate în timp ce maşina prindea viteză şi încercă să se relaxeze.

Acum ştiau cine e. Dacă le dădea prin minte să caute dosarul lui şi aflau că lucrase la Oysted Bar? Dacă îşi aminteau de cameră şi căutau în ea? Bomba era ataşată de ceas şi nu exploda pînă la 11 şi jumătate. Vor avea timp să-i scoată de acolo pe Sharon şi Neil şi s-o dezamorseze. Ba nu, probabil că ar fi explodat la orice atingere, era foarte sensibilă.

Nu trebuia să fi dat ultimul telefon. Era vina lui Sharon. Mai bine o omora ieri. Îşi aminti senzaţia de voluptate pe care i-o dăduseră mîinile strînse pe gîtul ei, pulsaţia sîngelui sub degete. Pe celelalte nu le atinsese cu mîinile, nu le simţise, răsucise doar eşarfa sau cordonul. Dar ea! Palmele îi ardeau de dorinţa de a strînge iar gîtul acela. Din cauza ei ratase totul. Îl trişase, se prefăcuse îndrăgostită de eL.Chiar şi la televizor îi privise ca şi cum îl dorea, ca şi cum voia ca el să vină să o ia cu el! Dar ieri îl îmbrăţişase şi încercase să-i fure arma. Era rea. Cea mai rea dintre toate. Toate femeile acelea de la casa de copiL.supraveghetoarele din casele de corecţie...toate respingîndu-l... pălmuindu-l cînd încerca să le sărute... „Astîmpără-te! Lasă-mă în pace!”

Nu trebuia s-o fi luat pe Sharon în cameră. Dacă lua doar băiatul, nu s-ar fi întîmplat nimic. Ea l-a făcut s-o ia şi acum pierduse banii şi ei aflaseră cine e şi va fi nevoit să se ascundă. Dar mai înainte o va ucide. Probabil că începuseră să evacueze gările şi aeroporturile, dar ideea cu camera nu le venea lor atît de repede.

Bomba era o moarte prea uşoară pentru Sharon, prea rapidă. Trebuie să-l vadă venind spre ea, aplecîndu-se peste ea, să simtă mîinile lui în jurul gîtului, să simtă cum strîng, mai tare şi mai tare...Iar el o să se uite la ea să o vadă cum moare. O să-i spună pe-ndelete tot ce-o să-i facă şi cum o s-o omoare, şi o să asculte cum plînge şi-l imploră să o

cruţe, şi-apoi o să strîngă, cu ambele mîini, cu fiecare deget, o să simtă cum moare...cum se chinuie...

Închise ochii şi încercă să înghită saliva abundentă care-i umpluse gura. Avea nevoie doar de 4-5 minute ca să rezolve totul. Dacă ajungea în cameră la 11 şi 27 îi rămînea suficient timp să fugă apoi prin tunelul de sub Park Avenue.

Chiar dacă nu mai avea casetofonul cu el, o va ţine minte pe Sharon, gemetele şi ţipetele ei. Trebuia să ţină minte. De-acum încolo o să adoarmă serile amintindu-şi ce sunete scosese Sharon în clipa morţii ei. Iar copilul – n-avea decît să-l lase acolo. Bomba va avea grijă de el, şi de scîrbele de poliţai, şi de toţi nenorociţii care îi stăteau în drum. Nici nu vor apuca să afle ce se întîmplă cu ei.

Puştiul se ţinea de cuvînt, se descurca bine; era abia 11 fără 10 şi se apropiau deja de centru. Peste încă 10 sau 15 minute vor ajunge pe Strada 42. Îi rămînea destul timp. Destul pentru Sharon.

Se pregătea să plonjeze din nou în visurile lui, cînd o frînă bruscă îl readuse la realitate.

— Ce s-a întîmplat?

— Un camion rămas în pană – se pare că a pierdut şi ceva din încărcătură. A blocat ambele sensuri, dar cred că nu durează mult. Fiţi fără grijă, ajungem la timp pentru trenul dumneavoastră.

Simţea că turbează de nerăbdare, dar trebuia să aştepte. Mîinile îi ardeau acum de parcă ar fi avut jăratec în palme. O clipă se gîndi să coboare şi să facă restul drumului pe jos, dar se stăpîni.

Abia la 11 şi 17 reuşiră să plece şi puştiul apăsă la maxim pedala de acceleraţie. Spre Strada 40 însă, trebui să reducă viteza.

— E ceva îngrămădeală pe-aici, mai bine o tai puţin spre vest.

Hotărît lucru, avea ghinion. Pe Third Avenue o masă compactă de maşini blocase intersecţia.

— Regret, domnule, dar se pare că au închis cîteva străzi. Cred că e ceva în neregulă, probabil iarăşi un atentat sau o bombă pe undeva.

Foxy îi aruncă în poală bancnota de 20 de dolari şi coborî. Începuseră să evacueze gara, asta trebuia să fie. Porni repede şi cînd ajunse pe Strada 42 îi văzu. Poliţai. Poliţai peste tot. Strada blocată. Lumea vorbea despre o bombă în Grand Central. Îi găsiseră oare? Îşi făcu loc cu coatele, cu umerii, împinse în dreapta şi-n stînga şi reuşi să înainteze.

— Hei, domnule, înapoi! Nu e voie mai departe!

Un tinerel în uniformă îl apucă de umăr cînd încercă să traverseze Third Avenue.

— Ce s-a întîmplat?

— Sperăm că nimic, domnule. Dar s-a primit un telefon care ameninţa cu explozia unei bombe. Noi luăm măsuri de prevedere, pentru orice eventualitate.

Un telefon care ameninţa...Telefonul lui! Asta înseamnă că nu au găsit bomba. Perfect. Palmele i se umeziseră şi simţea furnicături înnebunitoare în degete, ca atunci cînd pleca după o fată şi nimic nu-l mai putea opri. Vocea îi era calmă şi expresia preocupată cînd vorbi:

— Sînt chirurg. Fac parte din echipa medicală de urgenţă şi trebuie să ajung acolo.

— Oh, îmi pare rău, domnule doctor. Puteţi merge, nu vă mai reţin.

O rupse la fugă pe Strada 42, avînd grijă să nu se depărteze de zidul clădirilor-următorul poliţai s-ar putea să fie mai deştept şi să-i ceară actele.

Străbătu cu greu mulţimea înspăimîntată şi exact la 11 şi 26 ajunse la intrarea principală în Grand Central. Uşile erau larg deschise pentru a grăbi evacuarea. Zări un paznic în vîrstă la intrarea strîmtă din partea stîngă şi îşi făcu socoteala că poate trece de el, dar o mînă destul de tare îl prinse de braţ.

— Hei, nu ai ce căuta înăuntru.

— Sînt mecanic de linie. Au trimis după mine.

— Regret, ai ajuns prea tîrziu.

— Au trimis după mine! – repetă cu un ton mai ridicat. Bătrânul înălţă din umeri şi-i dădu drumul.

— Atunci descurcă-te cum poţi.

Pe standurile pustii zăceau stive ziarele de dimineaţă. Titlurile mari, cu litere groase, îi săriră în ochi: „Răpire”. Era vorba despre el, despre ceea ce făcuse... planul lui vulpea!

O mulţime de indivizi cu căşti de protecţie căutau pe sub scaune, îndărătul standurilor, în cabinele telefonice. Probabil erau peste tot, sute în toată staţia. Dar asta nu avea nici o importanţă. El era mai deştept decît ei toţi. Decît ei toţi la un loc.

Un grup mic de bărbaţi discuta lîngă biroul de informaţii. Cel mai înalt, un tip lat în umeri, cu părul de culoarea nisipului, cu mîinile adînc vîrîte în buzunare, clătina din cap. Steve Peterson! Era Steve Peterson!!!

Înghiţindu-şi un hohot imens de rîs, alergă la parter şi coborî scara spre subsol. Un singur minut îi mai trebuia. Degetele îi tremurau şi-l ardeau şi începu să le încleşteze şi să le descleşteze cu mişcări spasmodice în timp ce dispărea sub platforma 112, spre camera de dedesubt.

CAPITOLUL XLVIII

Vestea despre telefonul lui Foxy o primiră în elicopter, deasupra podului Triborough.

— Mare centru de trafic...New York City? Dumnezeule, asta înseamnă ambele aeroporturi şi cele două gări – Penn şi Grand Central! Aţi început evacuarea lor?

Steve asculta cu umerii aplecaţi înainte, cu pumnii încleştaţi şi dinţii strînşi. „Aeroportul Kennedy! Aeroportul La Guardia! Autogara Port Authority -mare cît un cartier! Doamne, nu mai e nici o speranţă...fie ca o vulpe să-şi clădească vizuina în casa ta... „

Hugh închise telefonul şi se răsti la pilot;

— Nu poţi face chestia asta să zboare mai repede?

— Vîntul este foarte puternic. Încerc să cobor puţin, poate prind o zonă mai liniştită.

— Vînt puternic, exact ce ne trebuie în caz de incendiu după explozie! bombăni Hugh.

— Da...cu Neil şi Sharon pe undeva prin apropiere!

Steve încercă să-şi stăpînească tremurul din voce şi întrebă:

— De unde începeţi să căutaţi?

— Încercăm la noroc. Ne concentrăm în principal pe Grand Central, cred că acolo avem cele mai multe şanse. Aminteşte-ţi că Arty a stat la Biltmore şi a lăsat maşina pe Vanderbilt Avenue; cunoaşte gara ca pe propriile buzunare – a lucrat acolo cîţiva ani. Şi Jim Owens este de părere că zgomotul de tren de pe casetă e mai puternic decît ar fi într-o staţie de metrou.

— Şi Ron Thompson?

— Dacă nu punem mîna pe Foxy şi nu-i smulgem o mărturisire completă, s-a zis cu Ronald Thompson.

La 11 şi 15 elicopterul ateriza pe acoperişul clădirii Pan Am. Un agent tînăr le veni în întîmpinare şi, cu faţa galbenă de ciudă, printre dinţi, le spuse în cîteva cuvinte că-l scăpaseră pe Foxy.

— Scăpat? Ce vrei să spui? Cum drăcia dracului v-a scăpat? Sînteţi siguri că era Foxy?

— Siguri. A aruncat biletul de avion şi valiza cu banii. Îl căutam în continuare, dar s-a început evacuarea aeroportului şi.. e o nebunie acolo.

— Valiza cu bani nu ne poate spune unde a ascuns bomba şi nu-l ajută pe Thompson. Trebuie să punem mîna pe Foxy şi să-l facem să vorbească.

Steve rămase locului, auzind cuvintele fără a putea crede. Foxy scăpat. „Steve, am greşit, iartă-mă...Mami n-ar fi vrut ca eu să fiu aici...” Oare această casetă bizară să fie ultimul lui contact cu ei?

Caseta. Vocea Ninei...

Trase de braţul lui Hugh.

— Caseta pe care mi-a trimis-o...El a adăugat cuvintele Ninei acolo. Ai spus că şi-a luat toate lucrurile din garaj, asta înseamnă că avea bagaje cu el. Poate o valiză...o geantă de voiaj...Poate mai are şi alte casete cu vocea Ninei... ceva care să ne spună unde sînt Neil şi Sharon.

Hugh se întoarse către celălalt agent.

— Ce ştii despre bagajul lui?

— Cred că avea ceva. Sînt două tichete de bagaj prinse de biletul de călătorie pe care l-a aruncat. Dar avionul a decolat de 15 minute. Abia la Phoenix putem afla ceva.

— Atunci va fi prea tîrziu, urlă Hugh, prea tîrziu! Aduceţi naibii avionul ăla înapoi; vorbeşte cu turnul de control să-i asigure o pistă. Fiecare hamal din La Guardia să caute bagajul ăla şi ai grijă să nu vă stea în cale nici un idiot! Unde găsesc un telefon?

— Înăuntru.

Intră ca o vijelie într-unul din birouri, formă numărul închisorii şi vorbi cu gardianul sef.

— Încercăm în continuare să aducem o dovadă pentru nevinovăţia lui Thompson. Vreau să-mi asiguri un fir liber pînă în ultima secundă. Sună apoi la biroul Guvernatorului şi nimeri peste secretara acestuia.

— Ai grijă ca Guvernatorul să fie de găsit în orice moment şi vezi să ai un fir liber cu La Guardia şi un altul cu închisoarea. Altfel s-ar putea ca un cap sec de acolo să intre în istorie pentru că a prăjit un copil nevinovat.

Închise şi-l trase pe Steve de mînecă.

— Haide!

Holul clădirii Pan Am gemea de lumea care se revărsa din sălile de aşteptare. O bombă... o bombă...Cuvîntul era pe toate buzele, răsuna din toate direcţiile. Cum puteau şti unde să caute, cum puteau găsi ceva?

19 minute, îşi zise Steve cînd intrară în Grand Central. 19 minute. Chiar ieri se oprise aici, stătuse la o masă la Oysted Bar aşteptîndu-şi trenul. Sharon şi Neil au fost oare aici tot timpul, prizonieri pe undeva, aproape de el?

În megafoane o voce anunţa neîntrerupt: „Părăsiţi clădirea imediat. Îndreptaţi-vă către cea mai apropiată ieşire. Nu intraţi în panică. Nu blocaţi ieşirile. Părăsiţi aria...Părăsiţi aria... „

Biroul de informaţii de la etajul sălii de aşteptare, cu beculeţele roşii ce clipeau ameninţătoare, era acum cartierul general al investigaţiilor.

— Ne concentrăm mai întîi asupra spaţiului dintre podeaua acestui etaj şi tavanul parterului, le spuse unul din agenţi. Este aceesibil din

orice punct al platformei şi ar fi potrivit pentru o ascunzătoare. Am făcut o verificare rapidă a persoanelor şi a casetelor de bagaje, însă, chiar dacă reuşim să găsim bomba, este prea riscant să încercăm o dezamorsare. Am adus aici toate apărătorile blindate de care dispunem şi le-am distribuit tuturor echipelor de căutare. Ne bazăm pe faptul că una singură poate reţine în proporţie de 90% efectele exploziei.

Steve asculta discuţia celor doi, dar ochii lui alergau neîncetat de la un capăt la altul al sălii. Vocea de la megafon tăcuse acum, şi peste întreaga staţie domnea o tăcere grea, apăsătoare. Privirile îi erau atrase ca de un magnet de orologiul imens aflat deasupra biroului de informaţii: 11 şi 12...11 şi 17...11 şi 25. Ar fi vrut să alerge, să caute el însuşi în fiecare cameră, în fiecare hol, pe fiecare peron...Ar fi vrut să strige peste tot numele lor: Sharon...Neil...

Trebuia să facă ceva, să-i caute şi el, nu să stea înţepenit aici. Ochii îi căzură pe un individ înalt şi slăbănog care, venind dinspte Strada 42, alergă de-a latul sălii şi dispăru pe scara ce ducea la subsol. Silueta i se părea vag cunoscută...poate era unul dintre agenţL.Dar ce mai putea face el acum?

Megafonul îşi reîncepu litania: „Părăsiţi imediat sala. Repet. Părăsiţi imediat sala.”

— Nu! Steve apucă braţul lui Hugh, trăgîndu-i înapoi. Nu!

— Domnule Peterson, nu mai are nici un rost. Dacă bomba aceea explodează, putem fi ucişi cu toţii. Chiar dacă Sharon şi Neil sînt aici, noi nu-i mai putem ajuta.

— Eu nu plec.

Hugh îl prinse de cot, iar un alt agent îi luă celălalt braţ.

— Domnule Peterson, fii rezonabil! Nu mai poţi face nimic... Steve se smulse din mîinile lor.

— Lasă-mă-n pace, dracu' să te ia! Lasă-mă-n pace!

CAPITOLUL XLIX

Nu pot, nu pot, nu pot. Fără a-şi putea desprinde ochii de pe limbile ceasului, Sharon încerca cu disperare să frece capătul rupt al minerului de frînghia ce-i lega încheieturile. Era îngrozitor de greu să ţii mînerul într-un pumn şi să apeşi cu toată puterea pe el. De nenumărate ori metalul ratase frînghia şi tăiase adînc mîna ei.

Nu simţea nici o durere, doar sîngele năclăind-o, dar dacă nimerea o arteră? Umedă, lipicioasă, sfoara era şi mai rezistentă. Se chinuia deja de o oră... Ceasul arăta 11 fără 25...11 fără 20...iară 10...fără 5...şi 5...

Freca fără încetare, udă leoarcă de transpiraţie, mînjită de sînge, cu lacrimile pe obraz, simţind cum ochii lui Neil o priveau fascinaţi. Roagă-te, Neil...

La 11 şi 10 sfoara începu să cedeze. Cu o ultimă rezervă de energie, Sharon trase mîinile în lături: era liberă. Ridică braţele, le scutură, le frecă, încercînd să pună sîngele în mişcare.

15 minute. Sprijinindu-se într-un cot, se zbătu să se ridice în capul oaselor. Picioarele legate îi atîrnau peste marginea patului şi, mişcîndu-le, durerea din gleznă urcă în stomac, răsucindu-se acolo, întunecîndu-i privirile.

14 minute.

Degetele amorţite nu puteau să dezlege nodul căluşului – era mult prea strîns. Trase, smuci, rănindu-şi gura şi reuşi să-l coboare peste bărbie. Inspiră adînc de cîteva ori şi mintea i se limpezi.

13 minute.

Nu putea să meargă. Chiar dacă s-ar tîrî pînă la bombă, ar putea să o lovească din greşeală sau ar putea să o declanşeze numai printr-o simplă atingere. Îşi amintea grija infinită cu care umblase Foxy cu firele acelea.

Pentru ea nu mai era nici o speranţă. Măcar să-l elibereze pe Neil şi atunci el ar fugi...ar anunţa oamenii.

Trase de căluşul lui.

— Sharon...

— Ştiu. Încerc să te dezleg. S-ar putea să te doară.

— Bine, Sharon.

Rămase cu mîinile în aer. Un zgomot. Ceva se izbise de uşă. Oare se întorcea?! Oare se răzgîndise? Îl strînse pe Neil în braţe, holbîndu-se amîndoi îngroziţi la uşa ce începu să se deschidă: După o clipă, cineva răsuci comutatorul electric.

În lumina slabă, prăfoasă, văzură înaintînd către ei o arătare fantomatică, o bătrînă cu o dîră de sînge scurgîndu-i-se din gură, cu ochii goi, cu mîinile întinse ca două gheare mari.

Neil se strînse lîngă Sharon, îşi înfundă capul la pieptul ei şi urlă de groază cînd femeia se aplecă înainte şi se prăbuşi pe pat ea un sac gol. Arăta cu o mîna spre spate, încerca să spună ceva...

— ... cuţit...în spate...ajutor...doare...te rog...vreau să mor aici.

Capul femeii îi căzu pe genunchi şi Sharon văzu mînerul cuţitului înfipt între omoplaţi. Putea să taie cu el sforile lui Neil...Stăpînindu-şi un fior de groază, apucă mînerul cu ambele mîini şi trase. Un şuvoi gros de sînge o împroşcă, atingîndu-i faţa, şi femeia se prăbuşi pe ciment.

Într-o clipă tăie sforile ce legau mîinile şi picioarele copilului.

— Neil...fugi...ieşi de-aici...spune tuturor că va fi o explozie...repede... coboară scăriţa...apoi e o rampă mare...fugi...urcă platforma... o să vezi oameni acolo...tati o să vină după tine...repede...pleacă de aici...

— Sharon...şi tu?

— Neil...du-te. Du-te!

Băiatul alunecă din pat şi încercă să meargă, dar picioarele nu-l ajutau; se împiedică, dar nu căzu.

— Picioarele mele...

— Fugi, Neil! Fugi!

Aruncîndu-i o ultimă privire disperată, se supuse. Ieşi în fugă din cameră, pe coridor, jos pe scăriţă. Sharon spusese „coboară scăriţa”. Era linişte, prea linişte, îi era frică. Bomba...poate dacă găsea pe cineva, să o ajute pe Sharon. Trebuia să găsească pe cineva să o ajute pe Sharon.

Era la picioarele scăriţei. Pe unde s-o ia? Sharon spusese „o rampă”. Asta trebuie să fie – aveau una şi la şcoală. Alergă de-a lungul ei. Ar fi vrut să strige după ajutor, dar trebuia să fugă, să găsească pe cineva. Ajunse sus. Era o gară, vedea şine peste tot. Sharon spusese „urcă pe platformă”. Alergă spre capătul ei şi auzi o voce – ca atunci cînd directorul vorbea la microfon. Vocea zicea să iasă toţi afară. Unde era omul care vorbea? Acum se auzeau paşi coborînd către el. Venea cineva, cineva care o s-o ajute pe Sharon. Se simţea uşurat, atît de uşurat încît încercă să strige, dar nu reuşi. Nu mai putea fugi, nu mai avea suflu. Se lăsă în genunchi şi începu să urce de-a buşilea. Trebuia să-i spună celui care cobora despre Sharon.

Ridică ochii spre salvarea aşteptată şi văzu venind spre el faţa care îi hăituia visele.

Foxy îl zări pe Neil. Ochii îi sticliră. Gura i se strîmbă. Întinse mîinile. Neil sări într-o parte şi izbi cu piciorul. Omul icni, alunecă şi se rostogoli pe ultimele trei trepte. Ferindu-se de braţele ce se întindeau să-l prindă, Neil urcă treptele două cîte două, împins de o putere nouă-puterea groazei. Ajunse într-o sală mare, goală; nu era nimeni nici aici.

Altă scară. Poate sus erau oameni, care să-l ajute. Omul acela se ducea acum la Sharon. Se ducea la Sharon!

Tati, încercă să strige, Tati! Gîfîind, icnind, fără suflare, urcă ultimele trepte. Erau o mulţime de poliţişti acolo, dar toţi fugeau parcă de el. Cîţiva, într-un colţ, împingeau un alt bărbat. Îl împingeau pe tati!

— Tati! – urlă Neil. Tatiii!

La capătul puterilor, porni să traverseze sala cea mare. Steve îl auzi, se întoarse, alergă, îl prinse în braţe...

— Tati, hohoti Neil, omul acela rău o omoară acum pe Sharon...la fel cum a omorît-o pe mami!

CAPITOLUL L

Rosie refuza cu hotărîre să iasă afară. Lally era jos, în Sing-Sing, şi ea n-o putea lăsa acolo. Dar poliţiştii mişunau peste tot. La biroul de informaţii, într-un grup, îl zări pe Hugh Taylor – tipul acela drăguţ de la FBI care vorbea cu ea de cîte ori venea prin Grand Central.

Alergă la el şi-l trase de barţ.

— Domnule Taylor, Lally... Privi la ea încruntat şi se răsti:

— Du-te de-aici, Lally!

Vocea de la megafon începu să vorbească: „Toată lumea afară...Toată lumea afară...”

— Domnule Taylor, insistă, dar Hugh n-o luă în seamă. Ajutat de un alt agent, se lupta cu un bărbat înalt care nici el nu voia să plece.

— Tati! Tati!

Rosie se întoarse uimită. Oare avea halucinaţii? Nu, un băieţel – cine ştie de unde apăruse – se împleticea traversînd holul imens. Tipul înalt care ţipase la domnul Taylor o împinse şi alergă spre copil.

Cu gura căscată, Rosie îl auzi pe băieţel spunînd ceva despre un om rău şi se apropie repede. Poate era individul pe care îl pîndise împreună cu Lally. Copilul plîngea cu lacrimi mari.

— Tati, ajut-o pe Sharon! E rănită şi legată, şi mai este acolo şi o bătrînă bolnavă...

— Unde, Neil, unde? – implora Steve.

— O bătrînică bolnavă! ţipă şi Rosie. Asta e Lally! E în camera ei! Ştiţi, domnule Taylor, în Sing-Sing...vechea spălătorie...

— Să mergem!

Rosie nu ştia dacă ordinul lui Hugh o privea şi pe ea, şi stătu în cumpănă. Steve i-l încredinţă pe Neil unui poliţist de alături:

— Scoate-mi copilul de aici! Strigă şi o luă la fugă după Hugh, urmat de doi zdrahoni ce cărau o folie metalică groasă.

Rosie stătea încă pe gînduri, cînd un braţ o prinse de talie şi o trase fără menajamente spre ieşire.

— Dumnezeule, hai să ieşim de-aici! Bomba aia poate exploda în orice moment de-acum încolo!

CAPITOLUL LI

Sharon auzea paşii lui Neil îndepărtîndu-se în fuga.”Te rog, Doamne, ajută-l! Ajută-l să scape!”

Gemetele femeii, ritmice, adînci, cutremurătoare, conteniră cîteva momente, apoi reîncepură – de data aceasta mult mai slab, abia auzit, şi Sharon îşi aminti ca spusese „vreau să mor aici”. Întinse mîna şi mingîie uşor părul cărunt, fruntea zbîrcită. Era umedă şi rece. Trupul chircit se crispă într-un spasm violent şi gemetele încetară. Murise.

Sharon ştia că va muri şi ea. Faţa lui Steve îi aparu în minte, reală, cu fiecare trăsătură bine conturată.

— Steve, te iubesc!

Doar ecoul îi răspunse. Dorinţa, nevoia de a-l vedea, de a-l simţi, crescu în ea imperioasă, fizică, acută, cu o violentă ce acoperea durerea din piciorul rănit..

Închise ochii. „Iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri...în Mîinile Tale îmi încredinţez sufletul... „

Un zgomot uşor o făcu să ridice pleoapele. Foxy stătea în cadrul uşii. Gura îi era deschisă într-un rînjet ce-i despica faţa în două. Mîinile, cu degetele răşchirate, porniră spre ea.

CAPITOLUL LII

Hugh ajunse la capătul platformei şi coborî în fugă rampa. Steve alerga în urma lui, iar în spate, oamenii cu folia metalică se luptau să ţină pasul.

Erau la mijlocul rampei cînd izbucniră ţipetele:

— Nu...nu...nu...Steve...ajutor...Steve...

Zilele în care cîştiga concursurile de cros erau undeva în urmă cu 20 de ani, dar, cu nebănuita explozie de energie pe care ţi-o dă disperarea, Steve ţîşni înainte, înnebunit de nevoia de a ajunge la Sharon, trecu într-o clipă de Hugh, lăsîndu-l în urmă.

— Steeeevvveee...

Ţipătul curmat brusc se transformă într-un bolborosit agonizant.

Scări. La capătul lor o uşă deschisă. Se năpusti înăuntru şi, instantaneu, creierul lui Steve înregistră scena de coşmar: bătrîna întinsă pe ciment, Sharon răsturnată pe pat într-o poziţie imposibilă, cu picioarele legate, cu părul împrăştiat în jurul capului, încercînd din răsputeri să împingă cu ambele braţe o siluetă masivă ce-i strîngea gîtul cu degete de fier.

Steve se aruncă asupra individului, îi prinse capul în arcul braţului şi trase spre spate cu toată puterea. Fără a da drumul gîtului, Foxy se smuci înainte şi căzură amîndoi peste Sharon. Sub greutatea lor patul şubred se rupse şi se rostogoliră încleştaţi pe podea. Steve încercă să se redreseze, călca peste Lally şi prada îi scăpă din mîini. În acelaşi moment, Hugh năvăli în cameră, încolţit, Foxy se trase înapoi pe lîngă zid, lovindu-se de uşa de la baie. Sări înăuntru, trînti uşa şi trase ivărul care căzu cu un zgomot sec.

— Ieşi de-acolo, idiotule! Zbieră Hugh.

Ajunseră şi cei doi cu folia metalică şi o aşezară cu grijă în jurul valizei negre.

Steve se întoarse spre Sharon. Zăcea cu ochii închişi şi cînd o ridică în braţe, capul îi atîrna pe spate. Dungi roşietice, urîte, îi apăruseră pe gît, iar respiraţia îi era mai degrabă un hîrîit oribil. Dar trăia, Sfinte Dumnezeule, trăia!

Strîngînd-o lîngă el, Steve se întoarse spre uşă şi ochii îi căzură pe fotografiile de pe perete, pe fotografia Ninei. După o clipă îşi coborî privirile spre Sharon, lipind-o şi mai mult de pieptul lui.

Hugh se aplecă deasupra lui Lally.

— Pentru ea nu mai e nimic de făcut, zise şi privi spre ceas. Minutarul se apropia de şase.

— Afară! Răcni. Ieşiţi afară!

Se năpustiră cu toţii pe scăriţă.

— Tunelul...intraţi în tunel!

Alergară disperaţi pe lîngă generator, peste şine, în întunecimea tunelului...

Foxy auzi paşii depărtîndu-se. Plecaseră. Plecaseră! Trase ivărul şi deschise încet uşa. Văzu folia metalică în jurul valizei şi începu să rîdă – un rîs fără nimic omenesc în el, sacadat, macabru.

Era prea tîrziu pentru el. Dar şi pentru ei era prea tîrziu. În cele din urmă, vulpea cîştiga totdeauna.

Întinse mîinile şi apucă folia metalică încercînd să o ridice de pe valiză. Un flash orbitor, un bubuit apocaliptic îl proiectară în eternitate.

CAPITOLUL LIII

11 şi 42 a.m.

Bob Kurner se năpusti în biserica Sfîntul Bernard, se repezi la trupul îngenunchiat şi îşi zvîrli braţele în jurul lui.

— S-a sfîrşit? Ochii lui Kate Thompson erau uscaţi.

— Dacă s-a sfîrşit? Mamă, vino şi ia-ţi fiul acasă! Avem dovada absolută că altcineva a comis crima – au găsit o bandă înregistrată de ucigaş chiar în timpul comiterii crimei. Guvernatorul a dat dispoziţie ca Ron să fie scos din închisoare imediat.

Kate Thompson, mama lui Ronald Thompson, statornic încrezătoare în mila şi bunătatea Dumnezeului ei, leşină.

Roger Perry închise telefonul şi se întoarse spre Glenda.

— Au ajuns la timp.

— Sharon...Neil...amîndoi în siguranţă?

— Da, şi Ronald Thompson poate pleca acasă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu!

Glenda îşi duse mîna la piept, dar văzînd expresia din ochii soţului ei, zîmbi şi zise:

— Roger, sînt bine. Ia de-aici blestematele astea de pilule şi dă-mi mai bine un aperitiv aşa cum ştii tu!

Hugh mîngîia uşor umerii zguduiţi de suspine ai lui Rosie.

— Lally şi-a salvat gara cu preţul vieţii ei. Am pornit o petiţie pentru montarea unei plăci comemorative. Bag mîna în foc că Guvernatorul personal o va dezveli. La urma urmelor, e-un tip de treabă!

— O placă pentru Lally – suspină Rosie – i-ar fi plăcut asta.

O faţă plutea undeva deasupra ei. O să moară şi niciodată n-o să-l mai vadă pe Steve.

— Nu...nu...

— E-n regulă, iubito, sînt aici, cu tine. Vocea lui Steve. Era faţa lui Steve!

— S-a sfîrşit totul, iubita mea. Sîntem în drum spre spital. Repară ei piciorul acela...

— Neil...

— Sînt aici, Sharon.

O mînuţă mică se strecură în palma ei.

Buzele lui Steve pe obraji, pe frunte, pe buzele ei...

Vocea lui Neil.

— Sharon, aşa cum mi-ai spus tu, m-am gîndit tot timpul la cadoul pe care mi l-ai promis. Sharon...exact cîte din trenurile lui Lionel mi le dai mie?

SFÂRŞIT